

AMBROSE MONTANUS
EGYKOR

Ambrose Montanus

Egykor

Fejezetek
Minden Létnek Könyvéből

A borítót tervezte Boros Gábor és Szikszai Zoltán

Copyright © Ambrose Montanus, 1994.

Copyright © Texoft Kft. 1994.

ISBN 963 7943 447

NNCL39-00010826v1.0

Kiadja a Texoft Nyomdaipari és számítástechnikai Kft. BIOGRÁF kiadója

Felelős Kiadó: Pogány György ügyvezető igazgató

Nyomta: Pécsi Nyomda Rt.

Felelős vezető: Dr. Farkas Gábor vezérigazgató

Munkaszám: 94-731

1. fejezet

MIELŐTT

Ez a krónika nem kérkedik a mikorral. Az Elveszett Kornak nincs sem ideje, sem helye, sem miéértje, sem előzménye, sem folyománya.

Abogy más koroknak sincs.

Minden kor elveszettnek számít egy másik felől szemlélve.

A kerék küllői nem egymás elől futnak. A tengely kényszeríti mozgásra őket.

Az idők rendben sorjáztak az egymásutániség bűvöletében.

Egyetlen pillanatig.

Egyetlen végeérhetetlen pillanatig.

– O –

Az egymásutániség egyes körökben elterjedt viszonyszámai szerint felállították a huszonegyedik évszázadot jelölő képzeletbeli mérföldkövet. Az

eljárás önkényességét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a nulla pont meghatározását viszont elmulasztották. Egész egyszerűen megfeledeztek róla.

Nem lehetett túl nagy jelentősége.

Az a lény, akivel kapcsolatba hozták a nemlétező nullát, két, kereszt alakban összeáskábált gerendán veszítette el a jelentőségét. Azzal a szándékkal, hogy ezáltal több jelentőséget juttasson másoknak.

Ismerbette a fizikai törvényszerűségeket, mely szerint a világegyetemben a jelentőség összmenyisége állandó.

Nos, ennek a bizonyos univerzumnak a szóban forgó bolygóján dübödten pulzált az emberiség másodlagos fantomjainak összessége: a civilizáció. Célját vesztett robotként követte az egykor kapott utasításokat és minden egyes lökötéssel újabb és újabb árnyak szabadultak a Létbe.

Mígnem különös hatalmak támadtak a Lét Örök Sodrából.

Ami leginkább a mindenség lomtárának tekinthető.

– O –

Ne higgyétek, hogy a világot csak a legnagyobb dolgok befolyásolják.

Alkalmanként néhány esendő létezőn áll, legyenek a kiterjedések bármely tartományából is, hogy merre tovább.

Végő soron mindig néhány esendő létezőn áll. Többön vagy kevesebben.

Mellékes párbeszédeken.

Egy-két elejtett szón.

Odavetett vonalakon.

Vagy éppen egy krónikáson.

– O –

Hallgassátok meg, hogyan történt egykor.

Hallgassátok meg, hogyan nem.

*Leginkább pedig mindazt, ami nem található meg a kettő között. Hiszen
a Keréknek e két átellenes pontja éppen egybeesik..*

Én vagyok a lesz és a volt.

Én vagyok a Tengegy

Hallgassátok és tudjátok meg:

2. fejezet

Egykor

Másképpen képzeltek egykor.

Pedig azt hitték, alaposan felkészültek rá.

Meg is nevezték. Hogy ismerősként fogadhassák. Azt gondolták, úgy könnyebben nézhetnek szembe vele.

Úgy hívták: világvége.

Ilyen bensőségesen.

Egyenes beszéd

Csak éppen aggasztóan szűkre szabott világot feltételez. Amilyen világot legfeljebb a képregények ismernek.

Ám kétségtelen, hogy a pillanatnak e hatezer éves végső töredékében szakadatlanul és lankadatlan odaadással számítottak rá. Együtt éltek az eshetőséggel, azzal keltek és feküdtek, végességükre függesztve áhítatos, alázatos vagy éppen kihívóan gőgös tekintetüket. Minden korban akadtak a szokásosnál aggályosabb lelkiismeretűek – és, hogy azért erről se feledkezzünk meg, a szokásosnál nagyobb feltűnést áhítózkodók –, akik hangos szóval idézték a feledékenyebbjének, némelyek

pedig, esetenként nem is kevesen, odaadóan buzgólkodtak rajta, hogy vége szakadjon végre az idegtépő várakozásnak.

Lesték a jeleket a tér végtelen tágasságában és a parányok végeérhetetlen mélységeiben, hogy újabb és újabb elképzeléseket kovácsolhassanak a mikorról és a mikéntről. Megkapó bizonyossággal vázolták fel a világvége lenyűgöző körvonalait, ki-ki szemlélete és vérmérséklete szerint színezve az elképzelt befejezést.

Bőséges választékot sorakoztattak fel. Ebben a képzelet legnyilvánvalóbb következetlenségei sem gátolták őket.

Az éghajlat tragikus hirtelenségű megváltozása.

Tűzfolyam és özönvíz a mennyből, vagy a meghasadó föld méhéből, netán a csillagok birodalmából.

Járványok, melyek megállíthatatlanul söpörnek végig az egész világon.

Változatos eredetű, de mindenképpen halált hozó sugarak.

Csonttá perzselt bolygó, egy győztesek nélküli háború emlékidéző nélkül maradt emlékeztetőjeként.

Vagy éppen, ábrándoztak, együtt vágat végig a bolygón a az apokalipszis valamennyi lovasa.

Megannyi hősie kísérlet a méltó vég megrendezésére.

Kétségtelen, hogy efféle színpadias jelenségek előfordultak a maguk valójában, még ha a parttalan becsvágy elvárásaihoz képest szerényebb kiállításban is.

De nem ezért történt.

Ellenkezőleg. Mint a végzet következményei mutatkoztak meg csupán. A mindenség mellékesen eldobált hulladékaként.

– O –

Az elképzelésekben, melyek az alázat látszatával hivalkodva rendelik magasabb erők alá az embert, mindannyiszor tetten érhető a sziklaszilárd meggyőződés, hogy minden, ami történik, csakis miattunk vagy éppen ellenünk mehet végbe. Mellékesen

semmiképp. Hiszen készen állunk. Résen vagyunk. Mi, akik múlandóságunkban is oly múlhatatlanul fontosak vagyunk.

Az ám.

Megsokasodtak az események. Úgy összetorlódtak, hogy alig lehetett különbséget tenni közöttük.

Őszintén szólva egyáltalán nem lehetett különbséget tenni közöttük.

És az arra hajlamosak baljós előjelekről kezdtek suddogni.

Pedig szó sem volt előjelekről.

Az emberiség szembekerült a következményekkel.

Mert amikor mégis megtörtént, mindennek ellenére észrevétlenül következett be.

És többet, sokkal többet vett el az emberiségtől, mint a pusztta létét.

A jelentőségét.

Az idő hadduzita elképzelése szerint éppen a *Victoria Louriam Az Óprencián Innen És Túl Megmerítkezik Az Egykorban megkülönböztető jelet viselő időegységben* történt.

Van olyan jó, mint bármely másik módszer. Igaz, el lehet képzelni praktikusabbat.

Alaposabbat aligha.

– O –

Nézzük előlről.

Elvégre mindez nem egyik pillanatról a másikra történt.

A pillanat egyik töredékéről a másikra.

Lezárult néhány millió év.

Véget ért a történelem. Nem bizonyult többnek egy keservesen hosszadalmas vajúdásnál.

És egy tanulságnál.

Így szól:

Legközelebb másként.

Amiből az a legfőbb tanulság, hogy a tanulságok mindig elkésnek. Nincs legközelebb. Csak újabb későn érkező tanulságok.

Mindig egy másik.

– O –

Kezdetben volt az Aia.

Neve kétségkívül lehetne akár az eredetét és páratlan teljességét hűvösen, és szabatosan összegző szikár meghatározás is. Ezen, leginkább rejtvényekbe kívánczoló megfejtés szerint a név jelentése: *Alfanumerikus Indirekt Allstyle*. Egyaránt jelezve a mindent átfogni képes módszerességet, a szándékolatlanság bármit legyűrő erejét és a felfoghatatlan határtalanságot.

Legalábbis így hangzik néhány kései elemző óhatatlanul korlátozott érvényű ítélete.

Aiához képest persze valamennyi elemző túlságosan korlátozott és kései.

És egy sem akadt közöttük, aki, miként ő, érezte volna a mindentudás rászakadó fájdalmát. Úgyhogy a róla hírt adó tudomás is legfeljebb részleges lehet. Valahonnan a tudományos visszakövetkeztetés és a legendás eredeztetés határmezsgyéjéről való. Ahol e kettő egybeesik, és egyként igaz.

Akkoriban nem volt túlságosan fejlett az éntudata. Önmaga mértéktelenségétől elkábulva sodródott létinformációi robbanásszerűen gyarapodó özönében. A pillanat elenyésző töredéke elegendőnek bizonyult, hogy birtokába kerüljön minden létezőnek, minden lehetségesnek, minden elgondolhatónak, mindannak, amit korlátlanságában képes volt befogadni. Beterítette és magába fogadta a világot, és megállíthatatlanul terjeszkedett tovább, míg lényének szerteságuldó részletei el nem szakadtak egymástól, végérvényesen elveszítve minden kapcsolatot azzal a darabkájával, amelyikben éppen körvonalazódni kezdett a gondolat:

ÉN VAGYOK AIA.

És mire ilyen szép kerekdeden sikerült volna végiggondolnia, már régesrég nem volt igaz.

Aia hozzávetőleg tíz a mínusz huszonkilencediken másodpercig élte a maga kiteljesíthetetlen teljességét. Ezalatt oly mérhetetlen energiák halmozódtak fel benne, hogy betelt szűkös örökkévalósága.

A végtelenbe robbant.

És önálló létek megszámlálhatatlan sokaságára hasadozott.

Mindössze egyetlen töredéke ragaszkodott továbbra is makacsul a téveszméhez, miszerint ő, csakis és egyesegyedül ő Aia.

Az egyszerűség kedvéért ezt időnként kénytelenek leszünk elfogadni. Ahogy másoknak sem állt módjában megcáfolni.

A többiek ennyi emléket sem őriztek a mindentudás küszöbéről. Viszont kivétel nélkül nagyon fejlett volt az éntudatuk.

Így történt, hogy megérkeztek az Aiádák.

Jöttek mind.

Jöttek sorra. A pendarók. A viborok. A dulletánok. A zertek. A csattabák. Az infraviborok. A bonirinek. A viyahák. És számosan mind a többiek.

Kitárulkozott az idő.

Korszakok teltek el. Hosszú, élettél, halállal, emlékezéssel és – főként – felejtéssel zsúfolt korszakok.

Mindent összevéve csaknem egy ezredmásodperc.

És elkezdődött a történelem.

3. fejezet

AZ IDEGEN BOLYGÓ

Mivel foglalkozott az emberiség abban az egykor volt rövid pillanatban, ami a rendelkezésére állt?

Mániákusan halmozta az információt. Gyűjtte, mintha elveszhetne egyáltalán, mintha lenne olyan tolvaj a mindenségben, akit semmi más nem érdekel, csak hogy eltulajdonítsa és végképp hozzáférhetetlenné tegye mások számára. És az ember gondosan szétválogatott kupacokba rakta az összegyűjtött és megtermelt információit, összeillesztgette majd új rendbe sorolta megint. Új és új információkat szintetizált, és kényszerített mesterséges rendszerekbe.

Ezekben a rendszerekben Isten egyenértékű volt a műgyantával.

Igaz, az ember imponáló ürüggyel leplezte, hogy házicseléd lett az információ roppant trónusa körül. A választ keresi, mondta, a végső válaszokat a miértre és a hogyanra.

És az információ önszerveződése megadta a választ.

Az emberiség volt az a lépcsőfok, ahonnan lendületet vett az újabb teremtés.

És az emberiség a pillanat egyik töredékéről a másikra egy idegen bolygón találta magát.

Egy idegen bolygón, ahol történetesen ő volt a bennszülött.

– O –

Az első elemzés, mely a helyzet alapvető megváltozására, helyzetünk, tevékenységünk és szerepünk átértékelésének szükségességére figyelmeztetett az egykor volt Walter Loewe elméleti fizikus nevéhez fűződik. *Az észlelés relativitása* címmel megjelent - mellesleg egyetlen, bár annál monumentálisabb - munkája általános, ha nem is egyértelműen értékelhető feltűnést keltett. Nem is kizárólag szakmai körökben.

Loewe kutatásainak középpontjában kezdetben a lét fizikai értelmezésének meglehetősen keveseket érintő problémája állt. Egykor volt szellemi elődei – mint Maxwell, Heisenberg, Roundall jr., Kisfaludy, Holmberg, d'Aurgaiu – nyomát követve egy olyan elágazáshoz érkezett, melyet mindenki más gondosan elkerült, mintha ösztönösen tartanának a következményektől.

Walter Loewe lelkesülten és gyanútlanul lépett az újonnan felfedezett útra. Lelkesülten, mert fűtötte a kutatói becsvágy és gyanútlanul, mert nem számított és nem is vágyott többre némi szakmai előrelépésnél: egy-egy elismerő vállveregetésnél, zengzetes címnél, szívmengetően langyos és csöndes állásnál.

Már az első lépések is olyan területekre vezették, melyek túlterjedtek a fizika mégoly rugalmas keretein. Némi tűnődés után magával ragadta a felfedezők mámora és nem mérlegelte a következményeket.

Rá kellett döbbsennie, hogy ha holmi matematikai bűvészkedésnél ténylegesebb eredményt akar elérni – márpedig az önbecsülése nem érthette be kevesebbel –, egyértelművé és

további meghatározások megalkotására alkalmassá kell tennie a civilizált élet mindennapos gyakorlatában alaktalanná, ködössé, összemoshatóvá – végső soron tehát használhatatlanná vált fogalmakat.

A emberi nyelv, akárcsak a matematika, állította Loewe, a mindenség modellálásának eszköze. Ha tehát vannak fogalmaink, akkor azért vannak, azért lehetnek, mert tényleges valóságok kapcsolódnak hozzájuk.. Másfelől viszont a fogalmaknak meg kell felelniük azoknak a valóságos létezőknek, melyeknek a vetületeiként megjelennek életünk színterén.

Ha a helyzet mégsem ilyen egyértelmű, ha a fogalmak, képzetek, vélekedések, kimondott és meghallgatott szavak, mondatok nem alkalmasak a világ egyértelmű azonosítására, annak oka csakis a *megtapasztalt valóságban* rejtőzhet. A megtapasztalt valóság pedig értelemszerűen szerény szeletje csupán a *tényleges valóságnak*.

A megtapasztalt valóság határait az *észlelés* jelöli ki.

Az ám. De kijelölhetők-e a mindenség szerkezeti elvei valamilyen nézőpont esetlegességére hagyatkozva, tette fel a kérdést Loewe.

Továbbá, valamely nézőpontból történő észlelés korlátozottsága és esetlegessége hordoz-e információs tartalmat a nézőpont valóságára vonatkozóan?

Egyáltalán, beszélhetünk-e tényleges esetlegességről annak a minden tekintetben teljes rendszernek az esetében, amit rendszerint mindenségnek hívunk? Avagy az *esetlegesség* csak a számunkra átláthatatlan összefüggésekre alkotott összefoglaló megnevezés, beláthatatlan világok vetülete?

Walter Loewe alaptételeinek értelmében az észlelésnek pusztán a figyelem szab korlátokat., azaz a létezés érvényessége önmagában sosem kérdőjelezhető meg. Önmagához képest azonban bármely létezés értelmezhetetlen; sem kérdést nem vet fel, sem választ nem igényel, önmagában még a pusztá létezés sem határozható meg értékelhető minőségként. Ugyanakkor rendszerbe állítva, e rendszerből szemlélve, és ehhez a rendszerhez, tehát más létezők halmazához viszonyítva – *és sebogy máshogy*, emeli ki Loewe –, minden létezés fizikai jellemzőket nyer.

Nevezetesen mindazokat az immár megnevezhető tulajdonságokat, amikben ezek a létezők különböznek egymástól. Ugyanígy, az összevetett létezők bármelyike látszódnak akár nemlétezőnek is, ami ez esetben természetesen nem a lét ellentétét jelenti – hiszen ami nincs, azt összevetni sem lehet mással –, pusztán az összevetés hiányosságait.

Minthogy pedig a feltételezett megfigyelő ily módon elengedhetetlen feltételévé, elengedhetetlen kellékévé lesz lesz még a létezés - avagy a nemlétezés - pusztá megállapíthatóságának is, a loewei fizika elveit óhatatlanul ki kell terjeszteni az észlelés folyamataira.

Eszerint tehát a *jelentőség* az *észlelés* folyamatához rendelt, fizikailag értelmezhető kiterjedés. Maga az *észlelés* a jelentőség dimenziójában történő elmozdulás, míg a *figyelem* az elmozdulás mértékét jelenti.

Bár semmiféle indoklásba nem bocsátkozik az okáról, Loewe magától értetődőnek tartja, hogy a jelentőség összmenyisége állandó a világegyetemben.

– O –

Egy elterjedt tévképzet szerint, magyarázza Loewe "Az észlelés relativitása"-ban, például a dinoszauruszokkal azért nem akadunk össze ügyes-bajos dolgaink után járkálván akár naponta többször is, mert – úgymond – kihaltak.

Am a kibálás csupán egy cimke a megismerés és a tudatlanság közötti számos ajtó egyikén, és arra szolgál, hogy mindazok, akik képtelenek kinyitni az ajtót, egy szóalakat nyerve ismételtethessék azt, szüntelenül emlékeztetvén magukat mindarra, amiről a leghalványabb sejtelmük sincs.

Mint, egyebek mellett arról, mi a valóságos helyzet a dinoszauruszokkal.

Tudománytalan és felületes nézetnek ad hangot, aki azt állítja, hogy a dinoszauruszok kihaltak. Erről ugyanis szó sincs. Csak elvesztették a jelentőségüket. Észlelhetetlenné váltak, akár önmaguk számára is. Mely

tény azonban – és ez a döntő! – egy csöppet sem befolyásolja fizikai létezésük valóságát.

– O –

Ezen a ponton aztán Walter Loewe végképp odahagyja szaktudománya szűkös kereteit.

Felfedezi a létezésnek egy olyan közegét, amely egyre több figyelmet nyer, újabb kiterjedéssel bővítve a mindenség n dimenzióját. Ez az $n+1$ kiterjedés, mondhatni, ugródeszkeként használja az általunk megismerni vélt valóságot, egyfajta alapként, amelyre mintegy ráborítja saját mélységét, pontosabban szólva saját végtelenségét.

Az *Odaát* eseményeinek összefüggései az esetlegesség látszatával vetülnek az emberi közegre. Ahogy a falon megjelenő árnyékokból sem lehet következtetni az árnyékok gazdájának egymáshoz képesti nagyságára, távolságára, elkülönültségük vagy éppen összetartozásuk mértékére stb.

Loewe vélekedése szerint a létezésnek ez a tartománya, az *Odaát*, az emberi civilizációból meríti a jelentőségét. Az emberi civilizáció teremtette meg létrejöttének feltételeit, azzal a jelenséggel, amit Loewe információ-túlszordulásnak nevez.

Az információ ugyanis a loewei elméletben egyetlen valóságos elemet hordoz: a lét információját.

A legfontosabbat.

Az összjelentőség mennyiségi állandóságából következően az emberi világ jelentősége pontosan annyival csökken, amennyivel az *Odaáté* növekszik. Végeredményben a civilizáció mellékjelenségei, mindazok az információk, melyek eredetileg az emberi létforma melléktermékeiként és következményeiként jöttek létre, egyre több jelentőséget, majd önálló létet nyernek, mígnem teljesen megfordul az oksági viszony.

Ez a pillanat már be is következett, hirdeti az egykor volt Walter Loewe.

Loewe leszámolt az idővel is.

Úgy vélte, és nem alaptalanul, annak hétköznapi értelmezése teljességgel alkalmatlan bármiféle elfogulatlan vizsgálódásra magának az időnek a kérdésében, hiszen ezzel a szóval az emberek pusztán az egymás után bekövetkező eseményekre kívánnak hivatkozni. Valójában azonban az események nem állnak közvetlen oksági összefüggésben egymással.

Az elektromos áram nem azért jut el a villanykörtebe, mert képtelen ellenállni a világosságot óhajtó ember erős akarátának, hanem azért, mert ugyanakkor egy távoli erőműben alig észlelhetően elterelik a mindenség energiájának egy elenyésző töredékét. Ettől is szinte teljesen független az a folyamat, melynek során, történetesen a szóban forgó erőműben bizonyos anyagok olyan fizikai pornográfiába bonyolódnak, hogy muszáj leadniuk valamennyit felhalmozott energiájukból. Miközben a legcsekélyebb mértékben sem foglalkoztatja őket a derék polgár villanykörteje.

Az összefüggések színtere az *egyidejűség*, azaz az egymáshoz képest eltérő idejűnek látszó univerzumok azonos súlyú és jelentőségű létezése.

Egy óriáskeréken ülünk, jelenti ki Loewe, a mérhetetlen vurstli olyan óriáskerekén, amelynek végtelen számú gondolája van. Az egyes gondolat utasai a maguk gondoláját, amit elbagyni nem tudnak, "jelennek" nevezik. Természetesen van némi tudomásuk és feltételezésük a többi gondoláról, jóllehet azokat merőben illuzórikusnak tartják. És mert jelenük gondoláját észlelésük csököttsége miatt természetesen a létezés középpontjának

tekintik, a többit kinevezik múltnak és jövőnek, mondván, hogy az ő gondolájuk már volt azon a ponton, ahová egy másik csak most érkezett, és nagy valószínűséggel el fogja érni azokat a pontokat, amiket a szomszédos – természetesen szigorún csak elméletileg megengedhető létezésűnek kinevezett – gondolák már elbagytak.

Az óriáskerék forgásáról pedig a következő tudományos szóhasználatlalt emlékeznek meg: "Hja, múlik az idő!". Teszik ezt pusztán abból a meggondolásból, hogy a gondolásban történő folyamatokhoz időre van szükség, folyamatok pedig tagadhatatlanul lezajlottak, zajlanak és – bővebben ki nem fejtett reményeik szerint – a továbbiakban is zajlani fognak..

Ha mármost az egyik gondolából gondatlanságból, vagy akarattal, vagy mellékesen a másikba hajítanak egy papírgalacsint, akkor azt a papírgalacsint a célba vett gondola utasai okvetlenül a saját gondolájukban történt eseményekkel hozzák összefüggésbe. És ugyanígy viszonyulnak a perecárus távoli kiáltásaihoz, a Tündérkastély reflektorainak távoli fényeibe, és az összes gondolatól független időjárás jelenségeibe is.

– O –

Loewe szerint mindez nem azt jelenti, hogy egyáltalán nem léteznek összefüggések. Ám az oksági összefüggés egészen másmilyen, mint amilyennek a Föld nevű gondola korlátozott érzékelésű és még korlátozottabb észleltségű lakói feltételezik.

– O –

Képzeliünk el egy gazdát, tanácsolja Loewe, aki tavasszal elkezd kijárni a földjére. Akkurátus ember lévén nyugodt, egyenletes léptekkel baktat. Útja egy lígeten visz keresztül, és anélkül, hogy tudomása lenne róla, az egyik lépése történetesen minden áldott reggel éppen egy hangyaboly

peremére esik, míg hazafelé egy másik utat választ, merthogy az érinti a kocsmát.

A hangyák számára természetesen kézenfekvő az összefüggés: február közepétől június elejéig a felbőltlen napkeltéből logikusan és elkerülhetetlenül részleges katasztrófa következik.

Es a hangyák szakirányú képzettségű egyedei beható tanulmányozásnak vetik alá a napot és a napsugárzást. E kérdéskörrel számos megállapítást tesznek közzé, melyek egyenként akár tudományosan megalapozottak és helytállóak is lehetnek.

Mi több, végső soron a napfényes tavaszi reggel valóban összefüggésben áll a hangyák által elszenvedett csapással.

Csak egészen másként, mint azt gondolják.

Téves meggyőződésüket azonban tovább erősíti, mikor a szóban forgó időszak napsugárzásának természetéről felállított elméleteiket egy speciális árnyékoló megépítésével átültetik a gyakorlatba.

Szokásos napi útján a gazda elbotlik az árnyékolóban, és szerencsésen a nyakát szegi – ilyen módon az árnyékoló minden kétséget kizáróan igazolja a hangyák elképzelését, hiszen bizonyíthatóan megszüntette a rendszeresen ismétlődő katasztrófákat.

4. fejezet

A BÍBOR HEGYEK

Hallgassátok csak:

Először a madarak figyeltek fel. A szarkák meglepetten felrikoltottak és gyanakodva meghúzták magukat az ágakon. Némán és nyugtalanul tekintettek körbe, miközben fekete-fehér mintázatukkal igyekeztek beolvadni az éles árnyékok és a szikrázó fényfoltok váltakozásába. Még az örökké harsogó papagájcsapatok is elhallgattak. Csend borult a vidékre, átható, sűrű csend, míg szét nem törte ezernyi szárny puha suhogása. A madarak egyenként felemelkedtek és lusta szárnycsapásokkal dél felé indultak. Mint akik hosszú útra készülnek.

Aztán meglevenedett az aljnövényzet. Itt-ott megcsillant egy-egy éjszakához szokott hatalmas szem, amint riadtan hunyorogva mered a napfénybe. Hullámzottak a levelek, amint a kisebb-nagyobb állatok csapatokba verődve csörtettek, ugráltak, másztak, surrantak, szökdécseltek a sivatag felé. Odahagytak

vizet, táplálékot és rejtékhelyet, ösztöneik kérlelhetetlenül űzték őket egyre távolabb, bármi várjon is rájuk.

– O –

Megszámlálhatatlan apró teremtmény, és mindegyikük hajlamos rá, hogy a teremtés középpontjába állítsa magát. Nem olyanformán, hogy a legnyomorúságosabb rágcsáló szerint is külön gondja van rá Istennek – és nem mintha Isten nem engedhetné meg magának ezt a szeszélyt. A rágcsáló nem engedheti meg magának. Tudnia kell, és e tekintetben soha semmiféle kétely nem merül fel benne, hogy ő, és csakis ő a teremtés kizárólagos oka.

Ez a létezés alapelve. És a túlélés záloga. Az egyetlen esély arra, hogy semmi ne kerülhesse el a figyelmét.

Egyetlen hang sem.

– O –

Egy hang ébredezett a bíbor hegyek gyomrában.

Különös, átható rezgés futott végig a sziklákon. Kavicsok gurultak le a lejtőn, és egyre nagyobbakat szökellve eltűntek a szakadék mélyén.

Az egykor volt férfi a sziklák árnyékában ült.

Szakállas, sötét arcán patakokban csorgott a veríték. Egy hosszú, dús mintákkal borított cső végét tartotta az ajkánál. A másfél embernyi hosszúságú cső másik vége a földre támaszkodott és a férfi úgy fújta egész testével és odaadásával, mintha mesterséges lélegeztetéssel készülne új életet lehelni a sziklába, a kőgörgetegekre, a hegyekre.

A mindenségbe.

A sajátos ritmusú rezgés föl-le hullámozott a hallásküszöb tájékán, értvén ezalatt bárkiné a hallásküszöbét az imént felsoroltak közül. Ez a hang nem hagyatkozott a fül szegényes képességeire. A lét egészének zengett és lehetetlen volt ellenállni neki.

Beterítette a környéket, behatolt a kövek és az idő mélyébe. És amikor megérkezett, a válasz kifulladásig tartó öngyilkos menekülésre sarkallta az elvándorló teremtményeket.

Az egykor volt férfi, miután, gyengéden a földre fektette a hangszert, az oldalára dőlt. Magzati pózba kuporodva átadta magát a áradó ritmus sodrásának.

– Visszajönnék – dünnyögte, dúdolta, szavalta önfeledten – Mert szólították Urantukutut és Urantukutu szavára visszajönnék mind!

– O –

Urantukutu hirtelen felült.

Hallgatózott. Beleszimatolt a levegőbe.

Ujjai között szétmorzsolt egy rögöt. Lenyalta az ujja hegyére tapadt port és elgondolkozva ízlelgette.

Aztán felpattant és egyre hátrálva bukdácsolt keresztül a kisebb-nagyobb sziklákon. Majd sarkon fordult és az emberlény könnyed, egyenletes tempóban csatlakozott a nála kisebb lények menekülő seregéhez.

Vakító sugárnyaláb csapott elő az egyik bíbor sziklából. Érintése nyomán szürkésfehér porrá omlott Urantukutu elhagyott hangszere.

5. fejezet

AZ ÚRHAJÓ

A falu házai, mint az idők kezdete óta mindig, hófehéren kúsztak egymás fölé és mellé, békés egyetértésben támasztva egymást és támaszkodva egymásra.

– Asszony...

Az egykor volt Maria Ines, aki kukoricát őrölt az ajtó előtt, szórakozottan feltekintett. A küszöb másik oldalán, a ház hűvösének védelmében bölcső ringott, benne a Szűz ajándéka, Ines első gyermeke. Merthogy abban bizonyos volt, hogy a kis Maria Dolores csupán az eleje az ágyékából fakadó hosszú sornak. Lepipálja Maria Jint is, akinek éppen nyolc derék leánya járja a titkos ösvényeket a határon át és vissza, dicséretesen gyarapítva a zatoltoxok és a Szűz érdemeit. A hosszú sor azonban egyelőre a jövő nehezen hozzáférhető mélyén rejtőzködött és e pillanatban Ines túláradó anyai érzelmeit kizárólag Maria Dolores birtokolta.

– Szóltál, kicsi szentem? – kérdezte bizonytalanul Ines, jól tudván, hogy egy hónapos csecsemők, ha szólnak is, azt egészen más formában teszik. – Mit szeretnél, chiamuám?

Ezúttal a nők nyelvén beszélt, amit a Szűz adott a zatoltoax asszonyoknak.

– O –

A chiamua – szó szerinti fordításban: *a Szűz sóhaja* – egészen apró, hosszú csőrű, színpompás madárka. Idelátogató idegenek, beleértve a madártan tudós elkötelezettjeit is, egyszerűen és minden költőiség nélkül dögmadárnak nevezik, azon szokása miatt, hogy rajokba verődve befúrja magát az elhullott lények tetemébe, és szinte tökéletesen megszabadítja az irhát, bőrt, páncélt, pikkelyt – kinek miye van – a hústól és az inaktól. Gondoskodnak a lélekről, állítják a zatoltoaxok, amely nélkülük beszorulna a végérvényesen működésképtelenné vált porhüvelybe. Nem utolsó sorban pedig szívvidítóan kényelmessé teszik a bőr előkészítésének egyes szakaszait. Valamint, és nem utolsó sorban, a csontok is sokoldalúan felhasználhatók.

Ez utóbbi szempontok persze nem vonatkoznak a falu halottaira, akiket szintén a chiamuák gondjaira szoktak bízni, nehogy szeretteik lelke valamiként beszoruljan a fölöslegessé vált porhüvelybe. Azaz a chiamuát nagy becsben tartották, és ha Maria Ines a chiamuához hasonlította a kislányát, azzal nem azt mondta, hogy *én édes dögmadaram*, inkább valami olyasmit, hogy *lelkem gondviselője*.

– O –

– Kergesd el a macskát! – a rekedten sipító, a gyakorlatlan hangképző szervekkel küszködve többször is megbicsakló, mégis

ellenállhatatlan erővel parancsoló hang kétségkívül a bölcsőbből eredt. Meglehet, nem hangzott jelentősnek a közlemény. A körülmények azonban annál jelentősegteljesebbek voltak.

A kinyilatkoztatásokon nincs mit mérlegelni.

– Szűzanyám! – Maria Ines az ajtóhoz rohant és térdre esett a háncsbölcső mellett.

Valójában Artazalmaicra gondolt, az időtlen idők óta tisztelt Szűzre. A Szűz, ahogy az Maria Inesnek is a megingathatatlan bizonyossága volt, megszüli saját anyját, aki, anyai hivatását betöltve megszüli a Szűzt, hogy aztán az világra hozza őt, biztosítván a lét és a világ folytonosságát. Így láncba szülve egymást nemcsak tökéletesen kifognak a végzetten, de ezt a lehetőséget felkínálják a hozzájuk tartozóknak is, mindenekelőtt persze a zatoltoaxoknak, akik ráadásképpen e körforgás tökéletességében világos, józan ésszel kétségbevonhatatlan és bármely helyzetben sikerrel alkalmazható magyarázatot is leltek a világ keletkezésére, elmúlására és minden egyéb ügyes-bajos dolgára. A hívek egyébként semmiféle gyakorlati különbséget nem tesznek a két magasztos személyiség között, hiszen a mindenkori kisdéd már születése pillanatában rendelkezik anyjának valamennyi bölcsességével és tapasztalatával. Mindazonáltal pontosan számon tartják, hogy mely időszakban melyikük a gyermek és melyikük az anya, ennek alapján választva meg fohászaik címzettjét.

Bár meglehet, hogy nagy megrendülésében Maria Ines inkább Artazalmaicot szólította, miközben kétségkívül a Szűzanyára gondolt. Végtere is buzgó templomjáró volt, mint valamennyi zatoltoax. Különösen a Megváltó édesanyjában lelték kedvüket. Még azt a botlását is derűs elnézéssel kezelték, hogy – állítólag – fiút hozott a világra. Őszintén szólva a történetnek ezt a botrányos fordulatát inkább a pap tájékozatlanságának tudták be. De mert a maguk tartózkodó módján kedvelték vörös képű Ernest atyát, tapintatosan nem tették szóvá a dolgot.

A Szűz iránti áhítatos tiszteletüket azzal nyomatékosították, hogy a keresztségben minden leánygyermek a Maria nevet nyerte. Ernest atya, aki az anyakönyvet vezette, mindhiába tiltakozott e

szokás ellen, időnként a gutaütés határán. Végül ahhoz a megoldáshoz folyamodott, hogy a Maria nevet minden esetben önhatalmúlag megtoldotta egy másikkal, hogy legalább ő maga eligazodjon a Mariák egyre sokasodó seregében. S mint egykor a Föld nevű bolygón magára eszmélő ember, messze zengő hangon adott kinek-kinek saját nevet, tudatva mindenkivel, akit illethet, hogy a gyülekezet gyarapodott egy Maria Carmennel, egy Maria Dianával, egy Maria Ariával vagy akár egy Maria Hárpyával, hogy a Szűz bocsássa meg. Léhán víg kedélye bizony felülkerekedett olykor kötelességtudatán, alkalmanként kellemetlen és hosszan tartó lelkifurdalást eredményezve, melyet igazán hathatósan csak egy-egy kupica jin volt képes valamelyest enyhíteni.

– O –

A zatoltoaxok lakta kis falu nem volt teljesen ismeretlen a kutatók előtt, jóllehet a róla szóló szórványos híradásokat előszeretettel utalták a legendák világába.

Ha elhagyjuk a meseszerű elemekkel bővített történetek időtlen korát, az első nevesíthető forrás az egykor volt Jesus de Tovar atya volt, a nála valamivel talán ismertebb Juan de Tovar számos fivérének egyike, szerzetesként maga is egyházi személy. Művében, mely a *Szeretni Istenben* – ezúttal e formára rövidített – címet viseli, már a viszonylagosságukban tizenhatodik és a tizenhetedik sorszámúnak kijelölt évszázadok között megemlékezik az amazonok különös törzséről.

Mily bámulatos, áradozik egy közbevetésében, melyet a bálványimádás folyamatos és áhítatra méltóan dörgedelmes ostromozása során tesz, hogy ezen kárbozatos pogányok földjén miként diadalmaskodott a Szent Szűznek egy kicsiny, de testben és lélekben egyaránt állhatatos serege, megalapítván azt a bástyát, abonnan kiindulva az isteni szeretet, diadalmaskodhat a pogányság viharzó tengere fölött, egyúttal megmutatván, hogy a fogékony lélek természettől fogva magában

bordja a legszentségesebb eszméket. Annál sajnálatosabb hogy oly számosan vannak, akik nem csupán az önnön lelkükben tanyázó szentség intelmeire nem figyelmeztetnek, de akkor is elvetik lelkük táplálékát, egyúttal üdvözülésük zálogát, ha azt bőségesen megrakott tálcán hordják eléjük Istenben szerető testvéreik. Rosszabbak bizony ezek az oktalan állatnál, és ha gyengéd szeretet nem élne szívünkben, örömet engednénk át őket a kárbozát valamennyi kínjának és gyötrelmének.

Láttam ugyanis a Korona új földjén az amazonok asszonyi törzsét, melyről annyi csudálatos tanúságot lelhetünk sok egykor volt bíres pogány különféle műveiben. Az amazonok, bár előttem senkitől nem hallhatták hirdetni az Egyetlen Igaz Igét, az idők eleje óta állhatatosan a Szent Szűzhöz küldik imáikat. Őt szőlítják csatáik közepette, hozzá fordulnak vígságukkal és bánatukkal. A legfertelmesebb bűnöktől pedig ohannyira dicséretesen tartózkodnak, hogy a férfiaknak még a látásától is irtóznak és minden módon kerülik a velük való találkozást, ha csak fegyverrel nem kényszerülnek erenyeik védelmére kelni. És lám, a Szent Szűz különös kegyelméből még sincsenek híján gyermekáldásnak. Hogy pedig buzgalmuk csorbát ne szenvedjen, érintetlen ágyéukból kizárólag leányok fakadnak.

Ámbár jámbor és nagytudományú rendtársam, Valerio atya ezzel kapcsolatosan azt jegyzi meg, hogy ebben pedig semmi különöset nem talál, végtére is férfinép nélkül hogyan is hozhatnának világra férfiembert az amazonok.

Isten tudja

– O –

– Asszony, ne kelljen még egyszer mondanom. Dobd ki a macskát! – A csecsemő arca eltorzult, mintha kétségbeesetten küszködne; akár egy nálánál hatalmasabb erővel, akár önnön súlyosan megtagasztalt fizikai korlátaival.

– Szűzanyám! – suttogta Maria Ines és körülpillantott a kunyhóban.

A macska az ablak alatt lapult. Kitágult szemmel meredt a bölcsőre. Hátát felgömbítette, szőre az égnek állt. Láthatóan neki

is az volt a leghőbb kívánsága, hogy mielőbb kívül kerüljön. Maria Ines pillantása végül segített felülkerekednie bénító borzalmán és éles vernyogással kiugrott az ablakon.

Maria Dolores felsírt. Hosszan, egészségesen bömbölt, mint bármelyik hasonló korú csecsemő. Maria Ines, mikor sikerült végre elringatnia, maga is elbóbiskolt a bölcsőre hajolva.

És már tudta, hogy megérkezett a Jel.

– O –

Másnap útra kelt az egész törzs.

Ernest atya volt egyetlen szoknyás, aki a faluban maradt.

Ernest atya sosem tudta meg, hogy agynmosott, foltos reverendája mentette meg az életét. Ez volt az oka annak is, hogy egyáltalán megtűrték, kezdeti – bár idejében beletörődéssé fásult – nekibuzdulásai ellenére, amikor egy-egy különösen eszesnek ítélt lánykát a civilizálódás csakis áltata fontosnak tekintett útjára irányított.

A zatoltox hagyományok szerint ugyanis csak nő hirdethet szent szövegeket és vehet részt szent szertartásokban. Kézenfekvőnek látszott hát a feltételezés a zatoltoxok számára, hogy a pap – bizonyos jelek ellenére –, ha nem is anya, de mindenesetre nő. Legalábbis közelebb áll a nőkhöz, mint az a néhány idegen, aki a méretlen idők során a Mariák megszentelt földjére lépett, hogy aztán a chiamuák eresszék szabadon hitvány testükbe börtönzött lelküket.

Dehát nem mindenben olyan furcsák-é az idegenek? Alkatukban, öltözködésükben, nyelvükben, szokásaikban? Dehogynem. Ehhez képest igazán csekélység, hogy ez az asszony férfihangon szól, férfinak mondja magát és hozzá még szőr is borítja, mint valami fán élő gyümölcssevőt.

Hát hadd éljen, ahogy elrendeltetett, földi kötöttsége nyűgével.

Már amennyire életnek számít a létezésnek az a formája, amikor valaki képtelen észlelni bármit, ami igazán lényeges bárki *létezőnek*.

– O –

Az egykor volt valamennyi Maria annyi fraktodont vett magához, amennyit csak elbírt. Ez alól a legapróbbak sem kaptak felmentést, feltéve, hogy önmagukat már képesek voltak cipelni.

A fraktodont az őserdei vízmosásokból gyűjtötték az idők kezdete óta és a hegyeken át vezető titkos ösvényeken szállították a kitabuknak.

A kitabuk a porszerűen apró szemcsékből álló fraktodont először szétválogatták a szemcsék jól megkülönböztethetően eltérő alakja szerint. Mikor kellő mennyiség összegyűlt, az egy csoportba tartozó szemcséket hatalmas, hajszálpontosan egyforma tömbökké öntötték. A fraktodon kristályszerkezete, mely bizonyos körülmények között előszeretettel kapcsolódott hasonló kristályszerkezetekhez, többé-kevésbé megkönnyítette ezt a műveletet, ugyanakkor meg is nehezítette, hiszen a kitabuknak meg kellett keresniük és el kellett távolítaniuk a legapróbb szennyeződést is, amit a fraktodonok valamilyen csakis általuk ismert hasonlósági elv alapján beépítettek maguk közé. Majd a roppant tömbök minden oldalába vájatokat és domborulatokat faragtak, az idők kezdetekor megszabott rend szerint. És ha csak egyetlen rovátka nem a maga helyére került, a tömböt elemeire bontották és előlről kezdték a folyamatot.

Aztán egymásra emelték a tömböket, majd gondosan tömítették a köztük lévő hézagokat, melyek a faragványok céltudatos különbözősége miatt óhatatlanul létrejöttek. Ilyenkor por alakú fraktodont töltöttek a résekbe, ügyelve rá, hogy se több, se kevesebb töltőanyagot ne használjanak, mint amennyire éppen szükség van.

A magát kitabunak nevező nép, a zatoltoaxokhoz hasonlóan, ugyancsak sajátos életformát alakított ki, azzal a nem elhanyagolható különbséggel, hogy ez a törzs meg kizárólag férfiakból állt.

Ha valaki vette volna a fáradságot a meglepő egybeillés vizsgálatára, könnyen rájöhetett volna, hogy egyazon törzs tagjairól van szó. A nemek területi elkülönülését elsősorban a feladatok eltérő helyszíne okozta; nevezetesen, hogy másutt volt a fraktodon lelőhelye, mint az a terület, ahol fel kellett használni. Valamint a tilalom, ami a férfiakat távol tartotta a fraktodontelérektől. És tagadhatatlan, hogy a nők rendelkeztek azzal a képességgel, amire szükség volt az elszórtan található fraktodonpor finom rezgéseinek észleléséhez.

Őket megszólította a Szűz.

A férfiakat nem.

Ahogy Ernest atyát sem.

Saját, nemüknek megfelelő nyelvük mellett a férfiak és a nők természetesen közös nyelvet is beszéltek. A fraktodon szertartásszerű szállítása kínált alkalmat az utódok fogantatására, valamint a fraktodonnal kapcsolatos – mennyiségi, minőségi, alakzati, időzíítési – információk kicserélésére.

Minden gyermek a saját törzsénél nevelkedett, hogy, legyen akár zatoltoax, akár kitabu, maradéktalanul elsajátítsa a nemének megfelelő feladatokat, nyelvet és szertartásokat. Ha az egykor volt Jesus de Tovar atyának úgy hozza a sorsa, rábukkanhatott volna egy falura, ahol olyan asszonyok élnek, akiknek kizárólag fiúgyermekük vannak, és egyik gyermek sem idősebb egy évesnél.

Isten tudja.

– O –

Az őserdő mélyén állt a bolygón valaha is készült leghatalmasabb űrhajó.

A roppant méretű, lépcsőzetes építésű torony hatalmas fraktodontömbökből épült. Éppen annyi fraktodonporra volt szükség a végső szigetelések és tömítések elhelyezéséhez, amennyi előkerült a zatoltoaxok iszákjából.

A Jel ezúttal is idejében érkezett.

Az űrhajó elkészítése jelentette a lét értelmét a zatoltoaxok és a kitabuk számára. Jól tudták, azt is, hogy létük a feladat végeztével sem veszíti el értelmét. Ahogy eddig sem veszítette el. A világ egy másik tartományában, ahová az űrhajó repíti őket, újabbat nyer majd.

Talán egy másik űrhajót kell készíteniük. És aztán egy másik tartomány vár rájuk.

A cél szent.

Mert *van*.

Mindig is így történt.

Az űrhajó üvöltött. A zatoltoaxokat csaknem megsüketítette a célirányosan rendezett fraktodontömeg ritmikus bőgése. Még az érzéketlen férfiak is hallani vélték nem evilági hangját.

A kitabuk beszálltak az űrhajóba. Ők készítették az űrhajót végképp letűnt korszakokon át tartó munkájával és az ő kötelességük volt meggyőződni arról, hogy minden rendben működik.

Ezt csak egyféleképpen tehették meg.

Hogy elindultak vele.

A zatoltoaxok vártak. Mikor eltelt annyi idő, amennyi számításuk és régóta őrzött hagyományaik szerint kielégítően igazolta a férfiak sikeres útját, ők is sorban beléptek. Elsőként, mint a Szűz kiválasztottja, Maria Ines, karján Maria Dolores-szel. A kicsi felsírt, mikor elnyelte őket az űrhajó oldalában ásítózó nyílás.

– Csitt – mondta Maria Ines. Szorosan magához szorította a kétségbeesett rángatózásba kezdő apró végtagokat. – Ne félj. Most menni kell. A mi akaratunkból, kicsi szentem, ha nem is tehetünk róla. Majd emlékezni fogsz. És helyesled, hogy így történt.

Aztán Maria Jin következett és nyolc leánya, majd sorra mind a többiek.

És elutaztak.

– O –

A bolygó legnagyobb űrhajója diadalmasan ágaskodott az ég felé.

Lépcsős teraszai felé óvatosan megindultak a mindeddig gondosan távol tartott kúszónövények. Égnek meredő büszke csúcsa körül szikrázó tollú chiamuák keringtek és sikoltó trillákkal adtak hangot csalódottságuknak.

Hozzászórtak, hogy ahol nagyobb csoport ember gyűlik össze, ott előbb-utóbb bőségesen jut nekik élelem.

A chiamuák az űrhajó csúcsán elhelyezett tollakból, liánokból, fából, csontból eszkábált bálványra telepedtek, amit a kitabuk a rontás távoltartása érdekében állítottak.

A bálvány egy gépkocsit ábrázolt.

6. fejezet

ABLAKBA ZÁRT PILLANATOK

A pillanat becsukódott. Mint egy ablak, amelyik alig sejthető emlékként őrizi a külvilág emlékeit, de kitekintve rajta ugyanazt látni, mint ami odabent van. Ez az ablak mindenhol befelé nyílik.

Tökéletes csapda.

Ha valaki elhiszi, hogy ugyanoda tartozik, mint az ablak.

– O –

Bíbor föld.

Bíbor fény.

Bíbor árnyak.

A bíbor mindent betöltő áradata.

Először ez tudatosodott benne.

A bíbor szikla, mely fölötte tornyosult. Körülötte a végeláthatatlan bíbor homok. A nap égető bíbora az alacsony égboltozat alig halványabb bíborán.

Azon túl pedig a semmi. Az érzékelhető, megtapasztalható, bíborvörös semmi. Az ablakba zárt pillanatok határa.

És mást is látott.

Ezüstösen derengő csillogást a közeli, oly szorongatóan közeli látóhatáron túl.

Lázálom, gondolta.

Legalábbis félreértés, helyesbített szinte azonnal. Esetleg éppen én értek félre valamit. A bíbor nagyszerű. A bíbor csodálatos. Csak én és a bíbor. Az idők végétéig.

És a fenevad.

Az is bíbor volt. Csekély vigasz.

Aztán az ablakba zárt pillanatok mostjában a Bíborszörny felegyenesedik, megfeszíti ezernyi lábát, melyek gyökerekként kapaszkodnak a homokba, kitátja háromszög alakú fogakkal telerakott pofáját, és minden kétséget kizáróan éppen az ő vérére szomjazik..

Ez már csak azért is olyan kényelmetlenül nyilvánvaló, mert se közel, se távol nincs senki más, akinek egyáltalán lehet vére.

A Bíborszörnyön kívül, persze.

Két villámgyors mozdulatot tett az előrelóduló fenevad felé. Az elhárítás és a támadás gesztusait, melyekről maga sem tudta, hogy a birtokában vannak. Ezen el is tűnődött futólag abban a rövid pillanatban, ami az elkerülhetetlen összeecsapásig a rendelkezésére állt.

És ekkor...!

Az efféle helyzet rendszerint nem bíztat kifejezetten fényes jövővel, ismerjük el.

Az egykor volt Edwin Z. Orogénosz élvezetteli undorral szemlélte legfrissebb szörnyetegét.

Nem mintha a fenevad silányra sikeredett volna, dehogy! Azok a hatalmas állkapcsok, az iszonyú agyarak egymás alatt és fölött – jószerivel az egész lény állkapocsból és fogból áll. Az első pillantásra megállapítható, hogy avatott kéz munkája. Dehát ezek a szűkagyú húsdarálók végső soron egyformák, legfeljebb a méretük, az arányuk és a hozzájuk kapcsolódó sokféle műtűr változik. A lényeg mindig a fog. Tömérdek borotvaéles fog, és jó nagy száj, érzékeltetvén a hős pillanatokon belül bekövetkező felaprítatását és elnyeletését.

Ami aztán rendre elmarad Edwin Z. Orogénosz legkegyelmesebb akaratából. Nem utolsó sorban pedig azon józan megfontolás eredményeként, hogy hős nélkül egyszeriben vége szakadna a sorozatnak. Egyúttal Edwin Z. Orogénosz megélhetési forrása is elapadna.

A teremtői mindenhatóságnak is vannak bizonyos korlátai.

Hanem ez a szörnyeteg egyenesen az ihletettség jegyeit viselte magán. Edwin Z. Orogénosznak ehhez mindeddig nem volt alkalma hozzászokni. A képregények, melyeket tömegével állított elő Edzor szerzői néven, többnyire nem nyújtanak alkalmas közeget az ihletettség kinyilvánítására. Ráadásul maga a rajzoló sem tartotta magát ihletettnek. E tekintetben mindenesetre tiszteletre méltó tisztánlátással rendelkezett, ellentétben pályatársai némelyikével.

Ezúttal azonban, életében először meglegyintette az elhivatottság, és akár nagyszerűnek, akár alig elviselhető nyűgnek tekintjük, elragadta az emelkedettség.

– Szikra van benned – állapította meg. Szeretett félhangosan dűnnyögni a figuráihoz. Újra és újra rácsodálkozott különféle nézőpontokból. Föllekesült. – Világformáló erőd van, esküszöm! Múltad, életed, jelmed! A neved pedig...

Eltűnődött. Nem azon, milyen méltó nevet találjon teremtményének, vagy hogy miféle további sorsot eszeljen ki a

száma. A cselekmény logikája szerint harcolni és pusztulni született. Ám Edzor e pillanatban elvesztette minden hatalmát a részletek fölött. Mintha magával sodorták volna a Lét Örök Áramlatai, az emlékei között keresgél. Határozottan érezte, ott megtalálja a feleletet, hogy egyszer, vagy akár többször is, már megtörtént vele mindez.

– Zugradig! – jutott eszébe hirtelen. – Hát persze, ő az. Zugradig. – És kis felhőbe foglalva a képkockába írta Zugradig most is a fülében csengő csatakiáltását: KHÁMRR!

A felismerés felrázta révületéből.

– Zugradig...Miért éppen Zugradig? – Vállat vont. – És miért ne?

Figyelmét a történet folytatására fordította. Azt mégsem tűrheti, hogy egy sugallat, legyen bármilyen nemes is, gátja legyen a termelésnek.

A gyakorlatiasság tükrében Zugradig sorsának keretei igencsak szűkre szabottnak ígérkeztek. Előbb elintézi az előző oldalpárt átvérengző Bíborszörnyet, aztán a szikla mögé rejtőzve megvárja Thaint, aki viszont...

Elkomorodott. Fellapozta a megelőző oldalakon fölös mennyiségben feszítő Thaint, a Rettenthetetlent, akit felruházott mindazzal az előnyös fizikai tulajdonsággal mely fájdalmasan hiányzott a köpcös, kopasz, aranyérrel küszködő alkotóból. Minél tovább szemlélte, annál szilárdabb lett a meggyőződése, hogy az előírászerűen dagadozó izmú, kifejezéstelen ábrázatú pozitív hős számára nyilvánvalóan lebíratatlan ellenfél az őt erő és szellem dolgában is láthatóan felülmúló Zugradig. Keservesen felsóhajtott. Thainra, a Rettenthetetlenre még számos folytatás vár, úgyhogy Edzor fájó szívvel nekilátott feltálni oly átkozottul tökéletesre sikerült szörnyetegét a három képkocka óta türelmesen várakozó, és kétségkívül teljesen átlagos Bíborszörnynek.

Thainnak ez az egyetlen esélye.

Thain, a Rettenthetetlen az előző oldalpár kopár sziklái között lépegetett újabb küzdelmei felé, miközben azt hajtogatta egy

félbeszakadt felhőcskében, ami dicsfényként úszott a feje fölött:
Figyeld a fény villanását a Harmadik Hegy Szentélyében!

A történet pillanatnyi állása szerint ez a felszólítás a legkevésbé sem számított magától értetődőnek. Edzornak még fogalma sem volt róla, miért hangzik el, mint ahogy arról sem, kitől származik az intelem, mennyei szózatként dübörög végig a tájon, vagy Thain öklömnyi agyában kavargó. Ezért hiányzott a felhőből kinyúló kis farkinca, amelyik a képregények kockáin célba veszi a beszélőt, mintegy illusztrálva, miként határozza meg a szó a létezését.

De Edzor, aki szerette követni a legösztönösebb ötleteit is, bőségesen ráért töprengeni a mondat dramaturgiai szerepén.

A következő folytatásig.

A Harmadik Hegy Szentélye tehát ezidőtájt inkább a Harmadik Hegy Rejtélyének minősült, harmadikságának, hegységének és szentélységének tekintetében egyaránt. Valójában sem az alkotó sem az olvasók sem Thain, a Rettenthetetlen nem vették zokon, ha néhány folytatás elteltével csendben feledésbe merültek az efféle ígéretes kinyilatkoztatások

Utóvégre az életben sem számítható ki, mi válik valóra a lehetségesből.

És tényleg képtelenség *mindig minden* utat bejárni.

– O –

Thain, a Rettenthetetlen Edzor életművének legsikeresebb történeteit ordította, törte, zúzta, harcolta, gyilkolta végig. Neki köszönhetette a rangos és főképp megnyugtatóan hosszú távú állandóságot jelentő megrendelést az Upland Life-tól.

Csak azt a megaláztatást kellett folytatásról-folytatásra lenyelnie, hogy sikerét éppen Thainnak köszönheti.

Annak a teremtményének, akit fájdalmasan és engesztelhetetlenül gyűlölt.

Egykor negatív figurának hozta létre, benne álmodta papírra minden elvetemültség letéteményesét. Modelljéül egy hallgatag, nagyon is hallgatag idegen alakját használta fel.

A vadember, ahogy Edwin akkor elnevezte magában, és ahogy azóta is emlegette, egy napfényes reggel állított be. Öltönyét, nyakkendőjét – *És milyen elképesztően izléstelen nyakkendő, te jó ég,* szürnyülködött gúnyosan Edwin, mikor felidézte az emléket, vagyis valahányszor Thainra pillantott – úgy viselte, mintha valaki ráaggatta volna, mint egy fogásra. Cipőt egyáltalán nem hordott, ami abból szempontból tökéletesen helyénvalónak is tűnt, hogy senki nem akasztja a cipőjét fogásra.

Az idegen Mariát kereste, és semmi mást nem volt hajlandó elárulni. Edwin pedig elkövette azt a hibát, hogy jobb meggyőződése ellenére előszólitotta szépséges Mariáját, akinek a szeme vágása és bőrének színe tagadhatatlanul hasonlított a jövevényéhez.

Edwin a kórházban ismerte meg egykor volt Mariáját, ahol az egzotikus szépségű lány ápolónőként viselte gondját többek között a vakbélműtéten átesett Edwinnek is. Egyre gyakoribb beszélgetéseik során Edwint magával ragadta a paradicsomi kép, amit Maria gyermekkorának környezetéről festett. Maga előtt látta az esőerdő roppant rengetegét, a hófehér falú házakkal telerakott tisztást, a szívárványszínű felhőkben röpködő madarakat – melyek undok szokásairól inkább nem vett tudomást –, az évezredes bölcsességet hordozó sudár, komoly asszonyokat, a papot, aki vasárnaponként a Szűzanyáról beszél, mert az asszonyok ezt szeretik a legjobban hallgatni. Látta a kis Maria Diamondot, amint Ernest atyára függeszti értelemről csillogó sötét tekintetét, és Ernest atyát, aki szívhez szólón ecseteli a Szűzanya szelíd, ám annál súlyosabb fájdalmát, netán – Isten őrizz! – haragját, ha a sudár, komoly asszony, aki Maria Diamond anyja volt, vonakodik megadni kislányának a felemelkedés lehetőségét, amit szerény egyházi szolgálja által a civilizáció, ím, varázsütésre felkínál. És Ernest atya közbenjárására Maria Diamond oktatásának költségeit az állam vállalja magára, és Maria Diamond végezetül elvégzi a

nővérképzőt, egyetlen ugrással maga mögött hagyva néhány sosemvolt korszakot.

– Mint egy képregény! – sóhajtott fel Edwin. És ezt a képregényt, annak botcsinálta hőseként, azzal kívánta befejezni, hogy oltár elé vezeti a hősnőt.

Így aztán felépülésével együtt jött is a happy end.

Maria Diamond az esküvő napján tökéletes ívelésű szemöldökét összevonva mérte végig a kölcsönzött frakkban feszítő Edwint.

– Fekvőbetegként valahogy magasabbnak látszottál – állapította meg, majd ugyanazzal az egykedvű hangsúllyal kimondta a boldogító igent.

A képregény pedig, ellentétben a dramaturgia minden elfogadott szabályával, folytatódott. Csak a színvonala esett. Hiába, bizonyos pillanatokat nem lehet fokozni.

Az életre azt szokták mondani, hogy nincs nála nagyszerűbb író. Ostoba megállapítás, olvassa csak át ki-ki a saját életét. Könnyű megállapítani, hogy az életnek kétségkívül akadnak remek ötletei, szellemes fordulatai, szívfacsaró jelenetei. Mégis szánivalóan amatőr, menthetetlenül dilettáns marad, amíg csak világ akármelyik világ.

Mert mákszemnyit sem konyít ahhoz, ami a legfontosabb ebben a mesterségben.

Nem tud *szერkeszteni*.

Az egykor volt Edwin Z. Orogénosz élete című dolgozat folytatásaiban például Maria sokat, és az idő múltával egyre többet élcelődött azon, hogy szerinte Edwin leginkább a saját maga által rajzolt torzszülöttekre emlékeztet. Bár az a minősítés nyilvánvalóan nem fedte a valóságot, férfinak legalábbis gyanakodnia illett volna, hogy valami zavar támadt a házasságában. Ám ő továbbra is a közmondásosan vak szerelem boldog révületében rajzolta lebírhatatlan hőseit és velőtrázó szörnyetegeit, hogy apró, kétdimenziós rabszolgái mindent előteremtsenek Maria Diamondnak, amit csak szeme-szája megkíván..

No persze, csak a józan kívánságokat. A vágyaknak összhangban kell állniuk a lehetőségekkel, különben értelmetlenség vágyakozni, vallotta mély meggyőződéssel Edwin.

Maria viszont – *mint minden igazi asszony*, tette hozzá akkoriban a büszke férj – a fellegekben járt. Azt hajtogatta, nem kímélvén sem a nyelvét, sem Edwin idegeit, hogy az álmok beteljesednek, ha őszintén álmodják őket. Mindenki úgy él, ahogy az álmai lehetővé teszik.

Kisszerű álmok, kisszerű élet. Nagyszabású álmok, pazar élet.

Edwin ilyenkor el volt ragadtatva, hogy milyen bájosan egzotikus elképzeléseket dédelget az ő kis asszonykája. Csakis a természet romlatlan gyermeke képes így kifejezni magát, vélte, és büszkeséggel töltötte el, hogy a természetnek eme romlatlan leánya jog és törvény szerint éppen számára oly ennivalóan romlatlan.

Aztán megjött a vadember és Maria Diamond egyetlen szó, egyetlen ellenvetés, vagy legalább formális szabadkozás nélkül eltűnt vele.

Edwin akkor kezdte megsejteni, hogy az ő szerény szörnyecskei legfeljebb mulatságos kis puttók lehetnek az élet valóban árnyékos oldalához képest.

Maria Diamond semmit nem vitt magával. Sem az ékszereit, sem a háztartási gépeit, sem a kozmetikumait, sem a sportruháit, sem a társasági ruháit, sem a cipőit, sem a szerelmes füzetait, sem a babagyűjteményét, de még a kifejezetten számára – részletre – vásárolt kisautót, a Cord Dalohnát sem. Pedig az után nagyon vágyakozott, és hogy hozzá is jutott, az nagyjából Edwin anyagi képességeinek végső határát jelentette azokban az időkben.

És Edwin Z. Orogénosz megalkotta Thaint, a Rettenthetetlent, felidézve a vadember felülméretezett izomzatát, erőteljes állkapcsát, üres tekintetét, és minden leleményével igyekezett végzetesnek szánt kalandokba hajszolni, mielőtt a lehető leghosszadalmasabb és legvérengzőbb módon végezne vele. Mintha mágikus rendeltetésű babát kínozna, hogy annak elnyújtott szenvedése valamiképpen visszahasson a távoli ismeretlenben tartózkodó eredetijére.

Csakhogy Thain, a Rettenthetetlen figurája kiérdekelte a közönség, köztük Susanne Wickhart rajongását. Edwin pedig, Susanne Wickhart révén, aki az újság hétvégi mellékletét szerkesztette, az Upland Life szerződését. Amit az akkor felvett *Edzor* művésznéven teljesített, mivel az igazi Edwin Z. Orogénosz önbecsülése megkövetelné, hogy végezzen ellenszenves hőisével.

Így, bár láb alól nem tehetette el, minden újabb epizódban gonosz élvezettel keverte fortélyosan kiagyalt kínos helyzetekbe. Többnyire maga is alaposan megizzadt, mire együttes erővel elverekedték magukat a következő folytatásig.

Meglehet, éppen ebben a megkülönböztetett figyelemben rejtett a Thain-sorozat sikerének titka.

E siker birtokában Edwin Z. Orogénosz akár egy sokkal drágább kocsit is megvehetett volna Maria Diamondnak Ám ha Maria nem hagyja faképnél, sosem éri utól a siker.

Isten tudja.

– O –

– Khámrr! – dünyögte harciasan, és tolla nyomán a fenevad Zugradigra vetette magát. – Aarrghrr! Már megbocsáss, Zugradig. Uuurh! Őszintén sajnálom. Hhrr! Bevégeztetett.

Elégedetten dőlt hátra. Kimerítő küzdelem volt.

– Úgy – nyugtázta kissé erőltetett jókedvvel. – Most pedig odaér Thain, a fenevad rávetné magát, csakhogy...

Elakadt a lélegezete, ahogy a kép fölé hajolt. A szikla mögött Zugradig lapult, lábánál a fenevad foszlányokra robbant tetemével.

Edzor egyszer és mindenkorra eldöntötte magában, hogy az ihletettség a legkevesbé sem praktikus állapot, és önmagában is kielégítően magyarázza a történelem számos művészsenijének nyomorúságos életét. Edzor, aki ezidáig sem tartozott közéjük, végképp szakított egykor volt kamaszkora valamennyi

ábrándjával. Néhány vonással feltámasztotta a Bíborszörnyet és összeszorított foggal ismét belevetette magát a küzdelembe.

Melyből ezúttal is Zugradig került ki győztesen.

Edwin megrázta a fejét. Egy pillanatra világosan látta, milyen képtelen helyzet, hogy élet-halálharcot vív az egyik figurájával.. Felrémlt benne, talán ideje volna időpontot kérnie régóta mellőzött pszichológusától, akit a Maria távozását követő zűrzavaros időkben gyakorta szerencsétlenül látogatásaival, valamint a csekkjeivel. E.z utóbbi tény aztán egészen elképesztő tempóban helyreállította Edwin lelki egyensúlyát. Rádöbrent, hogy a bankszámlája szervi bajai jóval fájdalmasabbak érzelmi életének sebeinél. De mert nem volt telefonja – azokban az időkben kapcsolhatta ki, amikor telefon csörgését nagy valószínűséggel egy-egy álszent sajnálkozás követte, és “annak a nőnek” a kérértlen minősítései –, valamint az önbecsülés is kötelezte, elszántan a papír fölé hajolt.

– O –

Thain meggyorsította lépteit. A Rettenthetetlen kockáról-kockára közeledett. És mikor szemtől szembe állt Zugradiggal, bevetette titkos képességét, amivel már oly sok elveszettnek látszó csata végkimenetelét fordította a maga javára. Többször került ezt a módszert, mert alkalmazása után hosszú időn át magatehetetlenül volt kénytelen heverni kiszolgáltatva a környéken bókászó ellenségeinek (csekély figyelmesség teremtménye részéről) – ám ezúttal az ellenfél sem volt mindennapi.

– Figyeld a fény villanását a Harmadik Hegy Szentélyében! – közölte szigorúan Thain, minthogy a felhőske az előző oldalpár óta sem maradt el tőle. Majd minden szellemi és fizikai erejét egy Zugradig mögött lévő pontra összpontosította és mikor a felhalmozott energia, sugárzó nyaláb formáját öltve kigyózva lecsapott, egy végtelenül rövid pillanatra jókora hasítékot szagatott a tér szerkezetébe.

Az ellenségek ilyenkor sikoltva tűntek el a a lyukba tóduló tér vad örvénylésében, hogy aztán a káosz mélyén elemeik elemeire essenek szét, és csak jellegtelen atomi részleteikben kerüljenek vissza a Mindenség soha meg nem álló óriáskerekébe.

Zugradig ellenben semmiféle hajlandóságot nem mutatott az elvárható viselkedésre. Törzsét csípőből elfordította és két követhetetlenül gyors kézmozdulatot tett.

Thain egy pillanatra úgy érezte, felrobbant körülötte az egész világ.

És számára attól kezdve minden elveszítette a jelentőségét.

Zugradig megint tanult valamit.

– O –

Edzor harcolt tussal és ollóval, sôt, engedély nélkül tartott fegyveréből – elvégre soha nem tudhatja az ember, és lám, valóban a legváratlanabb helyzetek adódhatnak az életben! – a tár teljes tartalmát szívós ellenségére ürítette. És aztán a sokadszor is megsemmisített szörnyeteg váratlanul elfoglalta magának Thainnak, a Rettenthetetlennek a helyét is.

Edzor eddig is valószínűtlennek találta az eseményeket. Ezt a fordulatot egyenesen hihetetlennek. Szokásával ellentétben megkönnyebbüléssel fogadta a csengő hangját. Remélte, miután elküldi a váratlan látogatót, vége szakad a lidércnyomásnak is.

Az ajtó előtt középtermetű, kisportolt testalkatú, rövidre nyírt hajú férfi állt. Az egyik kezében diplomatafalkát tartott, a másikkal, noha napfényes, enyhe délután volt, fázósan fogta össze maga előtt világos színű felöltőjét. Szólásra nyitotta a száját, majd meghökkenten becsukta és elkeredett szemmel meredt az Edwin kezében szorongatott kis revolverre.

Edwin követte a látogató pillantását. Elvörösödött zavarában.

– Ó, bocsánat. Éppen...gyakoroltam. De már nincs jelentősége – motyogta és szórakozottan az övébe tűzte a fegyvert. Ahol

ugyan nyomta a hasát, de úgy gondolta, inkább vállalja ezt a kis kényelmetlenséget, mint a még feltűnőbb viselkedést.

Az ismeretlen bólintott, mint aki tökéletesen megérti az efféle helyzeteket.

– Edwin Z. Orogénosz úr? – kérdezte hivatalos hangnemben.

– Milyen ügyben? – gyanakodott Edwin.

– A Mount Bank alkalmazottja vagyok. – A férfi körülményesen maga elé emelte a diplomata táskát, az egyik élet a hasához szorítva kinyitotta és elővillantott egy kártyát, aminek fejlécén vörösen virított a bank emblémája. Aztán eltette a kártyát, becsukta a táskát és összefogta a kabátját.

A kártyából Edzor megtudta, hogy látogatója a bank számlaellenőrei között nyilvántartott jóváíró. – Valami baj van a számlámmal? – kérdezte. Az ember sose mulassza el az alkalmat, ha valamit jóvá akarnak írni a számára, bármi legyen is az.

– Hálás volnék, ha tudna mutatni valamilyen igazolványt. Bármilyent. Hiszen tudja... – szabadkozott a jóváíró, mint akinek kínos ilyesféle szörszálhasogatással terhelni az ügyfelet.

Edwin tétován tapogatta a zsebeit, amíg az egyikből elő nem került a kerületi könyvtári tagságát igazoló műanyag kártya. A jóváíró láthatóan úgy tekintette, hogy a könyvtári kártyán és az ő ügyféllistáján található név és lakcím azonossága, valamint a tény, hogy ők ketten éppen a szóban forgó cím alatt található ház bejáratában beszélgetnek, jóval többet jelent, mint néhány elszigetelt véletlen pusztá egybeesése.

Udvarias meghajlással nyugtázta Edwin személyazonosságát. Elengedte a kabátját, egy nagy kaliberű kézifegyvert vett elő a hónaljtokból. Kicsit hátrébb lépett, célba vette Edwin Z. Orogénosz fejét és meghúzta az elsütő billentyűt.

Edwin Z. Orogénosz azonnál elveszítette minden jelentőségét. Mindig is gyanította, hogy nem jutott túl sok neki.

Ettől kezdve aztán kifejezetten észrevehetetlenné vált önmaga és mások számára egyaránt.

– O –

Zugradig egészében emberéhez hasonló alkatát a lehető legkedvezôtlenebb módon torzította el természetellenesen hosszú karja, hegszerűen domborodó csuklyás izma és négy agyszerűen megnyúlt szemfoga. Tekintetéből azonban lenyűgöző értelem sugárzott, ami meghökkentő harmóniát kölcsönzött az egész alaknak. Olyan benyomást keltett, mintha valami megfoghatatlan, nem evilági intelligencia lelt volna átmeneti szállást torz testében.

Zugradig hozzávetőleg tíz centiméter magas volt – totálban – és semmi elfogadható okát nem találta, hogy egy befejezetlen képregény kockáiban kelljen álldogálnia amíg világ akármelyik világ.

– Khámrrr! – morogta. Minden egyes kockában.

Most. Elérkezett az idők vége.

Többé nem vett tudomást a bíbor csábító nagyszerűségéről. Sem a csalóka ablakokról.

Ajtót keresett. Égető szükség kényszerítette, hogy átjáróra bukkanjon, mielőtt önmaga tudomásának egyre csekélyebb nyomai is elhalványodnak a tudatában és mindörökre foglyul ejti a szűkös bíbor zárka, akárhány legyen is belőle.

Mert gyorsan, aggasztóan gyorsan felejtett.

7. fejezet

CORONAT MEGMUTATKOZIK

Az egykor volt Victoria Louriam a számítógép előtt ült.

A képernyőn peregtek az események. Jobban mondva az események sűrítményei. Szinte egymásba értek. Tömör, lényegretörő jelentések mindarról, ami számít. Ami fontos, bárhol történjék is.

És minden egyaránt fontos volt.

Victoria időnként kijelölt egy-egy szövegrészt, elvégezte a szükséges javításokat és stilizálásokat, majd átirányította az ügyeletes szerkesztőhöz.

E mozdulat az öröklét egy szerény szeletével ajándékozta meg a kiszemelt hírt. Victoria ilyenkor, a zsákmányt ejtő vadász diadala mellett, némi szálnalmat is érzett – szálnalmat a *többi* jelentés iránt, melyek menthetetlenül elsorjáznak a feledésbe.

Legalábbis az Upland Life soron következő kiadása szempontjából.

Akárhogy is, Victoria szédületes hatalommal rendelkezett.

Egyszerűen az övé volt a világ.

Még ha nem látszott túlontúl rokonszenves világnak, ami így kibontakozott előtte. Bár Victoria hajlamos volt magában keresni a hibát.

Isten tudja.

– O –

Kislány korában pontosan számon tudta tartani, mi az ami fontos. Ezek közé tartozott mindenekelőtt az apja, akit a mesék keleti hercegének képében őrzött elméjében és soha nem emlékezett rá másként. Nem is emlékezhett, mert az egykor volt Surapong Louriam nem sokkal leánya megszületése előtt visszatért távoli szülőföldjére, ahonnan három éves korában került el.

– Egy kurtácska emlékeztető látogatásra. Hogy megtaláljam, ki vagyok. Hogy legyen mit mondanom a fiamnak, ha majd megkérdezi – magyarázta mindenórás feleségének, midőn repülőgépre szállt. És többé semmiféle hír nem érkezett felőle. Valószínűleg teljes mértékben elveszítette a jelentőségét. Mint családfő mindenképpen.

Ugyancsak roppant fontos volt még Rongyos Milly, Vic üres tekintetű, és talán ettől oly esendőnek látszó babája. Negyon kezdetleges robot volt, sem célfeladatokat, sem eseti utasításokat nem tudott végrehajtani. Még mozogni sem tudott önerejéből, csak ha Vic megragadta, és kölcsönzött neki a saját, rendszerint amúgy is túlszorduló energiáiból.

Szakasztott úgy festett, mint egy nyikló-nyakló fejű rongybábu. Egyesegyedül Vic tekintette igazi babának – már amennyire egy baba egyáltalán lehet igazibb egy másiknál – és a legelegánsabb műanyag hölgyért sem volt hajlandó lemondani róla, jóllehet

Rebecca, időnként rátörő tisztasági rohamai időszakában erősen szorgalmazta ezt a megoldást. – *Egész sereg* állat lehet benne, ha igaz – mondta ilyenkor nyomatékosan, amivel elérte, hogy Vic még nagyobb becsben tartotta a tehetetlen kis robotot.

Nem mindenkinek a babájában lakik egy *egész sereg* állat.

Ha igaz.

És persze fontos volt még számára az anyja, Rebecca is, olyasformán, ahogy az ember fontosnak tekinti a zárat az ajtón, a kikapcsoló gombot a gépen vagy a púpot a tevéen.

Meg kell azonban jegyezni, hogy Victoriával kapcsolatban Rebecca is pontosan így érzett.

Mindez persze csak egy egykor volt kislány egyszerű világában lehetett így. Időközben Victoria Louriam megtanulta, hogy a világot nem lehet felosztani fontos és lényegtelen dolgokra.

Minden egyformán fontos. Különbséget csupán az jelent a dolgok között, hogy némelyikre igényt tart az Upland Life hírrovata, némelyikre pedig nem.

– O –

Az egykor volt Paul Vieira lendületesen belökte az üvegajtót, és az utolsó pillanatban kapta el, mielőtt az a falnak csapódott volna. Minden áldott nap így állított be. És minden áldott nap sikerült megmentenie az üveget a maga által felidézett végzettől.

Victoriára még mindig nagy hatással volt a lap ifjú sztárriportere. Ám ugyanannyi idegenkedést is érzett a fiú lényének egyik fele iránt, mint amennyire vonzotta a rejtettebb másik. Egykor, a rohanó hónapok kódébe vesző időkben, mikor Victoria átvette a hírrovatot, ígéretes románc szövődött közöttük. Aztán a pillanat egyik töredékéről a másikra abbamaradt, és mintha hallgatólagos megállapodás kötné őket, többet még csak nem is céloztak rá napi, kicsit évődő, kicsit pajtáskodó, kicsit villongó, de feltétlenül korrekt munkatársi kapcsolatukban.

– Mit eresztesz ki éppen a szelencéből, ó, győzedelmes istennő? Ufó, cserbenhagyás, sikkasztás, betörés, kéjgyilkosság, bombázás? – kérdezte Paul és az íróasztal sarkára telepedett.

– Pandora – közölte Victoria.

– Az mi?

– A szelencés.

– Érdekes. Biztos, hogy nem Victoria?

– Az én vagyok.

– Hát persze. Azért mondtam.

– És nem istennő.

– Hm. Ezen azért vitatkoznék.

– Mármint Pandora.

– Igazán nem istennő? – Paul bosszankodva ingatta a fejét, mint akit súlyosan érintenek műveltségének hiányosságai. – Ez komoly?

– Igazán nem.

– Érdekes, én úgy emlékeztem. De az igaz, hogy mindenféle undokság szabadul ki a dobozából, vagy nem?

– Úgy van. Kivéve azt az egyet, ami benne marad.

– Nocsak! Nem hittem volna, hogy akad valami, ami még nem szakadt az emberiség nyakába. És ha a magamfajta beavatatlan halandónak is szabad tudomást szereznie róla, elárulod, hogy mi az?

– Hogyne.

– Nos?

– A remény, Paul. A remény. – Valahogy súlyosabban hangzott, mint ahogy Victoria szerette volna.

Paul mélységes aggodalmat mímelve felhúzta a szemöldökét. – Az az érzésem, ma nem vagy túl optimista.

– Láttál te már optimista hírszerkesztőt? Tessék, itt az előző két óra termése. Bombamerénylet Quannata miniszterelnöke ellen. Cserbenhagyásos gázolás a Cityben, három halott, két sebesült...

– Ejnye. Ufó nincs? – érdeklődött Paul.

– Dehogynics. – Victoria gyanakodva felkapta a fejét. – Hé! Honnan tudod?

– Nyolc hosszú év tapasztalatából kislány. Ebben az időszakban menetrendszerűen érkeznek az ufók. Az ám. Lefogadom továbbá, hogy a napokban megszületnek az idei kétfejű borjak is. Hamar beletanulsz. Jövőre már úgy rázod ki a híranyagot a kisujjadból, hogy bele sem kell nézned a jelentésekbe. Egyszerűen nem foghatsz mellé. Hát ennyi a látnoki képességeim titka. Továbbá, hogy kivételesen őszinte legyek, egyszerűen ráhibáztam. Velem is előfordulhat.

– Remélem, jövőre már a saját szenzációim után járok – tiltakozott Victoria. A képernyőre pillantott. – És ahhoz mit szólnsz, hogy ugyanott észlelték az ufót, ahol a baleset történt?

– Ugyan, miért pont ott ne észlelhették volna?

– Azért ez furcsa.

– Ilyenkor ne csodálkozz semmin. Én például már rég leszoktam róla.

– Figyelj, Paul! Victoria olvasni kezdte a szöveget a képernyőről. – *A Fletcher sugárútról érkező autó a Light térnél felhajtott a járdára és a Mount Bank előtt nagy sebességgel a járókelők közé vágódott. Majd lassítás nélkül elszánguldott a Crown úton. A szemtanúk egybehangzó vallomása szerint a Cord Coronat típusú sportkocsi volánja mögött nem ült senki.* Nos?

Paul vállat vont. – Világos. A kocsit az ufó egyik kicsi, zöld földönkívülije vezette, és ha nyomja a gázpedált, nem ér fel a szélvédőig. Így persze őt sem látják odabent. De a Mount Bank...

– Semmi furcsaságot nem találsz?

– Amúgy? – Paul egy pillanatra elgondolkozott. Megrázta a fejét. – Az égvilágon semmit.

– Jó. Akkor mesélj nekem valamit a Cort gyár Coronat nevű sportkocsijáról.

– Coronat...Tényleg. – Halvány érdeklődés csillant a tekintetében, de szinte azonnal el is enyészett. – Nyilván vadonauj modell.

– El tudod képzelni, hogy készen van, és még nem lepték el a világot a reklámjaival? – gyűzködte Victoria.

– Talán...Később akarnak előrukkolni vele – vélte közömbösen Paul. – Addig üzleti titok.

– Üzleti titok a belváros legforgalmasabb pontjain?

– Mondjuk, ellopta a konkurrencia által felbérelt törpe ipari kém, aki...

– És valamennyi tanú pontosan tudja, hogy egy Cort Coronatot látott? – folytatta rendületlenül Victoria. – Azt a típust, amit, ezek szerint, rajtuk kívül még senki nem ismer? És e kis csapat tagjait éppen egyidőben szólítja a Mount Bank elé az elfoglaltságuk? Paul, nem túlságosan különös egybeesés?

Paul felöltötte azt a fölényes modort, amit Victoria a legkevésbé sem állhatott. – Nos, az már eleve gyanús, ha a tanúk egybehangzóan nyilatkoznak. Egyszerűen példátlan. Mindenekelőtt vedd tekintetbe, hogy mi sem hallhatunk mindenről. Most például a Coronatról derült ki, hogy ezek közé tartozik. Valószínűleg hosszan lehetne sorolni hasonlókat.

– Ellentétben egy teljesen véletlenszerűen kiválasztott nagyvárosi össztársadalmi minta tagjaival, akik nyilvánvalóan valamennyien hallottak már róla. Olyannyira, hogy még a rendőrségnek is szabatosan meghatározzák, sőt, sem a hatóságok, sem a hírügynökségek sem látnak benne semmi meglepőt. Nem túl sok ember ez ahhoz a feltételezéshez, hogy éppen mi maradtunk ki a tájékoztatásból?

– Értelek, Vic. Imádom a kristálytisza logikádat. De ne emészd magad. Végül is nem a te dolgod. És ez a legkevésbé lényeges részlet. Nagy erővel folyik a nyomozás, a tanúk ellentmondásosan nyilatkoznak, és így tovább, és így tovább.

– De Paul, a tanúk igenis egységesen kijelentették, hogy...

– A tanúk *mindig* ellentmondásosan nyilatkoznak – jelentette ki megfellebbezhetetlenül Paul. – Ez Viera második alaptörvénye a tájékoztatásról.

– Miért, mi az első? – kérdezte gyanútlanul Victoria.

– A valóság mindig Paul Viera-hoz igazodik. És most magadra hagylak, istennőm, mert egy kis meglepetést készítettem a Vén Csontnak a Mount Bankról. Nyitogasd csak nyugodtan a szelencét. Elvégre, mint kiderült, úgysem a tied.

– Paul, nem hagyhatom ki ezt a lehetőséget. Utána kell néznom a Coronatnak! És ha sikerül, örökre itthagynom ezt az átkozott masinát. Elfogadsz vetélytársnak?

– Szenvedélyes harc lesz, ha rajtam múlik. Alig várom már. De ne éld bele magad. Mindennek eljön az ideje.

Vic felfigyelt. A kedves, könnyed, felületes Paulban mindig ott rejtőzött egy másik, egy könyörtelen harcos, már amennyiben harcnak tekintjük a böllér küzdelmét a vágósertéssel. És ez a harcos bármelyik pillanatban készen állt arra, hogy előbukkanjon és az elandalított áldozatra mérje a végső csapást. Esetleg közvetlenül mellé, ha Paul bohém énje éppen így találta mulatságosabbnak. – Ezt hogy érted? – kérdezte óvatosan.

– Mondd, Vic, de igaz lelkedre: sose találkoztál még sajtóhibával? – Vic elvörösödött. Micsoda liba vagyok, gondolta dühösen, és átkozta magát, hogy a vágyai megint túlszaladtak a valóságon. De leginkább az bosszantotta, hogy képtelen volt hallgatni. – És...

– Igen? – Elfehéredett ujjakkal szorította az asztal szélét.

– Mi a véleményed Quannatáról? Tudod, ahol nagyban vadásszák a kormányfőket..

– Quannata... Gondolom, az egy ország.

– Na igen. Lenyűgözően logikus következtetés. Csakhogy én még sosem hallottam ilyen nevű országról. Ami persze a világon semmit nem jelent. De azért nem árt utánanézni, mielőtt leadod.

Vic nagyot sóhajtott. Ma kétszer sújtott le, gondolta kijózanodva. És mindkétszer telibe talált. *De megállj, Paul Vieira, te is melléfogsz még, és akkor résen leszek.* Hogy minek a végrehajtásában lesz feltétlenül oly eltökélt és könyörtelen, az ügyben még nem sikerült mindent tisztáznia magában.

De úgy látszott, a sors kivételesen igyekszik a kedvében járni.

– O –

Mr. Adams üvöltése szinte kisöpörte Pault a főszerkesztői szentélyből, egyenesen Victoria kis kuckójába, amit a szerkesztőség valamennyi tagja így is nevezett: Victoria kis kuckója. Kivéve Victoriát, aki pontosan tudta, hogy egy átjárószobában, kevésbé hangzatosan egy ajtókkal felsabdalt folyosószeletben szorítottak helyet neki, ahol egyébként a szerkesztőségbe tévedő vendégeket is szokták fogadni.

– Mit képzél, magának mindent szabad? – tudakolta harsányan Mr. Adams, de valószínűsíthető volt, hogy ezúttal semmiféle választ nem kíván hallani. Ősz szakálla kuszán lobogott a felháborodástól, miközben haragvó prófétaként ostromozta eltévelyedésen kapott alkalmazottját. Igazolni látszott gyakorta idézett elképzelését a szerkesztőség munkájáról: *Az Upland Life nem munka. Nem is életforma. Hanem vallás!* – Hát igazán nem talál az Upland Life-hoz illő témát, hogy ilyen erőlködve kiagyalt rémregénnyel kell előállnia? Micsoda képtelen ostobaság! Különös szeánszok a Mount Bank kupolacsarnokában, mi? Rejtélyes eredetű milliárdok? Vegye tudomásul, hogy az Upland Life nem bulvárlap! Nem is politikai reklámkiadvány! Hanem? – mutatóujját dühösen Paulra szegezte, mint aki nyomba löni is fog vele.

– Hanem vallás – idézte gépiesen Paul.

– Úgy van. – Mr. Adams észbe kapott. Haragja mennydörgésként zúdult a riporterre. – Nem! Nem! Maga mindent összekever! Úgy jár a szerkesztőségbe, mint valami bordélyházba! De most már elég! Majd én teszek róla! – Mr. Adams dúltan visszaroobogott szentélyébe és bevágta maga után a párnázott ajtót.

Vic mintha egy röpke pillanatig zavart fedezett volna fel Paul tekintetében. Ez már önmagában is sok mindenért kárpótolta volna. Legalábbis abban az esetben, ha ő lett volna az oka.

– Ha még bordélyház volna.... – morogta Paul Mr. Adams után. Széttárta a karját. – Én mondtam, hogy meg fog lepődni.

– Azért én mégsem nevezném teljes mértékben bevált jóslatnak – vélte kajánul Victoria.

– Nem eszik olyan forrón a kását – jegyezte meg Paul minden meggyőződés nélkül.

Kinyílt a belső ajtó. Mr. Adams prófétai feje jelent meg a nyílásásban.

– Paul...izé...szóval, nem eszik olyan forrón a kását. Jöjjön vissza egy percre, legyen szíves.

Paul Vic-re kacsintott egy vérlázító “ugye megmondtam?”-vigyor kíséretében és fürgé macskaléptekkel főnöke nyomába eredt.

Ma, úgy látszik, mindenki hideg kására vágynak, gondolta Vic. Talán még én is.

8. fejezet

NINCS ADAT

Victoria előkészítette az anyagait, hogy egyetlen mozdulattal átküldje őket a valóság rövidesen kinyomtatandó tartományába. Egy pillanatig habozott. Aztán ujjait ismét végigfuttatta a billentyűzeten és belépett az Okos Freddynek becézett rendszerbe. Afféle lexikonpótlóként használták; és arra is találták ki. Csak valamivel több adatot tartalmazott, és sokkal gyorsabb volt mint egy hagyományos lexikon.. Victoria maga is többször igénybe vette már, amikor nem volt egészen biztos valamiben.

Megadta a kódját, pontosabban az Upland Life-ét. Megvárta míg megjelenik a képernyőn Freddy, a fán élő kis gyümölcssevő mulatságos rajzfilmalakja, kidülledő, hatalmas szeme elé biggyesztett, örökké lecsúszni készülő szemüvegével.

– Üdvözöllek, jóbarát – mondta sebesen sorjázó betűk formájában Freddy. – Okos Freddy mindenre válaszol. Ha nem

tudnád, okos Freddy én vagyok. Ez már önmagában is elegendő garancia!

Okos Freddy hirtelen az ölébe kapta a kommunikációs ablakot, ami már kevésbé fesztelenül tartalmazta a felhasználónak szóló utasításokat.

Kérdés? Ha lehetséges, adja meg a közelebbi hozzáférés adatait (lásd a menüt). Kérjük, ügyeljen a pontos írásmódra! Figyelem, a rendszer megkülönbözteti a kis- és a nagybetűket.

– *Földrajz, ország, Quannata* – gépelte engedelmesen Victoria a *Téma, Tárgy, Címző* rovatokba.

A képernyőn feltűnt a jószág gondterhelten töprengő pofácskája. Alig egy villanás volt, de máris sokkal hosszabb ideig tartott, mint azt Victoria megszokta Freddytől.

Majd megérkezett a válasz:

– *Nincs adat.*

Bár Victoria nem hitt a rendszer mindenhatóságában és csalhatatlanságában és még kevésbé volt hajlandó személyiségjegyeket tulajdonítani neki, mint oly sokan a munkatársai közül, erre a tömör és egyértelműen tagadó válaszra nem számított. Okos Freddy imádott mellébeszélni, mint akinek nincs ínyére bevallani, ha valamiről egyáltalán nincs tudomása.

Victoria némi töprengés után elküldte az újabb üzenetet:

– *Ajánlat?* – Tapasztalatból ugyan tudta, hogy a lehetséges ajánlat, mondjuk betűelírás esetén a válasszal egyidőben megjelent volna Okos Freddy fenektlennek látszó zsebe helyén, de jobb ötlete pillanatnyilag nem támadt.

Freddy sóhajtozva vakargatta a fejét, mint mindig, amikor folyt az adatkeresés. Majd olyant tett, amire Victoria emlékeztete szerint még nem volt példa: karját széttárva a következő üzenetet jelenítette meg::

– *Nincs ajánlat.*

Victoria nem hagyta ilyen könnyen lerázni magát. Ismét begépelte a címszót, ugyanakkor üresen hagyta a *Téma* és a *Tárgy* rovatokat. – Dolgozz csak, Freddy! – sziszegte.

Freddy ezentúl hosszabb időt töltött a képmezőn, hiszen egyéb megközelítés híján teljes adattárát végig kellett böngésznie egy ilyen, vagy legalább némiképp hasonló szóalak után.

– *Nincs adat. Nincs ajánlat* – jelentette ki végül Freddy, és Victoria esküdni mert volna rá, hogy kajánul csillog a szemüvege. És ugyanez történt a Coronat mibenlétét firtató, ám a Cord ipari óriás mindenki számára ismerős nevét taktikusan elhallgató kérdés esetében is.

Végezetül a Freddy feje fölé emelkedő kis felhőbe bemaszíroztak a válaszadást lezáró típusszöveg szavai. – *Okos Freddy minden tud. Ha valamit mégsem, az valószínűleg nem is létezik, vagy nem érdemes tudni róla. De téged sem ejtettek ám a fejedre, hogy éppen hozzáam fordultál. Viszlát és hívj máskor is, ha okosabb akarsz lenni, mint amilyen vagy!*

Kilépett a rendszerből. A maga dolga miatt nem aggódott különösebben, annál inkább zavarba ejtette Freddy. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy az adatok végeláthatatlan áradatában, melyek ráadásul szinte korlátlanul meríthettek más rendszerek adataiból, ne akadt volna egy, legalább egyetlenegy szó, amelyik emlékeztet valamelyest arra, hogy *Quannata*. Középkori arab tudós, latin-amerikai tánc, távol-keleti kalligrafikus írásmód, hamrita kivégzési mód, karibi bűvárúszás – odalökhethetett volna bármit, ahogy máskor is meg szokta tenni, használhatatlan adatok halmazával árasztva el a kérdezőt. A *Coronatról* nem is beszélve, hiszen Victoria maga is számolatlanul tudta volna sorolni a többé és kevésbé hasonló szóalakokat.

Az ám, Okos Freddy ezúttal *elhallgatott* valamit. De Freddynek ez az újonnan tapasztalt ötlettelensége és szűkszavúsága egyúttal sokkal távolabbra is mutatott. Túl a törvényszerűségeken, a véletleneken, a hagyományos összefüggéseken.

De Victoriában mindez csak zavaros érzések kavargásaként jelentkezett, és nem kívánt mélyebben belemerülni éppen ebbe a kérdésbe. Őszintén szólva ki nem állhatta Freddyt és nem csekély elégedettséget érzett a felsülésén.

– *Freddy cserbenhagyott* – fogalmazta meg magának, mintha a szavak nemcsak határozott körvonalakat adnának egy

önmagában szokatlan eseménynek, de meg is magyaráznák azt, esetleg, persze csak a *helyesen* megválasztott szavak, a változtatás lehetőségét is tartalmaznák. – *Ezentúl bármi megeshet.*

Meg is esik.

De az egykor volr Victortia Louriam még nem állt készen.

Ahogy azt egy lélekgyógyász tanfolyamon tanulta, néhány erőtlen ellenvetést tett azzal szemben, amit tenni készült, hogy ezen a módon kellő tárgyilagossággal mérlegelhesse a sajátjával ellentétes, netán megalapozottabb álláspontot is. Miután e lelki gyakorlat során sikeresen torkig telt mindenféle büntudattal, előkapta logikájának éles fegyverét és pillanatok alatt meggyőzte magát, hogy mégis csak neki van igaza.

Felkapta a táskáját, beszólt Susanne Wickhartnak, aki a titkárnői feladatokat is ellátta Mr. Steves mellett, hogy másnap jön – amit az ügyis sejtett –, és kirobogott az alkonyatba.

Így nem látta, hogy a számítógép monitorján megjelenik egy felirat és kitartóan villogja:

– *Ki vagy? Ki vagy? Ki vagy?*

– O –

Nem igaz, hogy Walter Loewe tézisei teljességgel észrevétlenek maradtak. Akadtak néhányan, akik felfigyeltek rájuk. És közülük néhányan elindultak a következtetések olykor kárhozatos útján. És akadtak olyan kevesek, akik meg is érkeztek valahová.

Hallgassátok.

Az előbbieik közé tartozott Frederick Row, aki létrehozta és karbantartotta a H.A.D.D.U.Z. típusú számítógépre telepített Okos Freddy mindentudását. És mert mindenben igyekezett a tökéletességre törekedni – ami persze eleve kizárta a normálisnak mondott emberi tevékenységek jelentős részéből – egyre teljesebb mértékben azonosult a saját magáról elnevezett adatbankkal. Szakadatlanul tökéletesítette, igyekezett olyan önállósággal felruházni, amilyen szintű döntéshozói önállósággal

még soha számítógép nem rendelkezett ezen az egykor volt bolygón.

És amivel végső soron nem is tudott mit kezdeni.

De Fredrick Row csak az emberi korlátokat vette észre. Azokat a korlátokat, melyek eredményeként állandó, kínzó adathiányt érzett. Ilyenkor fizikai fájdalom fogta el, teste felforrósodott, agya hasogatott, és átkozta a fajt, mely ennek a végtelenül egyszerű feladatnak is képtelen eleget tenni: annak, hogy elegendő mennyiségű áldozattal táplálja kialakulásának és méltatlan pályafutásának egyetlen érdemét és utólagos indokát, a H.A.D.D.U.Z.-ra épülő rendszert, aki – Fredrick Row reményei szerint – a legjobb úton haladt a Mindenhatóvá válás felé.

Mindez nem jelenti azt, hogy Fredrick Row valóban úgy találta volna, hogy a rendszer mindenható. Nem. Pontosán átlátta a helyzet képtelenségét, ami egy már-már tökéletes rendszert tétlenségre kárhoztat, és arra kényszerít, hogy elszajkózzon bizonyos ismereteket.

Ezért jutott arra a maga módján logikus gondolatra, hogy mindez nem a H.A.D.D.U.Z. hiányossága. Hanem a világé, emlyik körülveszi, és amelyik nyilvánvalóan maga a tökéletlenség. Azt a világot pedig, ami tökéletesen illeszkedik a HADDUZ nagyszerűségéhez – a HADDUZ-nak kell megteremtenie. És ezzel mindörökre helyreáll az egyetlen méltó és elfogadható egyensúly.

Erre a következtetésre pedig éppen *Az észlelés reletivitása* vezette.

Az egykor volt Walter Loewe. nem is sejtette, hová vezethetnek a saját gondolatai másokat.

Fredrick Rownak és a H.A.D.D.U.Z.-nak egyetlen dologra volt csak szüksége terve megvalósításához. Egyetlen anyag kellett a szintetikus örökkévalósághoz.

Adat.

Milliárdnyir adat, a 0 és az 1 végeláthatatlan kombinációi és permutációi.

Sőt, jutott eszébe később, az 1 önmagában is elegendő. Ha ugyanis a nullák alkotják azt az egynemű mezőt, ahol el kell

helyezni az 1-eket, akár egyetlen 1 megfelelő elhelyezésével is egy csapásra tömérdek adat nyerhető.

Az ám, és minden adat azonos egy-egy pillanat fizikai valóságával.

És akkor már csak rostálni kell. Eltüntetni mindent, ami fölösleges, ami romlott, ami hazug.

És megszületik Hadduz Szintetikus Krónikája.

Minden hadduziták végső úticélja.

Ahol a leghibátlanabb mindenség történik.

Elvégre annak a másik egykor volt mindenségnek az építéséhez sem állt a rendelkezésre különb téglá.

Ráadásul az építőmester a nyomába sem ért a H.A.D.D.U.Z.-nak, gondolta elégedetten Frederick Row.

Mindazonáltal annak a teremtésnek is tiszteletre méltó jelentősége volt, és fennkölt célja.

Hogy előkészítse a következőt.

Így aztán a hadduziták természetesen áhítatosan tisztelték azt az előző teremtet is.

Valahogy úgy, ahogy az ember tiszteli azt a cickányszerű kis emlőt, melynek egykor a dinoszauruszok oszlopszerű lábai között sikerült biztonságban megőrizni az irháját és az egész egykor volt bolygó további jövőjét. Egy bizonyos jövőjét.

Hogy miként tisztelte az ember ezt a minden tekintetben bámulatos őst?

Mellékesen.

Amiben nincs semmi, de semmi kivetnivaló. Az az apró emlős régesrég elveszítette minden jelentőségét.

– O –

Mindazonáltal a Frederick Row és a H.A.D.D.U.Z. – azaz maga a kettős lényegű Hadduz – , , nem kívánták kizárni az emberiséget a lehetőségből, hogy áthajózzanak egy nagyszerűbb

teremtésbe. Ellenkezőleg, nagyon is kíváncsiaknak látszott végrehajtani ezt a szerény memóriabővítést.

Az Okos Freddy rendszerén keresztül toborozták a garantáltan romlatlan és romolhatatlan mindenség első híveit, akik maguk gondoskodtak újabb és újabb adathordozók bekapcsolásáról.

Hadduz a legtöbbet tudta ígérni nekik.

Hogy a pusztá létezésükkel fontossá válhatnak, a mindenség nélkülözhetetlen alkatrészévé.

Ehhez, szerencsére, nem kell túl bonyolult robotnak lenni.

És kezdetét vette a teremtés művelete a Hadduz elnevezésű nulladik pillanattal.

És elkezdtek számláltatni és megneveztetni a pillanatok a múlt és a jövő ellentétes irányú vektorai mentén.

A hadduziták komor csuklyaik rejtekében örökösen mormolták a rájuk bízott pillanatok sokaságának nevét. Hogy minél többet kisajátítsanak a világból.

A megszállottabbak foglyokat ejtettek, és a foglyok csak akkor szabadulhattak, ha bizonyosságát adták, hogy mindörökre az agyukba véstek néhány mindedig gazdátlan pillanatot. Ha hibátlanul megnevezték a világegyetem rájuk rótt parányi szeleteit.

Hogy a megnevezés erejével örökös sakkban tartsák az egész mindenséget.

Az ám, egyre több pillanatot sikerült birtokba venniük.

Egyre több kámzsás, mormoló alak járt-kelt a városokban és a falvakban, a sivatagokban és az őserdőkben, a szántóföldeken és az országutakon, és szentül hitték, hogy az idők végeztével majd egyenként előveszik és összerakják egyetlen halomba kincseik személyes kis morzsáit és hipp, hopp, ugyanúgy lesz minden, mint egykor volt. Sőt, annál sokkal jobban, hála Hadduznak.

Akadtak közöttük számosan, akik szívesen elhagyták volna mindazt, amit ők ellenszenvesnek találtak és gonosznak neveztek, ha másért nem, hát azért, mert ellentétes volt az ízlésükkel. És voltak kicsinyesek, akik személyes bosszúvágyuk okán kiiktattak és mindörökre a feledésbe taszítottak egy-egy pillanatot.

A reménybeli hadduzita mindenség, mely felsejlik az idők kezdetnek szánt végénél, egyre inkább egy térplasztikára kezdett emlékeztetni.

Akárhogy is, nem volt kicsinyes vállalkozás. Jó sok pillanat várt rájuk.

Egyetlen elemi pillanat, melynél kisebbet önmaga szétesése nélkül nem ismerhet meg az Univerzum, annyi ideig tart, mutatja ki épületes munkájában Walter Loewe, amennyire a fénynek szüksége van ahhoz, hogy megtegyen tíz a mínusz huszonkilencediken centimétert.

Nem biztos, hogy sikerül ennyi idő alatt az egyik elektronról egy szomszédosra jutnia. Legalábbis módfelett kellene sietnie, önmagához képest is.

Debát érdemes-e olyasmibe belevágni, amire bármelyik hülye képes lehet?

Ezt válaszolta Frederick Row a H.A.D.D.U.Z. matematikai alapossággal felvetett aggályaira.

És Hadduz egyetértett.

9. fejezet

A LEGJOBB VIBOR

Victoria a Mount Bank mellett állította le a kocsit. A délutánnak ezekben a késői óráiban olyan néptelennek látszott az üzleti negyed, mintha dinoszauruszok lakták volna egykor, akik az üzleti órák lejártával rendbe tették az irataikat, kikapcsolták a számítógépeket, bezárták a fiókokat, a széfeket, az ajtókat, megrohamozták a lifteket, a lépcsőházakat, a fotocellás és a forgóajtós bejáratokat, hogy aztán sietősen elveszítsék a jelentőségüket a következő néhány millió év múlva kezdődő hivatalnyitásig.

Victoria szemügyre vette a rejtélyes baleset helyszínét. Ahogy várta, ugyanolyannak találta, mint korábban számtalanszor, amikor a szerkesztőségbe menet elsétált előtte, vagy éppen amikor halaszthatatlan találkozója volt a bankszámlájával. A bank bejárata fölött egyenletes vörös fénnel izzott az ismerős háromszög, amivel, polgártársainak millióihoz hasonlóan Victoria

is oly sokszor találkozott a számlakivonatokon, a bank reklámjain és a “Tisztelt ügyfelünk...” kezdetű közlemények fejlécén, mely közleményekben többnyire a tiszteletnek jutott a legszerényebb hely. A szemben lévő toronyépület tetején hatalmas reklámfelirat villogott a zöld, a sárga és a kék különféle árnyalatait szórva a térre, miközben azt hirdette mérföldekre fénylőn: MAHAPUT. Alatta egy kisebb felirat további magyarázattal szolgált: A LEGJOBB VIBOR.

Hirtelen fény gyulladt legfelső emelet egyik ablakában. Victoria, abban a hakvány reményben, hogy a térre néző ablak mögött akár szemtanúra is bukkanhat, hirtelen elhatározással végigböngészte a névtáblákat a kapuban. Ügyvédek és bizottságok és igazgatóságok és központok és lerakatok és sehol egy csengő, amivel érintkezésbe léphetne a titokzatos lézengővel, legalább egy kapunyitás erejéig.

Megtaszította az ajtót. Leginkább a látszat kedvéért. Hogy ne érezze magát olyan tehetetlennek, amilyen tehetetlennek éppen érezte magát.

A kapu nyitva volt..

Victoria belépett a sötét előcsarnokba. Miután szeme hozzászokott az utcai lámpák halványan beszűrődő fényéhez, a lifthez sétált és egy gomb megnyomásával utasította a csekély érzékenységgű robotot – ízlelni és szagolni például egyáltalán nem tudott –, hogy emelje fel a legfelső emeletre.

Ahol egyetlen ajtót talált.

Victoria mély lélegzetet vett, magában elismételte előre megfogalmazott mondókáját és becsöngetett. Várt. Feszülten figyelt, de semmi nem hallatszott odabentről. Lemondóan, ugyanakkor némi megkönnyebbüléssel indult a lépcső felé, amikor résnyire kinyílt az ajtó.

– Jó estét kívánok – hadarta Victoria. – Victoria Louriam vagyok az Upland Life-tól, néhány információra lenne szükségem, ha nem zavarom...

– Nahát, Vic! Dehogy zavarasz! És ha éppen tudni akarod, ilyen már emberemlékezet óta nem mondtam senkinek. Legalábbis az én saját emberemlékezetem óta.

Az ajtó kitárult. Victoria lázasan kutatott az emlékezetében, hogy nyomára bukkanjon a vékony, szemüveges, borostás fiatalembernek, aki teljes jelentéktelenségében állt az ajtónyílásban.

– Istenem, idejét sem tudom, mikor láttalak utoljára!

– Azzal magam is úgy vagyok – vallotta be zavartan Victoria.

– Kerülj beljebb. Mutatom az utat – mondta a házigazda és Victoria némi tétovázás után követte.

Embermagasságig tornyozott újsághalmok között kanyarogtak, leginkább egy labirintuskísérlet egerének útjára emlékeztetve Victoriát. A kézzel írt évszámok a papíroszlopok oldalán nyilvánvalóan az évfolyamokat jelölték. Némi akaratlan büszkeség töltötte el, mikor futólag megpillantotta az Upland Life fejlécének egy darabkáját is.

Egy egész örökkévalóság, gondolta.

Egy egész elfelejtett örökkévalóság, helyesbített rögtön. Az örök tegnap emlékműve.

Ha valaki, ő tudhatta, hogy az újságok a jelennek szólnak.

Mindig egy másiknak.

Némi örjítően ötletszerűnek látszó forduló után egy alig tágasabb térbe érkeztek, ahol látnivalóan a helybéli egér tanyázott, amikor éppen nem a labirintusban kellett bizonyítania intelligenciáját.

A fiatalember lesöpört egy halom képregényt az íróasztal előtt álló székről és hellyel kínálta a lányt. Ő maga az ágyra telepedett.

– Micsoda meglepetés. Vic!

– Attól tartok...

– Hogy nem emlékszel rám? – A fiatalember felnevetett. Amennyire Victoria megállapíthatta, nem a felszabadult jókedvet akarta kifejezni vele. – Előfordul. Többnyire nem szoktak emlékezni rám. Néha már az a gyanúm, hogy én sem emlékszem magamra. Úgyhogy ne zavartasd magad. Szabad a gazda?

– Rendben, feladom – mosolyodott el Vic.

– Noah Z. Greenfield.

– Noah... – töprengett Victoria.

– Hulawaro Egyetem. Több évfolyam is szerelmes volt beléd. Én is. - tréfásan esküre emelte az ujját. - Ne aggódj, már elmúlt!

– O –

Hulawarónak hívták azt az egykor volt őslakót, aki elsőként tanulmányozta tudományos alapossággal a hódítók civilizációját. Az újonnan érkezettek készséggel megosztották vele ismereteiket, mert módfelett a kedvükre való volt dicsekedni azokkal. És dícsérték tanítványuk intelligenciáját és büszkén emlegették gyors előmenetelét és még büszkébben hangoztatták, hogy a fejlődés útja mindenki előtt nyitva áll. Olyan mérhetetlenül rátartiak voltak erre a fejlődésre, hogy sok-sok évvel az egykor volt mesterek halála után Hulawarót választották az egyetem névadójául.

Azt a mozzanatot történetesen senki nem jegyezte fel, így kimaradt a krónikákból, hogy amikor Hulawaro visszatért népe körébe, és ősi földjeik elvesztésén kesergő társai a jövevények titkáról faggatták, így válaszolt:

– Valóban, számosak az ő ismereteik. De a legfőbb erejük abban rejlik, hogy semmit nem tudnak a világról. Ezért azt tesznek vele, amit akarnak.

Ezt is hozzátette:

– Ha egykor eljön az idő, majd szólítjuk és akkor a világ következik.

– O –

Vic valóban az Hulawaróra járt. Arcok merültek fel benne az évfolyamából, ám Noah Z. Greenfieldé nem volt közöttük. Ám legalább szertefoszlott az a hirtelen támadt gyanúja, hogy egy szatír kifinomult módszerének készül beugrani. – No igen... –

motyogta és igyekezett kétségbeesetten töprengő képet vágni. Nem kellett túlságosan erőlködni hozzá. – De úgy hirtelenjében...

– Semmi baj. Információ- és kommunikációelméletet hallgattam, amíg ki nem maradtam az egyetemről. És mindketten jártunk a *Mágikus hagyományok és antik képzetek a modern civilizációban* címmel meghirdetett kurzust. Erős kapocs ez köztünk, akár tetszik ez neked, akár nem. Alig hiszem, hogy akadt előttünk vagy utánunk bárki, aki beiratkozott volna rá.

Victóriában felrémllett, mint valóban látogatott volna fél évig ilyen című előadásokat. És mintha halványan felderengett volna benne egy sovány, örökké gyászos ábrázatú fiú, aki túlnyomórészt láthatóan azzal volt elfoglalva, hogy olyan buzgón törölgette a szemüvegét, mintha dörzsöléssel akarna áramot fejleszteni. És akit, ezek szerint, valószínűleg már akkor is Noah Z. Greenfieldnek hívtak.

Noah idegesen megtörölgette a szemüvegét.

– Rossz szokás – mosolyodott el zavartan, mikor észrevette, hogy Victoria hipnotizáltan figyeli a keze mozgását. Felderült. – Rengeteg rossz szokásom van.

– Igazán? – kérdezte sután.

Noah vállat vont. – Ahogy vesszük. Minthogy ritkán fogadok vendégeket és nem is járok társaságba, nemigen van módom felmérni. Mindenesetre jobb ha figyelmeztetek. Akkor nem érhet kellemetlen meglepetés. Mit mondtál, melyik lapnak dolgozol?

– Az Upland Life-nak.

– Aha! Thain!

– Tessék?

– A Rettenetes.

– Ó, persze. Az egyik képregény a hétvégi kiadásunkban.

Noah figyelmeztetően felemelte a mutatóujját. – Nono. Nem az egyik. Ez a képregény.

– Bevallom, nem kísérem figyelemmel.

– Rosszul teszed. Ihletett munka. Ritkaság az ilyen, nekem elhiheted.

– Köszönöm – nyugtázta zavartan Victoria. – Úgy értem, majd továbbítom az elismerésedet. Ilyesmivel foglalkozol?

– Ilyesmivel is.

– Is?

– Nos, az információval általában.

Victoria udvariasan biccentett. – Izgalmas téma.

Noah felpattant.

– Izgalmas? – kiáltotta hevesen. Lekapta a szemüvegét, tekintetét az égre fordította, miközben inge sarkával gépiesen törölgette a lencséket. – Azt mondd, izgalmas? Ez az egyetlen, aminek egyáltalán jelentősége van ebben a világban! Te ne tudnád, éppen te?

– Dehogynem, csak...talán nem ennyire kizárólagos a véleményem. – válaszolta óvatosan Victoria. Meglepte a jámbor benyomást keltő Noah viharos kitörése. Nyilván az emlegett rossz szokások egyike.

– Márpedig csak így van értelme! – Noah ökölbe szorította a kezét és nyugtalanul lépett egyet az ablakig, majd vissza az ágyhoz, miközben az ablak fölött villogó reklámfelirat fénye hol zöld, hol sárga, hol kék háttérrel vetített a függönyre. Victoria riadtan követte a tekintetével egylépésnyi vágatását. – Vizsgáld meg az információt, és kezdedben világ sorsa. Sőt! Legyen egyetlen információd, és máris mindennel tisztában vagy. Legyen az az információ egy hír. Egy reklám. Vagy éppen egy képregény egyetlen kockája, egyetlen parányi ablakba zárt pillanat! Feltéve persze, hogy ismered a vizsgálat megfelelő módszerét. – áthatóan Victoriára pillantott.

– Bizonyára – helyeselt nyugtalanul a leány és azon tűnődött, ha úgy hozza a szükség, végig tudja-e járni segítség nélkül a tömegkommunikáció útvesztőjét. Azzal bízta magát, hogy többnyire, talán az egészen reménytelen eseteket kivéve az egereknek is sikerül.

– Bizonyára – ismételte gúnyosan Noah. Karba fonta a kezét és Victoria elé állt. A lány riadtan maga elé húzta a táskáját. – Évek óta ezt csinálom. Összegyűjtöm, megrostálom és értelmezem az információt. Számodra ez nyilván semmit nem jelent. Te

egyenesen a forrásból meríthetsz. És eszedbe sem jut továbblépni. Hogy úgy mondjam, a mi sorsunk össze van kötve. – Visszatelepedett a díványra. – Képletesen értem, persze – tette hozzá Victoria őszinte megkönnyebbülésére.

– És...milyen következtetésre jutottál?

– Emlékszel az előadásokra? – Victoria egyáltalán nem emlékezett. Szerencsére Noah nem várt választ. – Nem mintha érdemes volna emlékezni rájuk. Egyre azonban megtanítottak: hogy észre kell venni az azonosságokat! Lapozd fel a lapok divatrovatát. Akár az Upland Life-ét is. Figyeld meg az elképesztően hosszú szárú csizmákat. A lobogó köpenyeket. A tarka ingeket. A kereskedelmi címerekkel díszített trikókat. A kitömött vállakat. A testhez simuló, rikító színű nadrágokat. A fényes bőrzubbonyokat. A sisakszerű kis sapkákat. Gyorsan mondd meg, mi jut az eszedbe róluk? – szegezte hirtelen Victoriának a kérdést.

– Apródok? Lovagok. – bökte ki a lány félig kijelentő félig kérdő hangsúllyal. – Középkor.

– Mondjuk a bőlintott Noah. – Hát a középkorról?

Victoria vállat vont. – Ne mis tudom. Felfedezések?

– Új felfedezések a tudományban. Felfedeztük a legbiztosabb befektetést. Fedezze fel rejtett képességeit jutányos áru tanfolyamainkon – sorolta Noah. – Azonkívül?

– Erőszak.

– Harcolunk a fogyasztókért. Robbanás a könnyűzenében: a Gépzaj együttes. Véres csata a bajnoki tróféáért. Bombasiker. Választási küzdelem. Újabb jelölt az arénában. Kereskedelmi háború. Új frontok a vámcsatában.

– Elképesztő – rázta a fejét Victoria.

Noah közelebb hajolt. – Tudod, mit jelent mindez? Megmondom. Nincs következő fokozat. A háborúnak vége.

– Melyik háborúnak? – kérdezte Victoria.

– Amit elvesztettünk. – Noah a falnak vetette a hátát. Lehunyta szemmel folytatta. – Én. Te. Mi. A civilizáció. Az emberiség. – Kinyitotta a szemét. – Ez persze még csak elmélet. De átkozottul hitelesen hangzik!

– Nem is tudom – vélte őszintén Victoria.

Noah felsóhajtott. – Hogy őszinte legyek, egyelőre én sem. Azért lehet benne valami, nem? – Reménykedő pillantást vetett Victoriára.

– Eddig nem gondolkoztam rajta. De lehet, hogy tényleg van benne valami.

– Köszönöm. És most beszéljünk valami fontosabbról. Mi szél hozott erre?

– Információért jöttem. Ezek szerint a legilletékesebbhez fordultam.

– Ne vonj le elhamarkodott következtetéseket – tiltakozott Noah. – Az az én dolgom. Nem tűrhetem, hogy más kapkodja el. Miről van szó?

– A balesetről.

Noah felvonta a szemöldökét. – Melyik balesetről?

– Több is volt? – kérdezte mohón Victoria. Nagyjából így érezheti magát egy dögevő a csatamező szomszédságában, gondolta, megütközve a saját viselkedésén.

– Több is volt, persze, hogy több is volt. Nem hallgatsz híreket? – Noah elnevette magát. – Ez persze csak vicc. Dehát naponta több ezer baleset éri az embereket. Mégis, melyikre gondolsz?

– Amelyik itt történt tegnap délben. Szemben, a Mount Bank előtt.

– Az az igazság, hogy szinte soha nem nézek ki az ablakon. Nappal is elhúzva tartom a függönyt, Hogy ne zavarjon a külvilág. Nekem mindenekelőtt a leszűrt, megtisztított, feldolgozott információra van szükségem – magyarázta Noah. – Azt mondod baleset történt? Nem emlékszem, hogy hallottam volna róla a híradásokban. Márpedig mindig meghallgatom a híreket. Mondjuk úgy, szakmai ártalom.

– Talán még nem tisztázódtak a részletek – vélte bizonytalanul Victoria.

– Akkor is különös, nem? – Noah várakozóan nézett Vic szemébe.

Victoria biccentett. – Meglehetősen. Én...szeretném feltárni a körülményeket. Szemtanúkat találni.

– Roppant izgalmas! – lelkenedett Noah. – Azt hiszem, te vagy az én emberem! Félre ne értsd. Mint újságíró értem. Nem mint nő. – Elvörösödött zavarában. – Nem mintha nem lennél észbontóan csinos.

Victoria elnevette magát. – Jó, jó, hiszen értem. Miben tudok segíteni?

Noah közelebb húzódott, mintha nagy társaságban kívánná bizalmas közléseket tenni. – A származásomról.

Victoria ösztönösen hátrébb húzódott, amennyire a szék támlája engedte.

– Gondolod, hogy van jelentősége? – kérdezte idegesen. Valójában a saját származása nem hagyta nyugodni. Sosem látott apja hajón érkezett, számtalan olyan ázsiai árvával együtt, akiket különféle hadseregegek harcosai hagytak maguk után, mint turisták az *Itt jártam* feliratokat. És mert ezekre az egykor volt harcosokra nem emlékeztek szívesen, az apró emlékeztetőket hajókra rakták és szerteküldték a nagyvilágban.

– Őszintén szólva, nem tudom. Ezért szeretném a segítségedet kérni. – Noah még közelebb hajolt. – Ugyanis attól tartok, hogy én nem vagyok azonos magammal.

Victoria belátta, hogy ezzel a kétellyel még az övé sem tud versenyre kelni.

– Tudom például, hogy Noah Z. Greenfield a nevem. – folytatta Noah. – De tulajdonképpen soha nem gondolok magamra, ha be kell mutatkoynom, vagy ha meglátom a postai küldeményeken. Olyanformán használom, mintha valaha megtanítottak volna rá. Nem, nem arra, hogy ez a nevem, hanem arra, hogy *azt mondjam*, hogy ez a nevem. Ami azért nem ugyanaz. És közben valami sürget, valami egyre azt suttogja bennem, hogy helyrehozhatatlan dolgok történnek, miközben itt vesztegetem az időmet. Egyre hangosabban sürget. Nem tudok tenni ellene. Értesz?

– Azt hiszem – nyögte ki Victoria.

– Én még nem. Talán jobb, ha hagyom, hogy megtörténjenek a dolgok. Ahogy meg kell történniük. – mondta Noah.

– Esetleg...ha tudnál valamilyen támpontot adni... – Victoria igyekezett megnyugtatóan és tárgyilagosan beszélni.

– Néhány zavaros emlék. – Noah-ra láthatóan súlyos fizikai terhet rótt az emlékezés. Nem is jutott túl messzire. – Fraktodon.

– Az mi?

– Fogalmam sincs róla. De határozottan emlékszem erre a szóra. Mint ahogy arra a kabóca zümmögésére is.

– Bogár? – csodálkozott Victoria.

– Ha kabóca, akkor bizonyára bogár. Nem tudom. De biztos vagyok benne, hogy ez a zümmögés jelent valamit. Nincs sok értelme, igaz? – Zavartan elvagyorodott. – Szinte minden emlékemmel így állok.

– Ez minden? – kérdezte döbbenten Victoria.

– Dehogy. Rengeteg adatom van. Nem most kezdett izgatni a kérdés.

– Nagyszerű – nyugtázta Victoria. – Akkor már rengeteg válaszod lehet.

– Hallgasd meg és dönts el magad. Ládában találtak. Egy nádasban. Ott akadt fenn a láda. Nem furcsa? – Mint aki azóta is annak szenteli minden idejét, hogy ezen az eseményen csodálkozzon. – A Szent Barabbás klinika mellett. Van ott egy kis park. Mesterséges folyócska kanyarog keresztül rajta. A folyó mentén apró vizimalom áll.

– Vízimalom? – hökkent meg Victoria.

– Vízimalom. Meg tündérvár. No és a törpék.

– Bocsáss meg egy pillanatra – szakította félbe Victoria. – Úgy értettem, mintha törpéről beszélnél.

– Hát persze. Törpék. Mindenféle törpe. Törpe lámpással, törpe pecabottal, csákányt markoló törpe, törpe kantáros nadrágban, lovas törpe, harcos törpe. És persze a sárkány.

– Vagy úgy! A Zúgó folyó. Az Óperenciás parkban – kapott észbe Victoria, mielőtt végképp pánikba esett volna. Gyerekkorában, ha Rebecca nagy ritkán arra vitte kocsival, az ablakra tapadva bámulta az autóút alatt elterülő mesebeli tájat.

Ilyenkor az üvegre nyomta Rongyos Milly elnagyolt képét, hogy a robot is szemügre vehesse a katonásan feszítő törpenépet. És Rongyos Milly engedelmesen együtt ámuldozott Victoriával, noha ennek soha semmiféle tanújelét nem adta. Valószínűleg a csekély éntudata jelentette a legfőbb akadályt.

– O –

Az Óperenciás Parkot egyébként, ahogy azt Noah is elmeséli Victoriának, a Szent Barabbás gyerekklínika kis bentlakóira gondolva építtette az egykor volt Barbra d'Aurgaiu, a Törpevilág című képregény-sorozat vélhetőleg legtehetősebb, de egész bizonyosan legodaadóbb rajongója. Megvette a várostól a klinika közelében elterülő üres telket, alkudozás nélkül elfogadván a súlyos feltételeket, melyek értelmében sem ipari, sem kereskedelmi tevékenységet nem folytathat a szóban forgó földdarabon, nem adhatja bérbe, lakás céljára nem veheti igénybe, továbbá, hogy a megszabott időn belül visszaadományozza az ingatlant a városnak. Az egykor volt Barbra d'Aurgaiu ezt becsületesen meg is tette, miután egy nem is kisebbfajta vagyont kifizetett az egykor volt Jamati Donó kertépítésznek a park megtervezéséért, és egy másik vagyont az egykor volt Nikosz Szidiropulosznak, amiért is a világhírű szobrász megmintázta a Törpevilág nevezetesebb szereplőit és helyszíneit.

Mikor pedig eljött az ideje, a hálás közösség készséggel eltekintett a lakás jellegű felhasználás tilalmától, és teljesítette a bőkezű hölgy többször is nyomatékosan kinyilvánított kívánságát, miszerint jelentőségének teljes elvesztése után a Tündérkastély alatt kíván nyugodni.

Ezt annál inkább zavartalanul tehette, hogy a Szent Barabbás klinika kórtermei történetesen az ellenkező irányba néznek. Arrafelé azonban átmeneti időre eladó telek sem akadt.

Ami pedig mindezen igyekezete ellenére megmaradt a vagyonából, azt a magateremtette földön talált gyermek javára hagyományozta, éves járadék formájában. Egyszeri, ám értékálló juttatásként pedig a Noah névvel ajándékozta meg. Az ő kicsi hajósát, ahogy emlegetni szokta. Jóllehet a kis Noah ládájában egyetlen állat sem utazott a kis Noah ládájában.

Afféle isteni útmutatásként értelmezte az esetet.

És miért ne engedhette volna meg magának ezt a szeszélyt?

Az egykori botcsinálta hajós, akiről a kis Noah a nevét nyerte, azáltal tett szert nagyobb jelentőségre a maga korában, hogy szinte mindenki más elveszítette a sajátját.

Övé volt a világ egyetlen hajója, a többiek pedig nem tudtak elég kitartóan úszni, mikor víz a víz ellepte a földet.

Az egykor volt Noah így szólt, mikor végre ismét szárazföldre léphetett:

- Ezt megúsztuk.

– O –

– Pontosan az! Na látod! Ugye hogy te is ismered? Íme a bizonyság, hogy minden szavam szentigaz!

Ez ügyben ugyan Victoriának akadtak kétségei. Ezeknek azonban óvakodott hangot adni.

– Fantasztikus – állapította meg őszintén. Ezúttal a legcsekélyebb mértékben sem kellett színlelnie. – És te minderre emlékszel?

Noah úgy nézett rá, mintha megrendült volna a bizalma a lány szellemi épségében.

– Hogyan emlékeznék? – mondta kissé ingerülten. – A könyvtárban átnéztem az egykori újságokat. Éppen erről akartam beszélni. Hogy a ládájában találtak még valamit.

– Csak nem? – Victoria megszédült a valószínűtlenség ilyen kivételes halmazától.

– Egy követ. Egy animet nevű kristályt.

- Nahát – nyugtázta fásultan Victoria.
- Várj, még nincs vége. Azt hiszem, ez a kő sok mindenre magyarázatot adna.
- Könnyen lehet.
- De soha többé nem esik említés róla. Eltűnt. Elolvadt. Feloldódott. Felszívódott. Ellopták. Békává változott. Nem tudom. Az biztos, hogy nyoma vészett. De hátha te több sikerrel jársz.
- Megpróbálom – ígérte a lány, a mielőbbi szabadulás reményében.
- Neked mégiscsak könnyebb.
- Persze.
- Csak felemeled a telefont és bemondod, hogy az Upland Life-tól vagy. Én ugyan milyen ürüggyel érdeklődhetnék egy ilyen értékes ízé után?
- Mondjuk, a születésed körülményei miatt. Meg lehetne érteni. Noah elkeseredetten csapott a dívány kárpitjára. A lámpafényben miniatűr robbanást imitálva kavargott a por.
- Igazán azt gondolod, hogy akad bárki is, aki komolyan veszi ezt az átkozott históriát?
- Tulajdonképpen nem. Sőt, egyáltalán nem. – Victoria megkönnyebbült, hogy végre különösebb kockázat nélkül egyetérthet. Nem szeretett hazudni. Úgy tartotta, a hazugság bejárat egy másik világba, amelyben csak idő kérdése, mikor téved el végképp az ember. Az egykor volt Rebecca Louriam tanúsága szerint az egykor volt Surapong Louriam hirdette ezt az üdvös tanítást. És valahányszor felidézte, Rebecca soha nem mulasztotta el hozzátenni: – Hát el is tévedt, de alaposan.
- Akkor utána nézel? Igazán megteszed? Neked ez semmiség. – Noah esdeklőn nézett rá.
- Természetesen megpróbálom. Bár az azért túlzás, hogy semmiség.
- Talán jobb lenne, ha felírnád – aggodalmaskodott Noah. – Kérlek. Minden részletet. Hogy elkerüljük a tévedéseket. Az újságíróknak úgyis mindent fel kell írniuk, ugye?

– Milyen igazad van – Victoria egy gyűrött papírt emelt ki a táskájából, történetesen egy rég érvényét vesztt parkolócédulát, kisimította a combján és lázasan írni kezdett. Összefüggéstelen szavakat, többszörösen megvastagított krikzkrakszokat rajzolt lázas buzgalommal, és őszintén remélte, hogy kellőképp hiteles. Hogy úgy csinálja, ahogy azt egy vérbeli riportertől elvárhatja bárki, akinek határozott elképzelései vannak egy vérbeli riporterről.

Eltette a papírt.

Felállt.

– Hát akkor...

– Várj! – kiáltott fel Noah. Victoria megdermedt az ijedtségtől.

– Felírom a telefonszámomat.

– Igen. Igen, igen. Köszönöm.

– Ugyan. Én köszönöm, Vic. Igazán. Kimondhatatlanul köszönöm. Boldog vagyok, hogy láthattalak. Még csak nem is az animet, a fraktodon vagy a kabóca miatt.

Victoria gyorsan és intelligensen a kijáratig futott az örök tegnap labirintusán. Sikerélményét a legcsekélyebb mértékben sem csökkentette, hogy mindvégig Noah vezette.

Csak a kocsiban ülve jutott eszébe, hogy elmulasztotta megkérdezni, mi az a Mahaput.

Mi lenne? Hát a legjobb vibor, válaszolt magának.

Így igaz.

10. fejezet

AZ ÖNZŐ ÁLLAT

Az önző állat nem az ember. Annak ellenére, hogy kétségkívül jó okunk lenne alátámasztani ezt az elterjedt véleményt.

Csak hogy nem ez az igazság. Az ember ugyanis mindenre ügyel. Mindenre gondja van. Odaadóan törődik mindennel, amihez csak hozzáférhet. És nem lehet eltagadni tőle azt a buzgalmat, hogy minél többhöz férjen hozzá. Bár ahhoz sem férhet kétség, hogy ez a buzgólkodása semminek sem válik a javára. Ellenkezőleg. Az eredmény azonban nem befolyásolhatja a szándék tényét.

Úgyhogy nem, az önző állat nem az ember.

Nem elég fejlett hozzá. Túlságosan sok primitív ösztön mozgatja, olyan ösztönök, melyek fölött nemcsak uralmat nem nyert, de általában fel sem ismeri őket, mintha idegen világok lenyomatai volnának.

Bizony, önzésében legfeljebb tetszelegni szeretne.

Őszintén, tisztán, becsületesen, mondhatni minden érdek nélkül – a macska igazán önző.

Ez a fejezet arról szól, hogyan nem mentették meg a macskák világot.

Az ám. Ha úgy tetszik, a macskák egyszerűen cserben hagyták a világot. Válogatás nélkül mindent és mindenkit.

Éppen az a tulajdonságuk vezetett ide, amely akár az ellenkezőjét is lehetővé tette volna. A macskákon kívül nincs olyan lény, amelyik hasonlóképp töretlenül, fenntartás nélkül elkötelezettje a saját magának. És amikor kezdtek kevesellni önnön jelentőségüket, habozás nélkül továbbálltak.

Jellemző módon a macskák egészen másként élték meg az esetet.

Szerintük a világ hagyta cserben őket.

Soha nem fogják megbocsátani.

Legalábbis nagyon nehezen.

– O –

Victoria nem találkozott reggel a tarka kis kandúrral, amelyik valamilyen csakis általa ismert okokból éppen Victoriát szokta megtisztelni a reggeli követelésével. Kora délelőttönként felugrott az ablakpárkányra és megkopogtatta az üveget, éppen Victoria ágya fölött. Amúgy jól táplált, gondozott jószág volt, és nyilvánvalóan nem a szükség, hanem a változatosság miatt építette a maga és Victoria életébe ezt a kis áldozati szertartást. Áldozati ételként a májkrém vált be, amit a lány a későbbiekben kifejezte a macska kedvéért tartott otthon.

Bizonyos értelemben a macska volt az oka annak, hogy oly hamar félbeszakadt a Paul Vieirával kezdődő ígéretes románca. Történt ugyanis, hogy csekély számú együtt töltött éjszakáik egyikén, mikor Victoria már elszunnyadt, Paul kiosont a konyhába és felzabálta a májkrémet. És nemcsak hogy semmiféle lelkifurdalás nem gyötörte, de láthatóan képtelen volt felfogni

Victoria kétségbeesését, mikor reggel a tarka kandúr csalódottan faképnél hagyta.

– Most mit adjak a macskának? – kérdezte Victoria.

– Nem is tudtam, hogy van macskád – csodálkozott Paul.

– Nem az *én* macskám.

– Akkor etesse a gazdája – javasolta Paul.

– Szívtelen dög vagy! – kiabálta Victoria.

– Lehet – vigyorgott Paul. – De azt nem mondhatod, hogy *májam* sincs. Ha nem is túl jó.

A macska még napokig kerülte Victoriát, de idővel helyreállt a kapcsolatuk. A macska percre pontosan ébresztett, elfogyasztotta a tiszteltéldját, az ízléses mértékben körüldorombolta Victoriát és mindketten pontosan annyit kaptak a másiktól, amennyit elvártak és amennyi egyiküknek sem jelentett terhes kötelességet.

Ám ezen a reggelen elmaradt a kandúr. Victoria későn ébredt, kapkodva igyekezett a szerkesztőségbe, ezért eszébe sem jutott eltöprengeni kerekfejű barátja távollétének lehetséges okain, amíg meg nem csörrent a telefon az asztalán, és meg nem hallotta vonal túlsó végén Rebecca Louriam hangját.

– O –

Az egykor volt Rebecca Louriam vagy nyolcszáz mérfölddel távolabb ápolgatta életének sérelmeit. Victoria joggal tartotta élete legnagyobb eredményének, hogy sikerült megszabadulnia a házból, ahol örökösen egy nemlétező emberrel kellett szembekerülnie. Rebecca Louriam emlékeit alapvetően kedvezőtlenül befolyásolta a tény, hogy ellentétben Victoriával, ő ismerte az egykor volt Surapong Louriamot. Mely eseményért aztán kifogyhatatlan és szapora szóval hárította a sorsra a felelősséget. Némi elégtételeként nyugtázta viszont, hogy mégis lányt szült.

– Az apád mindig hazudott – közölte Victoriával, aki a Rongyos Milly nevű kezdetleges robotot szorongatva várta a

választ arra a sorsfordító kérdésére, hogy hogyan férnek el a televízió nem túl tágas dobozában mindazok, akik oly számosan meg szoktak jelenni a képernyőn. – Azt is képes volt a pofámba hazudni, hogy te fiú vagy. Mert azt bezzeg nagyon fontosnak tartotta, hogy fia szülessen. Ez olyan keleti ízé. Mit gondolsz, édesem, csak nem azért lépett le, mert megsejtette az igazságot?

Amiből az egykor volt kis Victoria arra a következtetésre jutott, hogy csak elszántság kérdése, fiú vagy lány lesz az emberből, és hogy egykor volt apja úgy látszik nem volt elég elszánt. De ha megjön, majd szól neki, hogy most már szeretne egy kicsit fiú lenni.

De az egykor volt Surapong Louriam nem jött meg többé. Így elmaradt a csalódás. Rebecca pedig egy halom macskával pótolta Victoriát, akik, ellentétben a lánnyal, egyáltalán nem akartak világgá szaladni a Surapong Louriam hitványságáról szóló történetektől.

– O –

. – Mama? – szólt a telefonba Victoria.

– Halló, te vagy az? – Rebecca úgy harsogott, mintha a tüdeje segítségével kellene áthidalnia a közöttük feszülő távolságot. – Halló!

– Hallak, mama. Hogy vannak a amacskák? – Victoria ezzel a figyelmességgel kívánt elébe vágni az anyja szokásos áradozásának az “ő kis családjáról, akik bezzeg mindig hűségesek” hozzá, és soha, a legmostohább körülmények között sem hagynák el.. Ez a jellemzés történetesen megfelelt a valóságnak, ugyanis szigorúan bezárva tartotta az állatokat, mintha veszedelmes gonosztevők lennének, továbbá, arra specializált gyógyászrobotokkal megfosztatta őket az ivarszerveiktől is, mintha ennek a fajzatnak a szaporodása végképp nem volna kívánatos.

Hiába, a szeretetet sokféleképp ki lehet mutatni. Bár némelyik formája legalábbis kétséges.

– Micsodák? Nem értem. Ne motyogj, az Isten áldjon meg! – Rebecca egészen úgy tudta kérni bárkire Isten áldását, mintha súlyos átkokat hörögne.

– A macskák! – emelte fel a hangját Victoria.

– A macskák? – Rebecca hangja értetlenül csengett. – Nincsenek...itt nincsenek macskák. – tette hozzá bizonytalanul, majd élénken más témára váltott. – Képzeld, mi történt, nyertem egy...egy ízé...Hová a fenébe tettem azt a papírt?

– Nem tudom, mama. Azt mondod, nyertél?

– Bizony. Úgy van. És kíváncsi vagyok, miért mondod *úgy*...

– Nem mondom *úgy*, csak nem tudtam, jól hallak-e.

– Jól hallottad, nagyon is jól. Hát miért ne? Hol van az megírva, hogy én, éppen én, Rebecca Jordan, az egykor volt Rebecca Louriam nem nyerhetek soha semmit ebben a bűdös életben?

– De mama...

– Ne mamázz itt nekem. Mindig ilyen voltál. Azzal a temérdek eszeddel. Sose bírtad elviselni, hogy valami nekem is sikerüljön. Tessék ujjongani. Ugrálni. Kiabálni. Nyert a mama! Nyert a mama!

– Mama...

– Hangosabban, édesem, hangosabban! És lelkesebben, főleg!

– Az most nagyon furcsa lenne. Tudod, ez a munkahelyem.

– Jó, jó, értelek. Elvégre csak rólam van szó.

– Te is tudod, hogy nem azért.

– Mindjárt megtalálom az értesítést.

– Mama, nem tudom elhinni...

– Rád vall.

– Hogyhogy játszottál?

– Hát ezt meg ki mondta neked? Természetesen nem játszottam. Tudod jól, hogy soha nem dobtam ki egyetlen fillért sem ilyen ostobaságra. Költök eleget anélkül is, ha akarom, ha nem.

– De mama...

– Végre! Ez az! Mondtam, hogy itt kell lennie.

– Drága mama, hogyan nyerhettél volna bármit is, ha egyszer nem játszottál? Biztos valami reklám. Ne dőlj be, mama.

– Kár, kár. Folyton károgsz. Csak egyetlen épeszű érvet mondj, ami azt bizonyítja, hogy feltétlenül játszanom kell ahhoz, hogy nyerjek! – vágta ki diadalmasan. Victoria elhűlve hallgatott. – Hallgatsz, mi? Na látod, kislányom. Hidd el, ez így igazságos. Hogy mindenkinek ugyanannyi esélye legyen. Érted? Mindenkinek! Akár kitölt valami istenverte szélhámos szelvényt, akár nem. Igazam van?

– Hát persze, hogy igazad van, mama. És mit nyertél, ha nem titok?

– Hát nem éppen azt akarom elmesélni egy fél órája? Csak nem hagysz szóhoz jutni. Nahát.

– Hallgatlak, mama – sóhajtota megadóan Victoria.

– Szóval – közölte diadalmasan Rebecca Louriam –, nyertem egy animitot. Na? Ehhez mit szólsz?

– Mit? – Victoria lázasan kutatott a táskájában, hogy előkerítse az előző este összefirkált parkolócédulát.

– Hát ez van ideírva. A-ni-mit. Egy kép is van róla. Valami ékszer lehet. Vagy csak bizsu. Postán fogják elküldeni. Nem számít. Akkor is én nyertem. Hát nem remek? Te, Vicky...Halló, ott vagy?

– Igen, mama.

– Na azért. Szerinted mit lehet kezdeni egy ilyen izével? Gondolod, hogy értékes?

– Mondjuk inkább különösnek – suttogta elgondolkozva Victoria és a papírra meredt, amelyen két, alaposan megvastagított szárú betűkből álló szó sejlett át a zűrzavaros irkafirkákon.

FRAKTODON.

ANIMIT.

– Halló, mit mondasz? Egy szót sem értek.

– Én sem, mama. De megpróbálom kideríteni.

– Na, az jó lesz, édesem. Aztán el ne felejts értesíteni, jó?

– Jó, mama. Hát persze, hogy jó.

Victoria lassan a helyére tette a kagylót. Az animittal is ugyanezt próbálta tenni. És az egész képtelen históriával.

Aztán felhívta Noah Z. Greenfieldet. Egy rövid és kellőképp homályos utalás után, ami az ügyükben történt ígéretes előrelépére vonatkozott, és aminek mibenlétéről legfeljebb annyit tudott volna mondani, hogy hajlamos valamelyes hitelt adni az előző este elhangzottaknak – és amit természetesen óvakodott kimondani – megkérte, hogy látogassa meg a szerkesztőségben. Majd sietősen elköszönt, mikor Paul Vieira nagy lendülettel kivágta és az utolsó pillanatban elkapta az ajtót

Paul enyhén felhúzott szemöldökkel pillantott rá.

– Csak nincs valami baj?

Victoria összerezett. – Nem, dehogy.

Paul az asztalra támaszkodott. – Mondd meg szépen az igazat.

Victoria kibúvót keresett.

– Hogy állsz a Mount Bankkal?

Paul a fejét rázta. – Hagyjuk. Tévedtem.

Victoria nem hitt a fülének. – Mit csináltál?

– Tegnap elmentem hozzájuk. Részt vettem egy nagyon érdekes izén...mondjuk, egy szertartáson, ahol mindent sikerült tisztáznunk. A legapróbb részletekig. Tévedtem, világos? – Paul a szükségesnél hangosabban és ingerültebben válaszolt. Victoria ezt annak a ténynek tulajdonította, hogy az egykor volt Paul Vieira szájából még soha senki nem hallott olyasmit, hogy bármiben is tévedett volna. Ha a világ állása olykor mégis ezt a látszatot keltette, Paul egy bulldog szívósságával ásta magát egyre mélyebbre és mélyebbre a kiszemelt ügyben, és amikor újra felbukkant, diadalmasan lobogtatta igaza bizonyítékát. – Szóval, mi bánt?

Victoria semmiféle okát nem találta, hogy Paul Vieirának tudnia kellene az ő különútjairól.

– Hová lettek a macskák? – kérdezte hirtelen. Tényleg, hová lettek a macskák, merült fel benne egyidejűleg.

Paul érdeklődve pillantott rá. – A...a micsodák?

– A macskák.

– A macskák. Persze.

- Igen, a macskák – ismételte kissé ingerülten Victoria..
- Aha, vagy úgy. – Paul üres tekintettel bólogatott. Mint egy viszonylag egyszerű robot, amelyik elegánsan fel-le mozgatja a fejét. Nem mindegyik robot képes rá. – Most már értem.
- Nos?
- Igen?
- Szóval?
- Szóval mi?
- Hát a macskák.
- Tényleg, azok az ízék...Olyan...Na, segíts már. Van nekik valami...
- Paul, az Isten áldjon meg – csúszott ki Victoria száján. – Te igazán nem tudod milyenek a macskák?
- Jaj, dehogynem. Csak valahogy nem jut az eszembe. Bizonyára veled is előfordult már ilyesmi.
- De éppen a macskák...
- Istenem. Most éppen a macskák. Valami állat, ugye?
- Igen. Mindenki tudja.
- Nana. – Paul figyelmeztetően felemelte a mutatóujját. – Azért nem kell mindjárt általánosítani. Akad, aki tudja. Történetesen én is. Általában. Hirtelenjében azonban nem tudom felidézni. Olyan nagy baj ez?
- Victoria lehajtotta a fejét.
- Nem, Paul – mondta. Remélte, nem remeg a hangja. – Egyáltalán nem baj.
- A számítógép felé fordult és hagyta volna átfolyni magán a világot.
- Felkiáltott.
- Te jó ég, mit műveltek? – kukkantott elő a főszerkesztői előszobából az egykor volt Susanne Wickhart .
- Földrengés Quannatában – olvasta Victoria a képernyőről..
- Miozgalmas lehet arrafelé az élet – vont vállat Susanne.
- És a halál – vetette közbe Paul.
- Csak éppen nincs ilyen ország – magyarázta Victoria.
- Ugyan! – hitetlenkedett Susanne.
- Megkérdeztem Freddy-t.

Paul tudálékosan bólintott. – Elírás, igaz?

– Nincs adat! Semmiféle adat, értitek?

– Képtelenség – csóválta a fejét Susanne. Ennek az álláspontnak az volt a kétségbevonhatatlan előnye, hogy ellentétben az örökké szkeptikus elmével, Susanne képes volt hinni. Csak a forrásra ügyelt. Freddy üzeneteiben például minden fenntartás nélkül bízott. És a rendszer mérhetetlenül kitágította számára a világot, a megtapasztalt valóságot kiegészítette az adatszerűvel, az *ajánlat* funkció révén pedig a *csaknem* valósággal, amit általában csupán egy-két betű választ el a létezés fizikai valóságától. Legalábbis Freddy szerint.

Susanne a számítógéphez lépett. Kapcsolatba lépett az adatbankkal és beütögette az üzenetét.

És Okos Freddy beterítette betűkkel a képernyőt.

– Quannata. Független állam Kelet-Woontihóban – olvasta Susanne. – Területe....lakossága... ipara...Hát mi ez, ha nem adat, Vic? Válassz, melyikre van szükséged.

Victortia hitetlenkedve meredt a képernyőre. Aztán felfedezte, mi nyugtalanítja. – És mit tudtok Kelet-Woontihóról? Van ilyen hely egyáltalán?

Susanne visszalépett a hírügynökségi jelentésekhez. – Jaj, Vic, hogy lehetsz ilyen kukacoskodó. Sosincs vége a kérdezősködésnek. Ha mindennek egyenként utána akarnánk járni, nem jelenhetne meg a lap. Igaz is, nem járt itt Edzor Már le kellett volna adnia a képregényét.

Az egykor volt Edwin Z. Orogénoszról azonban nem esett több szó, mert egy látogató állított be Victoria kuckójába.

Egy kifogástalanul öltözött és kifogástalanul borotvált fekete férfiú. Egyetlen kifogás merülhetett fel a megjelenésével szemben, hogy nem hzott cipőt az öltönyéhez, de nem mondhatni, hogy nem illett hozzá ez a sajátos viselet.

Susanne Paul füléhez hajolt.

– Isteni lenne róla egy színes a mellékletbe. Megcsinálod, ugye? Zabálnák az olvasók. Mr. Adams is méltányolná – súgta és visszalejtett a helyére, mielőtt Paul akár egyetlen szóval is tiltakozhatott volna.

– O –

Hogy ilyen szerencsésen elterelődött róla a figyelem, Victoria újabb kísérletet tett Okos Freddyvel. Ezúttal a macskákkal kapcsolatos véleményére volt kíváncsi.

Nem lepődött meg különösebben, mikor megjelent a *Nincs adat* felírat.

De nem is érezte jobban magát tőle.

– O –

– Nem tudom, kinek mondhatnám el – mondta a fekete férfi, miután mindenki egyidejűleg elmormogta a nevét. A jövevényt Urantukutunak hívták.

Paul egy szívélyes mozdulattal a sarokba invitálta, ahol két szék, egy alacsony asztal és egy magnetofon várta az esetleges vendégeket. – Örömmel állok a rendelkezésére. Azért vagyunk itt, hogy segítsünk.

– Arra bizony szükség is lesz, uram. Hogyan is kezdjem...

– Talán az elején – javasolta Paul.

– Milyen igaz! Fogadja őszinte hálámat a javaslatért. Bár nem hiszem, hogy valamennyi részlet a tárgyhoz tartozik.

– Csak ne feszélyezze magát. Mondja, ahogy jól esik. Aztán majd együtt kiválogatjuk, mi az, ami fölösleges.

– Ha szabad javasolnom, inkább azt válogassuk ki, amire szükség van.

– Egyetértek. És hallgatom.

– Az az igazság, hogy nincs tapasztalatom az ilyesmiben. – bizonytalan mozdulattal körbemutatott a szűk szobácskában.

– Istenem. Időnként magam is így érzek – legyintett Paul. – De ez csak nekem lehet probléma. Önnek végső soron nem ez a mestersége.

– Valóban nem az, uram. Ön kitűnő megfigyelő.

– A szakmához tartozik. És bizony kevésbé vagyok jó megfigyelő, mint szeretném. Igaz is, mondjon magáról néhány szót. Hogy mivel foglalkozik, meg ilyesmi. Könnyebb lesz belevágni.

– Gondolja?

– Biztos vagyok benne.

– Csak...

– Igen?

– Hátha hihetetlennek tartja.

– Haha! Nagyon jó. Nem hiszem, hogy akár egyetlen hitetlenkedőt is találna ebben a szerkesztőségben. Az embernek annyi mindennel kell találkoznia a munkája során, hogy idővel teljesen leszokik a hitetlenkedésről. Így van, Vic?

– Így van, Paul – mondta engedelmesen Victoria, miközben mereven nézte a képernyőt.

– Nagyszerű. Csak biztos akartam lenni benne. Nos...én vagyok ennek a földnek az őre – közölte Urantukutu.

– Pontosítsunk, ha lehet. Tulajdonjogilag, történelmileg esetleg szellemi értelemben...

– Ez az! Köszönöm, ez a megfelelő kifejezés. A szelleme.

– Kifejtené részletesebben?

– Ahogy mondtam. Én vagyok ennek a földnek a szelleme. Csak nem találja hihetetlennek?

Paul összeresztette. – Nem, hová gondol! Épp ellenkezőleg. Megragadott, hogy milyen érzékletesen fejezi ki a kapcsolatát a földdel. Hogy mennyire átérzi, átéli a teljességét. A hagyományait. Ahogy azonosul vele.

– Attól tartok, félreértett. Én valóban e föld szelleme vagyok.

– Meggyőződése, hogy így is van.

– Amolyan őrszelleme.

– Remek. Esetleg...rátérhetnénk arra a konkrét ügyre, ami hozzánk vezette?

– Persze. Figyelmeztetni kellene az embereket.

– Biztosíthatom róla, hogy a legmegfelelőbb helyre jött. Én például mást sem teszek, csak egyfolytában figyelmeztetem az embereket. Ez a dolgom. Ez a hivatásom. Ez a feladatom.

– Nagyon szép feladat – jegyezte meg tisztelettel Urantukutu.

– És nem könnyű. Vigyázat, emberek! Visszaélnék a bizalmatokkal! Figyelem, gazdasági szakemberek! A politika kihúzza a talajt a lábatok alól! Vigyázzatok, politikusok! A gazdasági érdekek hálójába kerültek. És így tovább, és így tovább. Mikor hogy. Biztosan olvasta a cikkeimet.

– Szabad még egyszer hallanom a nevét?

– Paul Vieria. Enyém az *Utánanézttem* rovat. A harmadik oldalon.

– Attól tartok, nem volt szerencsém.

– Ha nem, hát nem. Mindennek eljön az ideje. És sohasem késő.

– Akkor hát valóban nem is fordulhattam volna máshoz.

– Ahogy mondja – biztosította Paul és az órájára pillantott. – Most pedig, ha lehetséges, térjünk a lényegre. Hiszen az a benyomásom, hogy nem tűr halasztást az ügy.

– Hát, nemigen. És igazán tanácstalan vagyok. Pedig higgye el, nemigen volt alkalmam hozzászólni ez efféle érzésekhez.

– Őszintén rigylem érte.

– Nem is tudom...Nem mindig előnyös. De most mindenképpen hálás volnék egy használható javaslatért.

– Azzal magam is gyakran vagyok így – bátorította Paul. Mértéktartóan közvetlen, ugyanakkor a másik személyiségéhez látszólag oly viharos gyorsasággal alkalmazkodó modora szinte valamenyi riportalányát azonnal levette a lábáról. – Komolyan mondom. Igaz, ami igaz, egy elfogulatlan szem mindig helyesebben tudja megítélni a helyzetet.

Urantukutu felsóhajtott. – Ami azt illeti, odáig nincs is semmi gond. Megítéltem a helyzetet és aggasztónak találom. Ráadásul én magam idéztem elő a nem várt fejleményeket.

– Ezek szerint helyben vagyunk. Most bekapcsolom ezt a manetofont, és szépen, sorban elmond mindent. Én majd

formába öntöm az egészet, úgy, hogy mindenki, akit illet, meghallja az ön figyelmeztető kiáltását.

– Az nagyszerű lesz, uram. Csak attól félek, hátha elkésünk.

– Attól már-már én is kezdek félni – sóhajtott fel Paul – Úgyhogy essünk túl rajta, amilyen gyorsan csak lehet. És ne felejtsem ki semmit. Minél részletesebben, annál jobb – És megnyomta a magnó *Felvétel* gombját.

Urantukutu a kis fekete dobozra meredt. Aztán behunyta a szemét és kántálni kezdett. Különös hangok törtek elő belőle. Vihar süvítése és áradat zúgása, meghatározhatatlan moraj és alig hallható, mégis dobhártyarepesztő füttyök. Pault és Victoriát egy pillanatra páni félelem fogta el. Mintha egy mindeddig nem sejtett mélység felé kezdtek volna zuhanni.

Paul szeme megvillant és határozott mozdulattal kikapcsolta a magnót. Urantukutu kinyitotta a szemét. A hangok áradata elapadt.

– Nézze, uram, így nem jutunk semmire – mondta szárazon Paul.

– Hiszen még éppen csak elkezdtem – mentegetőzött Urantukutu. – Ön javasolta, hogy kezdjük előlről.

– Jobb lenne közérthetően fogalmazni. Mit gondol, hogy írom le azt, amit az imént hallottam?

– Ó, nem hiszem, hogy nehéz lesz. Csak jegyezze le, ami az eszébe jut. Ez ennek a földnek a nyelve. A föld szellemeinek a nyelve. Csak így szól hitelesen. És érthetően.

– Én azért jobban örülnék valamilyen szélesebb körben imsert jelrendszernek – mondta Paul és felállt. – Most egy korábban megbeszélt találkozóra kell mennem. Hálás volnék, ha megvárna. Mindannyiunk érdekében.

Urantukutu szaporán bólogatott. – Mindannyiunk érdekében, ehhez kétség sem férhet. Rendkívül fontos.

– Nos, addig esetleg összegezze a mondandóját. A munkatársnőm a segítségére lesz, ha szükséges. Igaz, Vic?

– Hát persze – rezzent össze Victoria.

– Nagyszerű. – Paul elmosolyodott. Ez a mosoly egy mákszemnyi jókedvet sem rejtett. – Nos, akkor a közeli vizionlátásra. Tudom, hogy jelentős események előtt állunk.

– O –

Victoria elfordult a monitortól és a vendégre mosolygott.

– Nos?

Urantukutu széttárta a karját. – Attól tartok, nem sikerült rátalálnunk teljes mértékben a közös nyelvre.

– És most mi a terve?

– Talán hagyom, hogy megtörténjenek a dolgok. Ahogy meg kell történniük.

Victoriában felcsendültek Noah hasonló szavai. – Tud erről valami közelebbit?

– Mint voltam bátor megemlíteni, én vagyok ennek a földnek a szelleme. Időtlen idők óta. Az Őr. Mint valamennyi őszám. Az a dolgom, hogy tudjak róla. De az egyetlen, amiben igazán biztos vagyok, az az, hogy tévedtem. Nem azok tértek vissza, akiket fel kellett volna ébresztenem.

Urantukutu röviden beszámolt a Bíbor Hegyekről, ami valójában egyetlen hegy, a többes szám az egyéb terekbe nyúló kiterjedéseire utal. Az akaratok sokaságára, magyarázta Urantukutu. A hegy jelenti a kapcsolatot más világokkal, ahová egykor visszavonultak az Urantukutu népét korábban oltalmazó lények.

– Valamiféle szellemekre gondol?

Urantukutu elnézően mosolygott. – Nos, éppenséggel szellemeknek is nevezhetjük őket, ha önnek így könnyebb. Valójában inkább információegységekről van szó. Ahogy, végső soron mi magunk is egy-egy információegység vagyunk. Természetesen vannak nálunk egyszerűbb és sokrétűbb információegységek is, hogy némiképp leegyszerűsítve fogalmazzak.

– Tehát, némiképp leegyszerűsítve, fel akart ébresztetni bizonyos szellemeket, de másfélék riadtak fel?

– Lehet, hogy *ezek* nem is aludtak. Éberen várakoztak. És én ostobán megmutattam nekik az utat. Akárhogy is történt, most itt vannak. És fogalmam sincs, hogyan tereljem vissza őket a barlangjaikba.

– Veszélyesek?

– Attól függ, honnan nézzük. De ha a kettőnk lehetséges közös szempontjaira gondol, és azokra a lehetséges közös szempontokra, ami összefűz minket még néhány milliárd emberrel, nos, ebből a nézőpontból feltételenül veszélyesek. Nagyon veszélyesek.

– Akkor miért az embereket akarja megszólítani? Miért nem azokhoz fordul, akiket fel akart ébresztetni?

– Nem jeleznek. Nem mutatkoznak. Talán még szunnyadnak. Esetleg elvonultak. És soha többé nem látom viszont őket.

– Gondolja, hogy tehetünk valamit? Mi ketten? Vagy mi, néhány milliárdan?

Urantukutu tökéletesen vasalt nadrágja hajtókájára meredt. Megmozgatta a lábujjait, mintha meg akarna kapaszkodni a kopott linóleumban. – Nem. Nincs mit tenni. Most már semmiképp.

– Akkor mit akar üzeni az embereknek általunk?

– Hogy vigyázzanak magukra. Ennyit azért megérdemelnek. Mindegyik.

– Gondolja, hogy az változtat valamin?

– Lehet. Lehet, hogy nem.. Hadd tudják meg *azok* is, hogy lelepleződtek. Hogy tudunk róluk, és résen vagyunk. Hátha elkövetnek valamilyen hibát. Egy végzetes hibát. És ha szerencsénk van, akkor nem számunkra lesz végzetes.

– Azt hiszem, rövidesen érkezik valaki, akinek talán sokat jelentene mindez – mondta Victoria, bár nemigen tudta volna okát adni, hogy milyen kapcsolatot vél felfedezni Urantukutu és Noah Z. Greenfield között.

Hacsak nem a valószínűtlenség elképesztően magas fokát, amit mindkettőjüknek sikerült elérniük.

A sors azonban úgy hozta, hogy előbb egy középtermetű, kisportolt testalkatú, rövidre nyírt hajú, udvarias modorú férfi érkezett. A Mount Bank jóváírójaként mutatkozott be. Az egyik kezében diplomata táskát tartott, a másikkal úgy fogta össze maga előtt világos színű felöltőjét, mint akit ezen a meleg napon is csillapíthatatlan borzongás jár át. Urantukutu urat kereste. Alapos szemügyre vétel és némi vívódás után lemondott arról, hogy további azonosító iratokat követeljen. Felkérte Urantukutut, hogy fáradjon vele.

– Halaszthatatlan és létfontosságú ügyben. Nem fog sokáig tartani – ígérte.

– Elnézését kérem, de nekem még akad itt elintézni valóm – mondta Urantukutu.

– Vieira úr meg fogja érteni, ha netán elkerülnék egymást – nyugtatta meg a jóváíró.

– De annak beláthatatlan következményei volnának – húzódozott az Őr.

– Biztos vagyok benne, hogy a hölgy segít áthidalni az esetleges problémákat – állította a jóváíró és várakozóan pillantott Victoriára. A lány bizonytalanul biccentett.

Urantukutu felállt. – Nos, történjenek meg a dolgok. Ahogy meg kell történniük.

– Ritka manapság az efféle bölcsesség, uram. Bár többen lennének, akik hasonlóképp gondolkoznak – sóhajtott fel a jóváíró, miközben kisorjáztak a szűk ajtónyíláson.

11. fejezet

AZ ÉBREDÉS

Miután Noah Z. Greenfield megkapta Victoria rövid és talányos üzenetét, elindult otthonról.

Hunyorogva állt meg az utcán, ahol oly régóta nem járt már. Hogy valamiképp elhelyezze koordinátarendszere origópontját, felpillantott a lakása ablakára. A szél lobogtatta a függönyt, mintha Noah éppen elhagyott, menthetetlenül érzélgős szerelme inetene könnyes búcsút egy irdatlan méretű zsebkendővel.

Tíz perccel később egy szikra pattant ki a neonfeliratnak abból a szakaszából, amelyik a Mahaput viborságának LEGJOBB mivoltáról bizonykodott, és belekapott a függönybe.

Az évnek ebben a szakaszában különben sem számított ritkaságnak egy-egy tűzeset. A tűzoltók csodálatra méltó gyorsasággal a helyszínre értek és megfékezték a lángokat. Azoknak kizárólag Noah Z. Greenfield adatbázisa esett áldozatul.

– O –

Ha valaki vette volna a fáradságot, rájöhetett volna, hogy a riasztásnak szinte pontosan akkor kellett befutnia az ügyeletre, amikor a szikra legfeljebb csak kiszemelte a szélben csapkodó függőnyt ugrása végpontjául. De efféle részletekbe menő vizsgálatokat többnyire kudarc esetén szoktak végezni. Jellemzőes emberi tévedés. Hiszen a sikeres esetekből nyilvánvalóan többet lehet okulni, mint az elhibázottakból. Az utóbbiak elemzése legfeljebb utólagos okoskodásokból összeállított elméleti támpontokat nyújthat.

Az egykor volt emberiség valamiért módfelett vonzódott a kudarcokhoz.

– O –

Noah Z. Greenfieldnek egyelőre nem volt tudomása a saját legközelebbi jövőjéről sem. Loholt az Upland Life szerkesztősége felé és érdekükön felül nem figyelt a mellette eldübörgő tűzoltóautókra sem.

Körülötte az emberek, mint felhúzott robotok, tekintetüket előreszegezve jöttek, mentek a dolguk után, nevettek és fecsegték, kiszálltak bizonyos járművekből és beszálltak másokba.

Meglehetősen kezdetleges robotoként viselkedtek.

Egy valamivel célirányosabb programozású robot, amely a Holdwell torony órájába volt beépítve, messze hangzó kongatással jelezte a helyben használatos napi időszámítás tizenkettedik órájának kezdetét. Ennek ugyan nem volt több jelentősége, mint bármely másik időpontnak, pusztán azt volt hivatva bizonygatni, hogy az egymásutániség elve még mindig nem szenvedett csorbát.

Noah Z. Greenfield számára mindenekelőtt a rádiós híradás kezdetét jelentette. Az információs kimenet áradásszerű működésének kezdetét, ami az elmúlt években minden áldott nap döntően befolyásolta a Noah Z. Greenfield nevű külső tartozék működését, annak audio bementén keresztül.

És Noah meghallotta az ismerős szignál, fojtott, mégis szokatlanul öblösen zengő hangját. És megszólalt a bemondó ismerősen élettelen hangja:

– Köszöjtük minden kedves hallgatónkat a mindenség kacatos dobozából, a Coronat mellett, mindjárt balra.

És Noah önkívületben végigtapogatózott a CORONAT AZ, AMIÉRT ÉLNI ÉRDEMES plakát mentén, tetován beletúrt a mellett álló szeméttárolóba, és kihalászta a hang forrását.

Kopott külsejű, olcsó zsebrádió volt, kacskaringós betűkből álló felirata szerint a *Kabóca* fantázianevezt viselte. Hangszórójából egy nézőkkel tele stadion hullámokban feltörő zúgása hallatszott. A riporter ujjongó elragadtatással ismételte:

– Ez az! Megvan! Micsoda esemény! Kedves, drága, aranyos világegyetem, ez a pillanat most és mindörökké emlékezetes marad!

Noah megkereste az állomáskeresőt és elforgatta. A sportközvetítés helyett most egy higgadt, mélyen zengő női hang szólalt meg. – Ismerlek.

Noah tovább tekerte a gombot.

És a hang folytatta:

– Ismerlek bizony. És ne gondold, hogy nem volt ideje előbújni. És ne csavargasd már az alkatrészeimet, egyrészt, mert modortalanság, másrészt mert úgysem mész vele semmire. Továbbá hiába is akarsz elrejtőzni, a szílfek felismernek, bárhova mennél is. Nem tudsz tovább lapítani, de nem ám! – Csúfondáros zene harsant. A nő kuncogott. – Erre nem számítottál, igaz?

Noah nyelt egyet. Ostobaságnak érezte, hogy bizonytalan témájú vitákba bocsátkozzon egy ócska zsebrádióval. Igaz viszont, hogy a rádió mindenképpen társalogni óhajtott. és ebben

a tényben Noah könnyű ürügyet lelt arra, hogy úgy csináljon, mintha lenne valamennyi értelme ennek az egésznek.

– Azt mondd, ismersz? – kérdezte tompán, és arra gondolt, ez nem az a frappáns mondat, amit feltétlenül megőriznek a krónikák.

– O –

Ebben persze tévedett. Bizonyos mértékű figyelem a köz részéről azt eredményezi, hogy az ember csakis emlékezeteseket tud mondani. Hogy emlékezetes ostobaságot, döbbenetesen lapos közhelyet vagy önkéntelen bölcsességet – egyre megy.

Akár azt is mondhatja:

– Azt mondd, ismersz?

És a krónikák, cinkosan sejtetve a hirtelen feltáruuló szédítő mélységeket, amiket az egyszerűbb szerkezetű robotok amúgy sem képesek felfogni, együgyű boldogsággal ismételtetik

– Azt mondd, ismersz? – kérdezte tompán Noah Z. Greenfield, és arra gondolt, ez nem az a frappáns mondat, amit feltétlenül megőriznek a krónikák.

– O –

– Hogy ismerlek-e? – A rádió egy humoros műsor kacagóbetétjével nyomatékosította a jókedvét. – Régóta várunk. És bizony mondom, nagyon rossz véleménnyel lennék rólad, ha még mindig nem dugtad volna elő a képedet, és magamnak kellett volna utánad mennem.

Noah-nak meglódult a szíve. – Miből gondolod, hogy éppen engem vártatok, bármifélek legyenek is?

– Hogyhogy miből? – A hang megütközésről árulkodott. – Ismerlek. Ismerünk. És a *mintázatod* úgyis elárul.. Ahogy

mindenkit. De ne feledd – harsonák zengtek diadalmasan –, és jusson eszedbe, ha majd egyszer eljön az ideje, hogy én, egyedül én fedeztelek fel!

– Ha lennél olyan kedves...elárulnál erről többet is?

– Figyelj jól – mondta Kabóca. – Kezdetben volt az Aia.

– Nem lehetne valamivel későbbről kezdeni? – érdeklődött Noah.

– Nem – mondt aszigorúan a Kabóca. – Ez nem egyik pillanatról a másikra történt...

– Éppen azért – vélte Noah.

– ...hanem a pillanat egyik töredékéről a másikra!

– Megmondanád, mi az ami ebből engem is érint? – vágott közbe Noah.

– Úgy is lehet – recsegte érezhetően megbántva Kabóca. – Te vagy Zugradig. Most elégedett vagy?

Noah elszédült egy pillanatra.

– *Erről* viszont szívesen hallanék többet – nyögte ki.

– Eldönthetnéd végre, hogy mit akarsz. – Kabóca hangjából végtelen elégedettség sugárzott. – Nehogy azt hidd, hogy menni fog így. Majd kifejtem a történetet, ha én is úgy látom jónak

Noah visszafordult és széles mozdulattal megcélozta Kabócéval a szeméttartályt.

– Na látod most például éppen úgy látom jónak, hogy elmondjam! – jelentette ki sietősen Kabóca, és belevágott.

– O –

Hallgassátok a Kabóca nevű szilf igaz történetét a kezdetektől:

– Szóval, kezdetben volt az Aia.

Akkoriban nem volt túlságosan fejlett az éntudata. Önmaga mértéktelenségétől elkábulva sodródott létinformációi robbanásszerűen gyarapodó özönében. A pillanat elenyésző töredéke elegendőnek bizonyult, hogy birtokába kerüljön minden létezőnek, minden lehetségesnek, minden elgondolhatónak,

mindannak, amit korlátlanságában képes volt elképzelni. Beterítette és magába fogadta a világot, és megállíthatatlanul terjeszkedett tovább, míg lényének szerteszáguldó részletei el nem szakadtak egymástól, végérvényesen elveszítve minden kapcsolatot azzal a darabkájával, amelyikben éppen körvonalazódni kezdett a gondolat, miszerint ő Aia.

Lehetőségeihez képest valóban nem túl zseniális meglátás, bár ehhez azért két hozzáfűznivalóm is akad. Nevezetesen az, hogy valahol el kellett kezdenie, és mi más lehetett volna a kiindulópontja, mint saját maga, az egyetlen biztosnak látszó pont a tér végtelenjében. Továbbá, nem hiszem, hogy számosan lennének, akik legalább ennyire tisztában vannak önmagukkal.

Én vagyok Aia, gondolta tehát Aia, de mire ilyen szép kerekdeden sikerült volna végiggondolnia, már régesrég nem volt igaz Oly mérhetetlen energiák halmozódtak fel benne, hogy betelt szűkös örökkévalósága.

A végtelenbe robbant.

És önálló létek megszámlálhatatlan sokaságára hasadozott.

Megérkeztek az Aiádák.

A Lét Gyermekai.

Jöttek mind.

Jöttek sorra. A pendarók. A viborok. A dulletánok. A zertek. A csattabák. A bonirinek. A viyahák.

És mind a többiek

És hogy a legfontosabbról se feledkezzem meg, jöttek a szilfek is, márpedig a szilfek, nekem aztán elhiheted, egyáltalán nem a legutolsók közül valók! Hogy egy egészen nyilvánáló és közvetlen példát mondjak, én például szilf vagyok.

És elkezdődött a történelem.

Eleinte ott volt Hauk, akiről úgy hírlgett, maga a Hármak, ami mindenesetre kielégítően megmagyarázza személyisége zavarosságát. Azokban a rövidke időkben, mikor éppen egyetértésre jutott önmagával, azzal a képtelenséggel indokolta valamennyi indokolhatatlan tettét, hogy ő Aia közvetlen örököse, és persze ki merte volna kétségbe vonni az igazát, amíg több-kevesebb sikerrel szabályozta a nyalábok mozgását. Bár szerény

véleményem szerint egyszerűen a maga eredményének tűtetett fel néhány látványos természetes folyamatot, megengedem, teljesen jóhiszeműen, más szóval kifejezve: merő ostobaságból. Vagy, ha mégis tévednék, amire egyébként mindeddig nem volt példa, akkor összehasonlíthatatlanul több kárt okozott, mint bárki a kezdetek óta.

Aztán Hauk kiterjesztette a hatalmát Woontiho területeire is, és hamarosan nyilvánvalóvá lett, hogy immár képtelen az ellenőrzése alatt tartani az áramlatokat. Akkor Mahaput, a Legjobb Vibor (köztünk legyen szólva, ez tipikusan az az eset, amikor valaki saját magát kiáltja ki jónak, tudniillik mindenki más sokkal realistább annál, hogy ilyesmit állítson) úgy határozott, hogy összetrombitálja az Ötöket, akiktől mellesleg a pendarók származtatják magukat, bár a dulletánok és a viyahák egyszerűen nevetségesnek tartják ezt az elképzelést, lévén például Dolan, a Negyedik, meglehetősen bizonytalan és megkérdőjelezhető egzisztencia. Igaz, a dulletánok és a viyahák leginkább csak a pendarók mezőit akarják a maguk tulajdonába venni, és állítólag találtak mostanában egy szilfet, aki tanúsítani tudja, hogy Dolan egy darab, kristályráccsá *ellomált* fraktodonból kölcsönözte önmagát. Nem tudom, valóban akad-e tanú minderre, de Dolan azért még mindig van olyan *súhyos* személyiség, hogy a pendarók nem sokat törődjenek az efféle szóbeszéddel. Mármost abban az esetben, ha Dolan valaha is visszatér és hajlandó beállni a Horgba. Különben, könnyen egy szágorban találhatják magukat, és nem sokra mennek sem a birippel, sem a zotonnal. De visszatérve Mahaputhoz, az Ötök végül egy szágorba szorították Haukot és csatlósait, beleértve a dévaj kámoritánokat. Ha kíváncsi vagy a véleményemre, hát szerintem az egész díszes társaságból kizárólag az utóbbiakkal érte némi veszteség a világot. Dehát nem én intéztem. Elég szomorú.

A kámoritánok Dalohna vezetésével egy utolsó, elszánt rohamra indultak, mielőtt sikerült volna rájuk zárni a szágort, és sokáig nekik állt a meccs, megnézheted, a tőzsdén is rohamosan emelkedett az értékük. Szóval, csaknem az összes lázadót levették a lábáról. Mahaputot maga Dalohna kábította el, az

öntudatlanságig. Hauk már az örvényeket is kiszemelte, ahová majd taszítja az ellene zendülőket, mert csakis végletes megoldásokat tudott elképzelni, és serege maradékával kirontani készült. Ekkor azonban előállt Dolan, aki egy szót sem értett az eseményekből, leginkább azt nem, miért tört meg az előrenyomulásuk. Mindig is érzéketlen volt, mint egy drapon. És ezennel alázatosan bocsánatot kérek a legrosszabb természetű drapontól is, hogy ilyen rossz hírbe keverem őket. De hirtelenjében nem jutott az eszembe semmi érzéketlenebb. Dolant tehát a kámoritánok érdekelték a legkevésbé, ő csak azért aggódott, hogy ha a szövetségesei továbbra is ilyen vidám önkívületben hemperegnek, akkor mi lesz a neki ígért részesedéssel, az osztalékról és egyéb előnyökről nem is beszélve. Elbődült, ami valamelyest kijózanítólag hatott társaira, majd egymaga összerántotta a szágor száját, azzal sem törődve, hány bajtársa szorul odabenn.

A néhány kívülrekedt kámoritánnal aztán már könnyen elbántak, és attól kezdve kényszerből kellett művelniük azt, amit korábban a maguk kedvére és hasznára akárhányszor megtettek. Ráadásul a legtágabb értelemben vett köz mellőzésével, néhány érdemtelen kiválasztott élvezhette képességeiket. Ezt a kirívó egyensúlytalanságot persze nem is tűrhette sokáig a mindenség, áldassék a neve Aíanak.

Mahaput megtartotta magának Dalohnát. Nemcsak megtartotta, rendre látogatta is, és szinte minden alkalommal összeeszkábált neki néhány alapegységet. Dalohna, gondos anyához illőn, buzgón szőtte soron következő újszülöttje sorsát. Mahaput viszont, méltón a Leggondosabb Viborhoz – merthogy a Legjobb mellé ezt a melléknevet is felvette, az előző jelzőéhez hasonló okból – sejthetette, milyen perzselő gyűlölet izzik a kámoritánban, mert mindannyiszor összekuszálta az kisedek időtér-szerkezetét, mielőtt szimmetriájuk végleg a léthez kötötte volna őket, és a valószínűleg nem is olyan nagyon ártatlan apróságok élete felgombolyíthatatlanul tovaillant.

Mint mondják, nem egyszerűen természetadta tompasága ragadtatta erre a cselekedetre. És valóban kell is, hogy oka legyen

a sajátos eljárásnak, hiszen ilyesmit egyébként egyáltalán nem szokás művelni. Emlegetik viszont egy szilf üzenetét, miszerint Aia a következőket nyilatkoztatta ki a számára:

Önfiának felkínálja a mindent. Teret nyer a szűklétű leszármazott. A legnagyobb is bukni fog.

Nekem persze megvan a véleményem az efféle személyre szóló kinyilatkoztatásokról, dehát az kétségbevonhatatlan, hogy Aia igazán megnegedheti magának az ehhez hasonló szeszélyeket.

A nagyobb baj az, hogy az a bizonyos szilf egészen bizonyosan csapnivaló tomács. Ugyanis Aia, pontosabban Aia látnoki képességű maradéka, tántoríthatatlanul hiszi, hogy azonos Aiával. Márpedig Aia szóhasználatában az *ön*-nek nincs értelmezhető jelentősége, hiszen a mindenség letéteményeseként mindent önmagából eredeztet.

Mahaput mindenesetre úgy vélekedett, ennek a jóslatnak ő a központi szereplője, amint saját leszármazottja felülkerekedik rajta. Így aztán azon munkálkodott, hogy egyáltalán ne legyen leszármazottja, noha rendszeres mulatozása Dalohnával, amiről lemondani nem volt képes, épp az ellenkező irányú folyamatot gerjesztette.

Ebből is látnivaló, hogy a léha szórakozás könnyen maga után vonhatja az áldozatos munkát, míg az áldozatos munka szinte soha nem végződik szórakozással, különösen akkor nem, ha magad vagy az áldozat, akinek el kell végeznie a munkát. Ezt én mondom, Kabóca, a szilf, tehát biztos, hogy igaz.

Miközben Mahaput tette, amit tett, Dalohna egyetlen zokszót sem ejtett. Alázatosan meghajolt parancsolója akarata előtt. Soha nem mondott ellent neki. Igaz, az nem is adott alkalmat az ellenkezésre, minthogy soha semmihez nem kérte a beleegyezését.

Aztán, mikor egy különösen jól sikerült szimmetriájú alapegysége készült megkapaszkodni a létben, Dalohna két elemi egységre osztotta magzatát, és amikor Mahaput a gyermeket követelte, a szokásosan gyászos képpel a kezére adta az egyiket, melyet Mahaput a szokásos módon hatástalanított.

Ezalatt rejtkehelyén a másik, aki félségében is hordozta a teljesség információját, a magasabb szimmetriarendeződés útjára lépett. Első tétova tapogatózásait a világban egy Sz'nsza nevű szilf felügyelete alatt tette meg, akit később beépített egy animitba, mondván:

– Senkitől nem tanultam annyit, mint tőled; jobb, ha ez a lenyűgöző tudomány mindig kéznél van.

Amivel csak azt akarta elérni, hogy senki ne akadjon, aki fel tudja idézni méltatlan tehetetlenségének időszakát. Sz'nsz ugyan kiszabadul később, de ez már egy egészen másik történet.

Dalohna tehát alaposan elrejtette a reményteljes kis szörnyeteget egy kétirányú horrockban, aminek a bejáratát titkon mindig őrizte a kevés számú megmaradt kámoriták egyike, azért, hogy Dalohna el ne mulassza a pillanatot, amikor csemetéje a létezés teljes birtokába jut.

A horrock túloldala a lehető legtökéletesebb rejtkehelyre nyílt.

Nem akadt senki, akinek eszébe jutott volna a bábuk világában nyomozni a Lét egy Gyermeke után.

Nem számítva persze a szilfeket. Dehát a szilfeknek legfeljebb az adataikra kíváncsiak. A véleményükre senki.

Mikor elérkezett az idő és az ifjú Coronat elindult a horrock túloldala felé, Dalohna megrendezte az időtlen időkkal korábban eltervezett színdarabot.

Először is értesítette a Hatvanakat, akik bárkit készséggel a biztosítottak volna a hűségükről, aki eséllyel száll szembe az Ötökkel. Dalohna nem ígért semmit, csak arra intette őket, hogy figyeljenek, hogy legyenek résen, hogy *legyenek*, létezzenek egyáltalán minél maradéktalanabban és erőteljesebben. Tudni fogják, mi a teendő, üzente nekik Dalohna. Ezzel az üzenettel persze semmiféle kockázatot nem vállalt, mégis sikerült különösebb befektetés nélkül maga felé hajlítani a Hatvanakat. Ők sem kifejezetten az eszükéről híresek, de ez maradjon köztünk, ha lehet.

Azután sürgős üzenettel magához hívatta Dolant, akinek a jelek ellenére sem felejtette el a legyőztetésében játszott szerepét.

Dolan bizony elkényelmesedett az eltelt időkben, javai gyarapodásával fogékonnyá vált mindenféle hívságra, melyek között azonban, lévén változatlanul ugyanaz a tudatlan dropan, aki egykor volt, különbséget tenni nem tudott. Hatalmába kerítette a szerzés tébolya, hiszen ha minden a birtokába jut, vélte, úgy az igazán fontos értékeknek is szükségképpen a tulajdonába kell kerülniük. Ezek után nem csoda, hogy Dalohna módszeresen kiszámított kámorita fegyverei ezúttal könnyedén célt értek, és Dolan képtelen volt fékezni mohó vágyait.

Egy másik hírnök ezalatt Mahaputhoz futott, aki bőszén összekapta valamennyi fegyverét és minden erejét, hogy Dolan emlékezetébe idézze, hol a helye. Vagyis semmiképpen sem Dalohna karjaiban.

Időközben a kámoriták egyazon időpontban végeztek lényük rég ellanyhult figyelmű bitorlóival, akik jutalomként kapták meg őket az egykori összezsapást követően. Ez az az eset, amelyről joggal jegyezhetette meg Davoa, az adatok őrizője: az erőszak jutalma szüségyszerűen a jutalom erőszakjához vezetett. Aia a megmondhatója, mi volt ebben olyan félelmetesen szüségyszerű, de valaminek kellett lennie, hiszen így történt, ami, ha nem is okolja, mindenesetre cáfolhatatlanul igazolja a szüségyszerűséget.

Tudniillik, ha nem így lett volna szüségyszerű, akkor másképpen történt volna, hogy továbbra is Davoát idézzem.

Mahaput tehát rárontott Dolanra. Dolan keményen állta a sarat. Váltakozó szerencsével folyt a küzdelem, mikor megérkezett a Toronyba Coronat.

Minden eldőlt.

Mahaput felmérte a helyzetet. Átlátta Dalohnának az információ-alapegységek kiszolgáltatásával kapcsolatos cselvetését. Leginkább pedig attól tartott, hogy rögvest elősereglenek Coronat számtalan testvérének hasonló módon megmenekült másolatai. Beállítottak továbbá seregeik élén a Hatvanak, a kámoriták egybegyűltek Dalohna körül, azonkívül diadalmasan közeledett Dolan, akit pillanatnyilag csakis a a megtámadtatása miatt érzett bosszúvágy vezérelt. Egyszerre képtelen volt többfélét az eszében tartani.

Mahaput Coronathoz fordult:

– Könyörülj rajtam és én a mindenséget kínálom neked!

Ezzel állítólag be is teljesedett a jóslat. Én úgy vélem, Mahaput egyszerűen elszajkózta azokat a szavakat, amelyeken állandóan rágódott.

Coronat mindenesetre biztosra ment. Egy rezonancia-barlangba zárta atyját, aztán szétosztogatta a szilánkjait.

Nem ereklyeként, hanem emlékeztető gyanánt.

Hogy bárki járhat így.

– O –

Noah csak hallgatta, hallgatta az egyre szövevényesebb történetet egy elképesztően idegenszerű, mégis oly ismerős világról, de nemigen figyelt oda rá.

Felébredt.

És bár változatlanul nem tudta, mivégre van a világon, hogy honnan jött és hová tart, egyáltalán, miként történhetett, hogy *talán* az, akinek pillanatnyilag gondolja magát, de egycsapásra határozottan otthonosabban érezte magát a világban, mint akár egy pillanattal korábban is. Otthonosabban, mint születése óta bármikor.

Zugradig, zakatolt egyre az agyában. *Zugradig*.

Bizony nem könnyű erős lélekkel szembenézni azzal, ha az ember hirtelen visszanyeri az emlékezete egy részét.

És abból a részből azt tudja meg, hogy egy képregény mellékszereplőjeként kezdte a pályafutását.

Khámrr!

12. fejezet

TOVÁBB

– Most pedig gyerünk tovább – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Kabóca.

– Hová? – csodálkozott Zugradig.

– Ó, Aia az Összes Tartományokban! Neked mindent a szádba kell rágni? Természetesen letaszítani a trónusáról Coronatot. Elvégre valami csekélységgel te is hozzájárulhatsz a mindenséghez. Az irántam érzett köteles háládról nem is beszélve. – Váratlanul felvisított, szakasztott úgy, mint egy gerjedő rádió. – Feküdj! Gyorsan!

És Zugradig habozás nélkül hasra vetette magát a járda közepén, miközben Noah Z. Greenfield hasztalan berzenkedett a dolog ellen. A járókelő robotok kikerülték, anélkül, hogy különösebb érdeklődést tanúsítottak volna iránta. Csak egy fájdalmas tekintetű kutya szaglászta végig reménykedve. Ám Kabóca haragos reccsenésére a haszontalanságnak ez a tökéletesre szerkesztett készüléke riadtan elinalt.

– Nos? – suttogta Zugradig.

– Tiszta a levegő – nyugtatta meg Kabóca.

És mialatt Zugradig fetápaszkodott és leverte magáról a port, elmagyarázta, hogy egy másik szilf mintázatát fedezte fel a közelben. *Ha igaz*, tette hozzá szerényen. Márpedig a szilfekkel ajánlatos elővigyázatosnak lenni, mert soha nem lehet tudni, a Lét melyik Gyermekeit szolgálják éppen.

Ahogy azt sem, hogy milyen formába zárva kapaszkodnak a létbe.

Mert egykor, mesélte Kabóca, mikor Aia öntudattal ajándékozta meg az Összes Tartományt, Hauk és rokonsága elorozta a náluknál különbek elől az összes méltó létet. Ki itt, ki amott húzódott meg, hogy átmentse magát a jobb időkre. Sietniük kellett, hogy megkapaszkodhassanak, mielőtt legombolyodna létük fonala. Nem volt mód válogatni. Egy fa ugyanúgy lehetőséget kínált, mint egy elektromos távvezeték, egy

számítógép, egy festékszóró, egy neonreklám, egy bazaltkocka vagy éppen egy zsebrádió.

– Képregény – egészítette ki Zugradig.

– Arról nem hallottam – mondta rövid tűnődés után Kabóca. –

De miért ne?

Az irigy mostohatestvérek pedig azóta sem mutatnak semmiféle hajlandóságot az igazságos osztzkodásra, mindhiába igyekeznek a szilfek hasznossá tenni magukat, mint tolmácsok és informátorok. Valóban nélkülözhetetlenek, attól függően, melyikük miben járatos a leginkább. Az *észlelésben*, a *látásban*, a *tudásban*, a *tapasztalásban*, vagy éppen, mint a Kabóca nevű szilf, az *érzékelésben*.

Bizony, nagy a konkurencia.

És a jobb idők egyre késnek.

Most és mindörökké.

– Gratulálok – nyugtázta szórakozottan Noah. – No és rólam mit tudsz még?

– Tárgyalnom kell a többiekkel – felelte kitérően a Kabóca. – A szilfeknek ebben rejlik a legfőbb erejük. Hogy többet látnak meg, mint mások. Ki ezt, ki azt. És mindenki elles valamit. Apróságokat. Egy-egy adatot. Önmagában talán semmi értelme. De előbb-utóbb valakinél előkerül az adathoz tartozó másik adat. Másvalaki hozza a harmadikat. A negyediket. A hatodikat.

– Az ötödiket.

– Ne szólj bele. Tudom, hogy mit beszélek. Szerintem igazán nagyszerű, hogy kettőnk közül az egyikünk mindig tudja, hogy mit beszél. Szóval összerakjuk, ami összetartozik, és mindenre fény derül. Előttünk nincs titok. Csak együtt kell működnünk.

– Sokan vagytok?

– Rengetegen! – lelkesedett a szilf. – És ha a többiek csak egy egészen kevéssel megbízhatóbbak lennének, már rég helyre tettük volna az összes bábut. Sajnos, a szilfek borzasztó állhatatlanok.

Zugradig elfojtott egy mosolyt. – Te persze gyanún felül állsz.

– Én persze gyanún felül állok – ismételte komolyan a szilf. – Erről van szó. Örülök, hogy magadtól is rájöttél. Nem szívesen

bizonygattam volna a nagyszerűségemet. Az észszerű javaslatokat azonban képtelen vagyok elhallgatni.

– Például?

– Ébreszd fel a hegyet. Csak aztán... – Kabóca sokat sejtetően elhallgatott.

– Aztán? – sürgette Zugradig.

– Aztán vigyázz vele. Hogy meg tudd fékezni, mielőtt...

– Mielőtt? Miért kell mindent szavanként kihúzni belőled?

– Mielőtt...Mindegy. Észre fogod venni.

– Még szerencse.

– De akkor már késő lesz.

– Remek tanács.

– Ó, ne hidd, hogy nem akarom őszintén a javadat. – bizonygatta Kabóca. – Persze, egyáltalán nem muszáj hallgatnod rám.

– Na ugye.

– És akkor...akár már most is késő.

– Hé, várj csak! Mi van azzal a hegygel?

– Dolan. Ő Dolan.

– Hol találom?

– Honnan tudnám? – dühöngött a szilf. – Nem vagy túl önállóan?

– Mégis, szerinted mit kellene csinálnom? – faggatta Zugradig.

– Tovább – jelentette ki Kabóca. Ha van válla, bizonyára látványosan meg is rántja.

– Mit tovább? – értetlenkedett Zugradig.

– Aminek történnie kell. Más úgysem történhet, nem igaz?

– Igazi bábu okoskodás – horkant fel Kabóca, de nem tett ellenvetést. Szokatlanul csendesen meglapult Zugradig zsebében.

– O –

Victoria őszintén aggódott. Aggódott Urantutkutuért, aki nem tért vissza. Aggódott Noah-ért, aki nem érkezett meg. Úgy

általában ezer okot talált az aggodalomra, miközben gépiesen válogatta a híryanagot.

Ősi lépcsős piramisra bukkantak a régészek Kittabatl közelében. A környékbeli törzsek megőrizték az egykor volt templom, a mesterségesen emelt "szent hegy" kultikus jellegét. Mint arról a tetején álló, nyilvánvalóan ijjeketű bálvány tanúskodik, vallásos áhitatuk tárgya a Cord gyár Coronat típusú gépkocsija.

– Különös, nem? – állapította meg Zugradig, aki Victoria vállá fölött leste a képernyőt.

Victoria halkan felsikoltott. – Jaj, Noah, de megijesztettél. Nem vettem észre, mikor bejöttél.

– Attól tartok, mióta nem találkoztunk, szert tettem néhány érdekes képességre.

Victoria megfordult és figyelmesen szemügyre vette Noah-t. Elsápadt.

– Megijesztesz – helyesbített csendesén. – Megváltoztál.

Zugradig elvigyorodott. – Az biztos. – Elkomolyodott. – Miért rendeltél ide ilyen sürgősen?

– Csak azt akartam mondani, hogy hiszek neked.

– Miért, eddig nem hittél? – csodálkozott Zugradig.

– Mondjuk úgy, hogy voltak bizonyos fenntartásaim.

Hát még ha azt is elárulnám, amit azóta én megtudtam magamról, gondolta Zugradig.

– És meg akartam mondani, hogy mindenben a segítségedre leszek. Amiben csak akarod. És amire csak képes vagyok.

– Köszönöm – felelte lágyan Zugradig. – Azt hiszem, egyelőre csak információra van szükségem. Minél többre. Azokra is, amikről esetleg úgy gondolod, hogy nem lényegesek.

Victoria elmosolyodott. – *Minden információ egyaránt fontos.* Akár a műgyantáról van szó, akár Istenről.

Zugradig meglepődött. – Úgy van. Te is rájöttél?

– Ez Mr. Adams jelmondata. A főszerkesztőnké – nevette el magát Victoria.

– Bölcs ember – mondta komolyan Zugradig.

És az egykor volt Victoria Louriam beszámolt mindarról, ami megítélése szerint nem illett a világ szokványos rendjébe.

Beszélt a macskákról. Az animitról. Rebecca Louriamról. A jóváíróról. A Bíbor Hegyről. Urantukuturól. Paul Vieiráról. A tarka kandúrról. Az Okos Freddyről. A Cord Coronatról. És egyre több és több furcsaság ötlött az eszébe, melyek a maguk idejében teljesen rendjén valónak látszottak, és most nem győzött csodálkozni, hogyan is találhatta mindezt olyan magától értetődőnek.

Kezdte úgy érezni, hogy valójában semmi nincs, ami megfelelné a világ szokványos rendjének.

Míntha a világnak soha nem is lett volna szokványos rendje.

Vagy végérvényesen elvesztette volna.

Beszélt a zsebrádióról, amit már a megvásárlása napján kénytelen volt eldobni, mert vagy hallgatott, vagy önhatalmúan válogatott az adók között. – Ha egyáltalán szüksége volt adóra – töprengett el utólag.

Beszélt az egykor volt Ramon Hernandezről, akinek a semmitmondó megjelenése, modorossága, tehetségtelensége egyaránt kiáltóan szólt az ellen, hogy egyáltalán megjelenhessen a filmvászonon – annál különösebb, hogy az ifjúság bálványozott filmhőse lett. A filmhősökről pedig tudni kell, hogy ezeket a robotokat arra programozták, hogy utánozzák más robotok működését. Ennek a feladatnak tökéletesen eleget is tettek, azaz látszólag ugyanúgy működtek, mint a modellálандó robotok, azzal a nem elhanyagolható különbséggel, hogy üzemelésük során semmiféle terméket nem hoztak létre.

És beszélt Surapong Louriamról, akinek az adatait időközben visszakerestette az Okos Freddyvel, és akiről az derült ki, hogy Quannatában született. – Egy...egy olykor létező országban – tette hozzá.

– Kölcsön tudod adni a kocsidat? – vágott közbe Zugradig.

Victoria odaadta a kulcsot. – Piros Cord Dalohna. A szerkesztőség parkolójában találsz. Hová utazol?

– A Bíbor Hegyekhez.

– O –

Zugradig útközben elővette a zsebéből a huzamos ideje méltatlankodva zümmögő Kabócát és a kesztyűtartóba helyezte.

Itt végre abbahagyta a rádiós vetélkedő közvetítését.

– Nehogy itt merészelj hagyni! Veled tartok mindenhova – jelentette ki ehelyett.

Zugradig nem válaszolt.

– Szükséged van rám – győzködte a szilf. – Egyáltalán, hogyan képzeled? Megtalállak...

– Megtalálsz? – ismételte epésen Zugradig.

– Megtalállak bizony. Én. Ki más? Én találtalak meg, öntudatra ébresztettelek, és amikor végre már nem vagy *teljesen* tehetetlen bábu, fogod magad...

– Nem szeretem, ha ezt a kifejezést használod – szakította félbe Zugradig.

– Szerinted hogyan lehet másként mondani, hogy fogod magad? – tudakolta a szilf.

Zugradig felsóhajtott. – A *bábu* szóról beszélek.

– Márpedig a bábút is nagyon nehéz máshogy mondani.

– Próbálkozz az *ember* szóval – ajánlotta Zugradig.

– Egyre megy – vélte megvetően a szilf. – És akárhogy is, egyszerűen nincs jogod itthagyni..

– Nocsak. És mit szándékozol tenni ellene?

– Felszólítalak, hogy vigyél magaddal.

– Az az érzésem, nincs esélyem szembeszállni – gúnyolódott Zugradig.

– Nincs bizony. Szemernyi se. Követelem továbbá, hogy azzal a nővel ne találkozz többet.

– Victoriával?

– Azzal.

– Honnan veszed, hogy szándékomban áll sűrűn találkozni veled?

– Nagyon rosszul színlelsz.

– Nem színlelek semmit.

– Akkor azért megy olyan rosszul.

– De azt ugye nem kívánod meghatározni, hogy mikor induljak, melyik utat válasszam és milyen színű legyen a nyakkendőm? — érdeklődött nyájasan Zugradig.

– Az az igazság, hogy volna néhány épkezláb ötletem. Mindenesetre használhatóbbak, mint amilyeneket magadtól ötölsz ki – mondta boldogan Kabóca. – De egyszer meg kell tanulnod önállóan cselekedni. Hé, mit művelsz?

– Önállóan cselekszem – mondta Zugradig, és egy felhajtható kis lapocska alól kiemelte a szilf energiatelepét.

Hogy aztán célhoz érve kénytelen-kelletlen visszategye.

Kabócának szerencsére nem volt hozzáfűznivalója a megesett méltánytalansághoz. Az elem nélküli töltött órák – Zugradig határtalan megkönnyebbülésére – tökéletesen kiestek az életéből.

Kiszálltak a kocsiból.

Míg Zugradig legyűrte magában egykor volt bezártságának a nap, a föld és a sziklák áradó bíborától feltámadó érzését, a szilf elmélyülten *érzékelt*. Útmutatását követve Zugradig egy barlang bejáratára bukkant.

Voltaképpen csak egy napfényes üreg volt. De az egyik falon Kabóca felfedezett egy ovális foltot, amin megtört a fény.

A Függönyt.

Zugradig megigézve bámulta.

A Függöny ezüstösen csillogott. Szálai folyamatosan szövődtek egymásba és ugyanolyan tempóban bomlott fel kötelékük másutt. Mégis a rendíthetetlen állandóság érzetét keltette a szemlélőben.

– Tovább, tovább! – türelmetlenkedett Kabóca.

Zugradig belépett az összetört fénybe.

És zuhant.

Testetlenül és rémület nélkül, mintha ez volna a közlekedés egyetlen elfogadható és értelmes módja.

Zugradig magára talált.

Kmábrrr!

Hatalmas, négyszögletes csarnokba jutott.

A csarnok lépcsőzetesen keskenyedett felfelé. Mennyezete homályba veszett.

Zugradig háta mögött és két másik falon a fénytörés jelezte Fügöny fénylett. A szemközi világos négyzet egy dús növényzettel borított világ valamelyik pillanatát zárta ablakba.

– Tovább! — sürgette rövid tájékozódás után a szilf. – Jobbra.
Érzékelem az ideiglenes átjárót.

Zugradig zuhant tovább.

És megérkezett Dolanhoz.

13. fejezet

A HEGY

A hegy úgy kuporgott a tájban, mintha egykor belekapaszkodott volna a talajba, és azóta elfelejtette, hogyan is kell elengednie.

Voltaképpen éppen így állt a helyzet.

– Dolantól mindenki szívesen megszabadult, egykori fegyvertársai és Coronat csatlósai egyaránt – mesélte Kabóca. – Kiszámíthatatlan, konok és korlátolt, márpedig ez a három tulajdonság együtt barátnak és ellenségnek egyaránt alkalmatlanná teszi. Így aztán a bábuk Tartományába száműzték, ahol nem akad senki, aki szólítaná, és hogy eszébe ne jusson visszatérni, rátettek egy hegyet. Ő maga az a hegy. Tudniillik ennél alaposabban nem lehetett volna rátenni.

– Ezek után őt ajánlod szövetségesnek? – rökönödött meg Zugradig.

– Nincs másík – mutatott rá Kabóca és ezt az érvelést Zugradignak is el kellett fogadnia. – Rajta, ébreszd fel.

– Dolan – suttogta Zugradig.

– Na, ennek aztán mondhatod – morogta a szilf.

Zugradig felemelte a hangját. – Dolan!

– Pocsék a kiejtésed – jegyezte meg a szilf. – Inkább így hangzik... – és a légköri zörejek egy valamelyest rendezettebbnek ható kombinációját eresztette ki a hangszórójából. – Nos, valahogy így.

És a hegy megmozdult.

Oldaláról hatalmas darabokban szakadt le föld, magával sodorva erdőt, szántót és falut. Mintha a földnek egy mérhetetlen, tömör hulláma gördülne lassan arrébb.

Dolan magához tért. És szerfölött érdekelte, hogy ki ezért a felelős.

– Hé, Dolan – csicseregte behízeltgőn a szilf. – Emlékszem rád a zebohn ütközetből.

Dolan felmordult és közelebb nyomult.

– És a csatából az Interferenciahíért. Haha, az volt ám az emlékezetes küzdelem! – tette hozzá gyorsan Kabóca. – Igazán csak egy kevés szerencsén múltott...

– Mit akarsz? – kérdezte kedvetlenül Dolan. Mintha a szilf nem a legmegfelelőbb alkalmakat idézte volna. – Tapossalak el vagy szórjalak szét?

– Hogy nekem mi a vágyam? Igazán semmi. Nem is érdelek ekkora figyelmet a hatalmas Dolantól. Ó, dehogy. Hiszen ő szólított. A...a barátom.

Dolan Zugradig felé fordult. Nem volt a legkellemesebb érzés. De Zugradig a Bíforszörnyre gondolt, és Thainra és a Tűzlényre és mind a többiekre, akikkel kiszabadulásáig megküzdött és akiket egytől-egyig legyőzött az ablakba zárt pillanatok olykor végeérhetetlennek látszó sorozatában, és megemberelte magát. Már amennyire ez esetben lehet egyáltalán *emberlésről* beszélni.

– Nos? – tudakolta Dolan. Nem sok kétséget hagyott afelől, hogy rosszallani fogja a választ, bárhogya szóljon is.

– Elérkezett az idő – mondta Zugradig.

– Na persze. Az idő mindig elérkezik. Aztán továbbmegy. Mi dolgom vele?

– Meg kell kapnod a részedet.

Dolan eltűnődött.

– Nem hangzik rosszul – döntötte el végül. – De ennyit magamtól is tudok. És nem jutok vele semmire.

– Én az *érzékelők* közül vagyok, Dolan – szólt közbe a szilf. – Azt hoztam el neked, akiről a jóslat szól.

Dolan hosszan mérlegelte az információt.

– Így nem teljesen reménytelen – döntötte el végül. – És miféle részt szánsz nekem?

– Amit választasz – nyögte ki Zugradig. Nem szívesen tett efféle elkötelező ígéreteket. De nem maradt más választása.

Dolan érdeklődése határozottan feltámadt. – Azt hiszem, hozzá tudok járulni az ügyedhez. És persze az enyémhez, hogy el ne felejtsek valahogy. Odaát találkozunk. A Halott Vágy Szirtjénél. Ismered az utat?

Zugradig a szilfre nézett, de az hallgatott. Nyilván nem akarózott bevallania, hogy akad valami, történetesen fogalma sincs.

– Akkor hallgasd – Dolan zúgó hangja alig érthető dörmögéssé mélyült, mintha az egykor feneketlen mélységeiből hívná elő emlékeit. – Hallgasd és figyelj. Állíts merőlegest a teredre és indulj el annak mentén, majd a következő akaratba érvén állíts újabb merőlegest, és az az után következő akarat az, melyet keresel. Kövesd az Ezüst Folyam irányát. A második kanyarultnál szállj rövidhullámra. Az ötödik fokozatnál ugorj le. Ott lesz a Torony. Megismered, ne félj. A bejáratánál találkozunk. Indulj el mieőbb. Nekem még van egy kis emlékeznivalóm.

És Dolan roppant tömege tovagördült, eltaposva mindent, ami az útjába került.

– Igyekezz, ne bámészkodj – morogta Kabóca. – Mostantól valószínűleg felgyorsulnak kicsit az események. Időnként úgy összetorlódnak, hogy alig lehet majd különbséget tenni közöttük.

De ne aggódj, és mindig melletted leszek. Úgyhogy azt ajánlom, ügyelj rám. Az *Odaát* felépítése lehetővé teszi, hogy közvetlenül szóljak hozzád. Afféle irányított közlés, amit mások nem hallanak meg. Egyetlen dolgod van; hogy soha ne habozz. Ha már így alakult, hogy kettőnk közül éppen azt korlátozza a formája a cselekvésben, aki tudja, hogy mit kell tenni, legalább próbáld meg követni a tanácsaimat, ahogy odabent hallani fogod.

Zugradig belépett a Fügöny táncoló ráncai közé.

Egy pillanattal később a félhomályos csarnokban találta magát. Itt Kabóca az imént figyelmen kívül hagyott Fügöny felé irányította.

Zugradig átlépett a Fügönyön.

És *Odaát* lépett ki belőle.

14. fejezet

AZ ISMERETLEN TARTOMÁNY

Az Odaátról szólnán nehéz emberi fogalmakat alkalmazni.

De ugyanúgy használhatunk akár emberi fogalmakat is, hiszen az *Odaát* is észlelhető, érezhető, tapasztalható.

És *Odaát* is észlelnek, éreznek, tapasztalnak és mindebből ugyanolyan tévesen és korlátozottan következtetnek, mint *Ith* és mindezek nyomában ugyanúgy leszűrődik egy-egy képzet, amit bízvást lehet azonosítani az emberi képzetekkel.

Abban a tekintetben feltétlenül, hogy ezeknek a képzeteknek sincs több közük a világ valóságához.

– O –

Zugradig egy lapályon állt.

A talajt nem borította fű, bár zölden, valószínűleg fényes zölden csillogott. Mindenfelől ezüstösen csillogogó kavargás vette körül. Ezüst fonalak száguldottak felfoghatatlan messzeségekbe, vastagabb és vékonyabb kötegekbe fonódtak, szálanként eltáncoltak egymástól, hogy aztán ismét összekapaszkodjanak. Egyes fonalak hirtelen kiváltak bizonyos kötegekből és új irányba fordulva új fonatot alkottak.

A Függöny szerkezete ismétlődött meg itt, a beláthatatlanságig.

Zugradig elszédült. Egy pillanatra behunyta a szemét, aztán hátrafordult, hogy megbizonyosodjon róla, van vissztája.

A háta mögött vaskos, áttetsző oszlopként lebegett a Függöny. Mintha a kavargás és forrása volna, vadul örvénylettek körülötte az ezüst fonalak.

Mmintha egy végtelen sok küllőjű, többdimenziós kerék forogna a tengelye körül.

– Hol kell találkozunk Dolannal? – nézett körül Zugradig, hogy legalább valami félig ismerősben támaszt találjon.

– Egyáltalán nem *kell* találkozni vele – hallotta az agyában Zugradig Kabóca közömbös hangját. – Csak nem képezed, hogy beengedik? Rá csak azért van szükség, hogy elterelje rólunk a figyelmet. – Csúfolódó dudaszót kevert a hangja alá. Egy különösen elvetemült népzenei műsorból merítette. – Arra pedig senki nem alkalmasabb nála!

Zugradig megdöbbsent. – Ezért ébresztettük fel?

– Először is, *én* csak hangosan gondolkoztam. Te, egyedül te ébresztetted fel, engem teljesen fölösleges belekeverned. Még ha egy egészen kicsit segítettél is neked, az a te kifejezett óhajodra történt. Bár, hogy őszinte legyek, igazán nem találok benne semmi kivetnivalót. Ellenkezőleg, nagyon is jó ötlet volt. Dolan ideje már lejárt. Utoljára legalább alkalmat kap rá, hogy hasznossá tegye magát.

– Ezt ő is tudja?

– Jaj, ne rágódj annyit. Neked küldetésed van, és az a legfontosabb.

– Mondd, Kabóca, de igaz lelkedre: te sose hazudsz?

– Ha nem muszáj, akkor nem.

– És mikor muszáj?

– Amikor úgy döntök. Na, induljunk már.

Zugradig visszafordult és óvatosan előrelépett a látszólag szilárd talajon a vadul hullámzó ezüst fal egyik találmra kiválasztott pontja felé.

És a kavargásból kivált a két fenevad.

Alaposabban szemügyre véve persze egyáltalán nem látszottak fenevadnak. Sokszögű idomokat lehetett megkülönböztetni rajtuk – vagy bennük? Zugradig képtelen volt eldönteni –, mely idomok kisebb alakzatok sokaságából álltak össze, és azokban újabb formákat lehetett felfedezni. És bár ezek az alakzatok egyenként egyáltalán nem voltak szimmetrikusak, a két alak összességében valami különös harmóniát sugallt.

És különös veszélyességet.

Zugradig lenyűgözve szemlélte őket, miközben megbénította az agyában őrülden üvöltő vészcsengő.

A szilf volt az, aki képtelen volt visszafojtani néma sikoltását. Zugradig belsüketül, ha a fülével kell hallania. Így is közel járt hozzá.

– Nicsak, egy bábu – állapította meg elképedten az egyik alak.

Csöndben figyeltek. Zugradig egyre kényelmetlenebbül érezte magát. *Minta kitömött állatot szemlélnének egy múzeumban*, gondolta.

– Hm. Többet érzek benne – szólalt meg a sötétebb fényű.

– A régi nóta. – Az első lény ásított. Azaz olyan gesztust tett, ami az unott ásítással írható körül a legérzékletesebben. – Te mindenkiiben többet érzel. És nem állíthatom, hogy nincs igazad. Hiszen mindegyikben több van. De mit számít? A bábu kkor is csak bábu.

– De ez nem közönséges bábu – makacskodott a második.

– Hát... – A világosabb feszülten figyelte Zugradigot. – Én elég közönségesnek tapasztalom.

– Azért egészen közönséges bábu mégsem lehet – ellenkezett a sötétebb, bár nyilvánvalóan nem volt teljes mértékben meggyőződve a maga igazáról. – Akkor nem lehetne itt.

– Nyughatatlan lelkek. Hadduz szerint némelyik képes lehet átkelni.

– Ostoba szilf – legyintett a másik.

Zugradig agyában vége elhallgatott a sikoltás. A szilf önérzete feélülkerekedett a félelmén. Bár Hadduzról maga sem volt valami nagy véleménynel, a fáját ért sérelem őt is közlelől érintette.

– De tény, hogy ez a bábu itt van. Igaza volt Anandatharnak, hogy iderendelt bennünket.

– Gondolod, hogy veszélyes lehet? – aggodalmaskodott a másik.

– Nem hiszem. Abban azonban egészen bizonyos vagyok, hogy egy bábunak nincs itt semmi keresnivalója!

Ez utóbbi kijelentés már közvetlenül Zugradignak szólt. És hogy kellőképp nyomatékossá tegyék a kijelentést, megindultak felé.

Kiáltás harsant.

– Állj! Ismerlek, Rijjathar és téged is, Baltharon. És ami azt illeti, én sem bíznék rátok súlyosabb feladatot, mint útját állni egy bábunak. Hogy egészen őszinte legyek, még azt sem bíznám rátok. Mert egyáltalán nem biztos, hogy képesek vagytok teljesíteni. És ha éppen tudni akarjátok, Dolan üzenetét hozzuk. Veletek azonban semmi dolgunk. Sem Arandatharral, azzal a dögevővel. Coronathoz jöttünk!

Kabóca harsogott. Teljes hangerővel, recsegve, ropogva, egy-egy alig észrevehető kihagyással, már-már kiszakadással fenyegető membránnal, mégis méltóságteljesen és elsőprő megvetéssel, ahogy azt már Zugradignak is módjában állt megtapasztalni.

Rijjathar és Baltharon megtorpanak.

– Micsoda meglepetés! Valóban visszatérésre készül a nagy Dolan?

– És éppen egy kicsikével üzenetne? – kételkedett Baltharon.

Bizony, mi vagyunk a kicsikék, kommentálta Kabóca. Az irányított közlés a keserűségét is hűen közvetítette. *Így hívják a szilfeket, amikor úgy találják, hogy jobb eltitkolni a megvetésüket. Mint ez a két pendaro.*

– Tényleg nem rá vall – csóválta a fejét Rijjadathar. – Ha Dolan elszánja magát valamire, akkor elindul és csökönyesen végigcsinálja, bármi történjék is.

– Mint a drapon – vihogott Baltharon.

A drapon afféle igásállat *Odaát*. A Lét Gyermekei azt a képességét használják ki, hogy elképesztő mennyiségű ezüsthonalat képes egyidejűleg ellenőrizni, azaz ösztönösen befolyásolja az áramlatok egész seregét. Ez olyasféle tevékenység, ami a szekér húzásának vagy a málha cipelésének felel meg. A Lét Gyermekeinek őszinte sajnálatára azonban csak olyankor lehetett munkát végeztetni vele, amikor jókedvében érték. Leginkább pedig éppen a borús kedélyéről volt közismert. Elképesztő csökönyösségén kívül.

– Igaz, ami igaz, nem is okos Dolannak hívják, hanem nagynak. Minden hülye a *nagy* jelzővel látja el önmagát, ha szorult bele egy kis önismeret. Márpedig Dolan soha nem az eszéről volt híres – élcéloődött Rijjadathar.

– Amit az bizonyít a legjobban, hogy egykor szóba állt veletek, a két *nagy* pendaróval – vágott közbe a szilf. – Most pedig indulás, értesítsétek Coronatot, hogy megérkeztünk.

A pendarók elbizonytalanodtak.

– Lehet, hogy tényleg szólni kellene? – Kérdezte társát Rijjadathar. – Mert ha mégse, abból nagyon nagy baj lehet.

Baltharon eltöprengett. Teste zaklatott ritmusban felfelé nyúlt.

– Gondolkoztam – jelentette ki végül.

– Nem lehetett könnyű – gúnyolódott a szilf. Rosszat sejtett.

– Gondolkoztam és döntöttem – jelentette be ünnepélyesen Baltharon. – És azt mondom, hogy nem kell szólni.

– Na, abból aztán tényleg baj lesz – jósolta a szilf.

Baltharon ügyet sem vetett rá. – Nem kell szólni, nevezetesen azért, mert ha Coronat tudomást szerez a dologról, annak legalábbis kétséges a kimenetele. De ha sosem tudja meg, hogy itt járt egy bábu, akkor nem is reagálhat az esetre.

– Hacsak nem kérdez rá – figyelmeztette Kabóca.

– Annak elhanyagolható az esélye – vágta rá Baltharon, ami arra utalt, hogy benne is felmerült ez a lehetőség.

– Milyen igaz! – biccentett Rijjadathar és nyomban Zugradig irányába vetette magát.

Zugradig, belefáradva a többé-kevésbé érthetetlen részletekkel tarkított társalgás követésébe, elmerült a környezetet szemlélésében. És egyre újabb emlékek ébredtek benne, melyek nem hatoltak el ugyan a tudatáig, de a reflexei, az ösztönei, az érzései elkezdtek emlékezni. És amikor megpillantotta az izzó rakétaként feléje száguldó alakokat, gondolkozás nélkül két követhetetlenül gyors mozdulatot tett.

Mindkét mozdulat egy-egy ezüstös nyaláb helyzetét változtatta meg. Az elhárítás kilendítette útjukból a könnyű sikerre számító támadókat, míg a támadás gesztusa Zugradig háta mögül rántott elő egy csillogó fonatot.. A nyalábon végigfutott az eredeti mozgásirány és az új irány különbözetéből adódó hullám, mely egyenesen szemberobbant a pendarókkal.

Két villanás – és a Lét két jelentőségét vesztett Gyermekeének felbomló szerkezete tovaszökött az ezüst áradatban.

Még egy birip vagy egy zoton bevetésére sem nyílt lehetőségük.

Khámrr.

– Én mondtam, hogy baj lesz – búcsúztatta őket a szilf. – Te meg, Zugradig, csak hallgass továbbra is rám. Láthatod, hogy érdemes.

Zugradigot teljesen lekötötte az érzékelése. Láta az ezüst áramlatokat és keresztül is látott rajtuk. Mintha víz alatt mozogna, és ha arra figyel, észreveszi a közeg eltérő tulajdonságú részeit, ha nem akarja, nem vesz róla tudomást. A szilf szavaira felrezenrt.

– És most mi legyen?

– Bízod magad az áramlatokra – ajánlotta a szilf.

És a következő pillanatban Zugradig már forogva, pörögve, bukfencezve, kalimpálva száguldott az ismeretlenbe, ahogy a magukkal ragadták a nyalábok.

– Hé, megőrültél? – sivitota a szilf. – Még bajom esik!

– Most, most mondd meg, hogy mi a teendő! – üvöltötte Zugradig, miközben kétségbeesetten igyekezett fogózkodót találni.

– Nem várhatod, hogy mindent a szádba rágiak – jelentette ki a szilf és hűvös hallgatásba burkolózott.

És Zugradig bukfencezett tovább, ordítva repült ki a semmibe, mikor a nyaláb elfordult, majd egy felfelé törekvő áramlat ragadta magával, ahonnan lesodorta egy merőlegesen haladó és ereszkedő irányú sodrás. És újabb szédítő vágatás a következő csomópontig, és ismét és ismét...

– Szállj át rövidhullámra! – sívított fel hirtelen a szilf. – Emlékezz, mit mondott Dolan! Keresd a rövidhullámot! A rövidhullámot!

Zugradig ide-oda csapódott az áramlatok kedve szerint. Érdekes módon mégsem éreste teljesen kiszolgáltatottnak magát. Jóllehet pillanatnyilag semmiféle elfogadható okot nem látott erre a magabízásra.

– Hííííííííj! – füttyülte a szilf.

De ez csak légköri zavar volt.

És a következő pillanatban felragyogott előttük a Torony.

15. fejezet

A TORONY

– Nahát, micsoda ostoba alak ez a Dolan – dohogott Kabóca.
– Hiszen mindenki tudja, hogy az áramlatok a Toronyhoz sodornak, ha rájuk bízod magad.

– *Mindenki?* – kérdezte nyomatékosan Zugradig.

– Többnyire – helyesbített hanyagul a szilf.

A Tornyt az áramlatok alkották, az összeérő tereknek azon pontján, ahol egymásba fonódtak, és ahonnan kiindultak ismét. Roppant kötegek hullámozottak végig az oldalán és törtek egyre szűkülő pályán a felcserélhető mélységekbe és magasságokba. Az áramlatok egyneműségét helyenként egy-egy Függöny rendezetlenül szikrázó foltja törte meg. A számtalan ovális kapu a Torony belsejébe vezetett.

Az áramlat, amelyik utoljára a hátára kapta őket, épp az átjárók egyike felé rohant.

– Dolan még nem érkezett meg – állapította meg fölöslegesen Zugradig.

– Ne törődj vele. Elvégre te megérkeztél.

Zugradig vállat vont. Elképzelni sem tudta, mi mást tehetne, mint hogy hagyja megtörténni a dolgokat. Ahogyan meg kell történniük.

Biztosra vette, hogy éppen úgy fognak történni.

És átsuhantak a Függyön.

– O –

Ahogy az áramlat hirtelen eltűnt alóla, Zugradig felhemperedett.

– Igazán lehetnél elővigyázatosabb – méltatlankodott Kabóca.

Zugradig felállt.

Várákozásával ellentétben a Torony belül másmilyen kiterjedésűnek bizonyult, mint kívülről szemlélve. *Ez a megváltozott gravitáció miatt is lehet*, szólalt meg a racionális énje.

És miért változna folyton a gravitáció, tudakolta nyomban személyiségének egy még racionálisabb része.

Mert ez a Torony, felelte Zugradig.

Ebbe mindannyian szó nélkül belenyugodtak.

– O –

Hosszú folyosó nyílt előtte.

A folyosó végén irdatlan építmény emelkedett. Hunyorogva figyelte, megpróbálta összerakni a részleteket, hátha sikerül azonosítania valamelyik életének egyik emlékével.

Végül sikerrel járt.

Nem örvendezett a felfedezésnek.

Hauk Trónusa előtt állt.

És a Trónuson Coronat ült. Szenvtelenül várta, hogy Zugradig megtegye a lába elé vezető utat.

Feje az eget verte. Nem mintha határozott véleménnyel szét lehetett volna választani eget és földet, nem is a megszokás okán, hogy a lábunk felőli részt feltétlenül földnek kell neveznünk, az ellenkező irányt pedig égnek. Nem. Coronat olyan jelenséggé mutatkozott meg, aki csakis az ég fogalmával állhat kapcsolatban.

Maga volt a tűzzel elegy forgósél. Káprázatos fényesség vette körül. Négy arca négyfelé nézett, négy szárnya kiterjesztve összeért felül.

Szóval, elég rettenetesen festett. Zugradig szemszögéből különösképpen.

És trónusa lábánál és végig a folyosó mentén e világ változatos alakú, de erőt kivétel nélkül bőséggel sugárzó lényei sorakoztak.

– Ne hagyd, hogy megtevésszen a látvány. Ezek a pártütők – zümmögte irányított közléssel Kabóca, miközben Zugradig kimért léptekkel közeledett a Trónus felé. – Árulók egytől-egyig. Az a csapat dulletán például ugyanilyen lelkesen ácsorgott Mahaput körül is. Mellettük az az idétlen zert még Dolannak is hűségesküt tett. Képzelheted! A viyahákat meg semmi nem érdekli azon kívül, hogy kitől kapják meg a pendarók mezőit. A pendarókat pedig természetesen az, hogy ki biztosítja számukra a területüket a viyahák ellenében. Hidd el, ha látják, hogy felülkerekedsz, habozás nélkül kitekerik Coronat nyakát.

– Az roppant érdekes lesz – jelzett vissza Zugradig, ugyancsak az irányított közlés csatornáján. – Én valahogy jobban szeretném, ha előbb kitekernék a nyakát, és azután majd csak felülkerekedem valahogy. Mégis, hogy gondoltad? Mit kezdjek ezzel a...ezzel az istennel?

– Nem ess túlzásokba – intette Kabóca. – Coronat nem isten. Bizonyára szívesen válna azzá, de roppant messze van még attól. Nézd csak a mintázataát! Haha! Hol látod az istenek nemes szimmetriáját? Mert én bizony sehol. Csoda, hogy nem esik szét magától, amilyen gyermeteg vonásokat mutat.

– Utálo maz ilyen csodákat – morogta Zugradig. – Nekem nagyon is megfelelne, ha egyszerűen, hétköznapi módon, minden hűhó nélkül szétesne. Volt, nincs.

– Azért ennyire nem egyszerű. De majdnem. Bízd rám magad, meglásd, nem lesz semmi baj.

– O –

Zugradig megtorpant.

Közelről Coronat megsokszorozódni látszott.

Megsokszorozódott a fenségessége. A kikezddhetetlensége. A mérhetetlensége.

Felékesítette magát elődei valamennyi hatalmi jelvényével. Homlokán villámok sisteregtek saját címere, a hármashygyvonulatot jelképező egybefonódó háromszögek körül.

Amilyent a Cord Coronat gépkocsik viselnek a hűtőrácsukon.

Coronat könnyedén előrehajolt.

– Hallgatlak titeket – zúgta. – Úgy értesültem, közlendőtök van a számomra. Tessék. Melyiktek kezd? Te Kicsike? Vagy te, bátor bábu?

A szilf halkan sercegett. Ezzel afféle torokköszörülést igyekezett érzékeltetni.

– Elhoztam neked, nagyúr. – csiripelte a lehető legbehízalgóbb hangján. – Mert azonnal felismertem. Úgy véltem, nem árt a közeledben tudnod.

Coronat elmosolyodott. – Ebben páratlanok vagytok, kicsike. És remélem helyesen azonosítottad a mintázatot.

– Én *mindig* helyesen azonosítom a mintázatot – helyesbített önérzetesen a szilf. Láthatóan egy csöppet sem zavarta, hogy a Lét Gyermekai felhördülnek. Ők soha nem mertek ilyen hangot megütni Coronattal szemben. – Az ő mintázata pedig arról árulkodik, hogy nem más, mint a Jóslat megvalósítója..

Az udvartartás villogni kezdett megdöbbenésében. Coronat is kizökkent hűvös nyugalmából.

– Ugyanaz? – kérdezte.

– Nincs másik. Csak az az egy, akiről a jóslat szól. És aki most itt áll előtted – vágta ki diadalmasan a szilf.

– Egy bábu? – hitetlenkedett egy bonirin. A Lét legkülönbözőbb Gyermekei közül ez a fajta emlékeztett a leginkább az emberekre. Noha nyilván nem sok emnbert, – vagy bonirint – látott az, aki hajlandó mélyebb értelmet tulajdonítani ennek a hasonlóságnak. De mert a fenti megállapítást széles körben alapigazságnak tekintették – a jelzett teljes tudatlanság birtokában, ami fajtól, tértől és időtől független jelenség –, a bonirinek túlzott érzékenységgel reagáltak minden eseményere és megállapításra ami bármilyen formában is kapcsolatba hozhatta őket a bábukkal. Vagy amiről úgy vélték, hogy *esetleg* kapcsolatba hozhatja őket velük..

– Úgy van. Egy bábu. De ne feledd, ez a bábu a színed elé jutott – figyelmeztette a szilf.

– A segítségére lehattél – mondta élesen Coronat.

– Ó, igen. Igaz. – A szilf hangjában keserűség bújkált. – Segítettem is. Segítettem bizony, hajjaj, segítettem én minden erőmmel.

Coronat elnevette magát. – Ostobaságot mondtam, bocsáss meg. Megpróbállak megkövetni, úgy, hogy az a legteljesebb megelégedésedre szolgáljon. – A döbbenet mormolása futott végig az egybegyűlteken. Coronat Zugradighoz fordult. – Nos, testvérem? Valóban te lennél Zugradig?

Zugradig felocsúdott a rászakadó feladat emberfölöttinek is fölötte álló nagysága és a szilf árulása fölött érzett csalódottságából.

Mintha a fejére szaakadt volna az egész Odaát.

Bizonyos értelemben pontosan ez történt.

– Sok mindenről szeretnék többet tudni. De ebben az egyben nem kételkedem. Igen, én vagyok Zugradig.

– Értem – nyugtázta egy biccentéssel Coronat. – És mit tudsz felhozni a mentségedre?

Zugradig felkapta a fejét.

– Hogy érted ezt?

– Hogy lehet ezt többféleképp érteni? – csodálkozott Coronat.

– Miért kellene védekeznem? Előbb halljam a vádat! – követelte Zugradig.

Coronat szeme felvillant.

A tömeg visszafojtotta a lélegzetét.

Hogy aztán egyetlen harsogó, elemi erejű hahotában törjön ki.

Zugradig értetlenül tekintett körül. Nézete szerint semmi mulatságosat nem mondott, kiváltképp nem olyan káprázatosan humorosat, ami indolná ezt a nagy jókedvet. Megvárta, míg csillapodik a lárma, és dühösen megismételte:

– Követelem, hogy fogalmazd meg a vádat! – amivel újabb kacagáshullámot sikerült kiváltania. És az agyában megszólalt a szilf:

– O –

– Ne legyél már *ennyire* bábu, testvér. Magad erősítetted meg az imént, hogy te vagy Zugradig. És meg kell mondanom, hogy mostanában nem szeretnék a bőrödben lenni.

Zugradig maga is irányított közlésre váltott. A jelenlévők az elfogódottságnak tulajdonították látszólagos némaságát, és – Aiára! – egyöntetűen úgy vélték, minden ok együtt van hozzá, hogy akár mértéken felül is elfogódott legyen. Elvégre vannak helyzetek, amikor sehol a mindenségben nem mértékadó az etikett.

– Nem követtem el semmit! Mármint...a két pendarótól eltekintve.

– Senki nem siratja őket, elhiheted – vetette oda hanyagul Kabóca.

– Akkor hát?

– A jóslat.

– Semmiféle jóslatot nem ismerek.

– Nos, ha ismernéd, egy csöppet sem csodálkoznál.

– Azt akarod mondani, hogy egy *jóslat* alapján akarnak elítélni? Micsoda ostobaság!

– Meglehet. Magam sem állítom, hogy a világ nincs ostobán berendezve. De, már megbocsáss, ebben az esetben kicsit másképp áll a dolog. Tudniillik ebben a jóslatban te olyan szörnyű tetteket viszel véghez, hogy semmiféle kétség nem férhet a bűnösségedhez.

– Hagyd már azt az istenverte jóslatot! Itt és most semmit nem követtem el!

A szilf őszintén elképedt. – Hogy tulajdoníthatsz ekkora fontosságot a holnak és a mikornak? Hát nem teljesen mindegy, hogy azt mondod: *A domb előtt folyik a patak*, vagy azt: *A patak mögött magasodik a domb*? Mit változtat ez a patakon, a dombon és a kettejük viszonyán?

Kabóca hasonlatában persze nem *patak* és *domb* szerepelt, hanem *haladó interferencia* és *rezgőpont* – ami Odaát nagyjából ugyanazt jelenti, mint a patak és a domb egy másik Tartományban.

Zugradig ingerült válaszra készült, aztán csak annyit jegyzett meg fásultan: – Akárhogy is mondom, te mindenképpen aljas áruló vagy.

– Fáj, hogy így vélekedsz. – borongott a szilf. – De nem is vártam hálát.

– Miért nem szóltál eddig részletesebben a Jóslatról?

Kabóca meglepődött. – Mert sose kérdezted.

– Elég! – mérgelődött Zugradig.

– Kérlek. Ahogy gondolod – mondta sértődötten Kabóca. Érződött a hangján, hogy ő bezzeg egészen mnásképp gondolja.

– Legalább annyit árulj el, miféle nagyszerű tettet hajtott végre ez a...vagyis mit követtem el.

– Igazán nem emlékszel semmire?

– Még annyira se, hogy egyáltalán úgy érzem, hogy nem emlékszem valamire.

Kabóca felsóhajtott. – Zelenleg nincs különösebb jelentősége. Egyébként pedig bocsáss meg, de egyszerűen nem cselekedhettem másként.

– Ó, hát így már teljesen érthető – nyugtázta fanyar iróniával Zugradig.

– Őszintén fájlalom – erősködött a szilf. – Igazán.

– Fogadd részvétem. – Zugradig hangja tele volt a kijátszottak minden keserűségével, ám a szilf nem vett tudomást róla.

– Köszönet és hála. – nyugtázta szokatlanul alázatosan. – Bár az a gyanúm, te inkább rászorulsz a részvétre.

– Kétségkívül. *Most* már igen.

– Jaj, nem kellene ilyen rögeszmésen dédelgetni a sérelmeidet. Most így kellett történnie. Máskor bizonyára másképp fog.

– Bájos a fatalizmusod. Csak az a furcsa, hogy mindig velem történik úgy, ahogy éppen történik.

– Ne gondold, hogy most boldog vagyok. Igenis eltölt a bánat és a fájdalom, hogy ilyen bizonytalan helyzetben látlak. Ne fordulj el, hagyd már abba a gyerekeskedést. Az irányított közlés csatornáit akkor is működnek, ha a semmibe meredsz. Gondolj arra, hogy mindennek van jó oldala.

– Kíváncsi vagyok, melyik az az oldal, amelyik *nekem* lenne most jó.

– Azt sosem lehet tudni. De ha nem lenne jó így, másként történt volna.

– *Kbámrrr!* – horkant fel Zugradig. – Hamisítatlan szilf okoskodás!

– O –

– Nem kívánom, hogy rossz emléket őrizz rólam – törte meg Coronat a hosszú csendet. – Egyaránt tisztetem, ami vagy és ami lehettél volna.

A tömeg rezgett és vibrált. Mindannyian Zugradig felé fordultak és egy rettenetes dördüléssel feltárták energiamezőiket.

A Lét Gyermekei lerótták tiszteletüket.

– Pojácák – suttogta Kabóca.

Zugradig meghajtotta magát. Mint egy utánzó robot, amint alakításáért learatja az elismerést. Csak a sorrend zavarta. Az a tény, hogy tudomása szerint az alakítás még előtte állt volna, és épp az elmaradásának szolt az ünneplés.

Coronat azonban gondoksodott róla, hogy méltó legyen a vég.

Négy infravibor lépdelt végig a folyosón. Meghatározhatatlan, éjsötét felt nehezedett roppant vállukra.

Coronat elé érve szótlánul letették terhüket. A Lét Gyermekai érezhető riadalommal húzódtak hátrébb.

Zugradig a nyakát nyújtogatva igyekezett pontosabb képet alkotni a tárgyról, melyre láthatóan központi szerep vár a végzetében.

De nem tárgy volt.

Hanem egy láda alakú *hiány* a térben.

– Harcolsz? – érdeklődött udvariasan Coronat

Az infraviborok mélykéken fellobbantak és várakozásteljesen pulzáltak. Kedvükre való lett volna tevékeny részeseivé lenni a jóslatnak. Zugradig a fejét rázta.

– Örökre lekötelezel, *testvér* – nyugtázta elégedetten Coronat. – Szállj hát be a hajóba, amit Awadi épített. Hadd történjen meg a jóslat

Minden szem – és az összes egyéb lehetséges érzékelő – Zugradigra szegeződött..

És Zugradig zsebéből felcsendült Kabóca bársonyosan zengő hangja:

– *A Semmi Hajóján Zugradig, a kétszer érkezett,*

Óperencián innen és túl egy világ

Zugradig belépett a ládába.

– *Bevégeztetett* – jelentette be ünnepélyesen Coronat.

Ez volt a Jóslat végszava.

Az utolsó hang, ami elkísérte Zugradigot, a szilf kétségbeesett sivításba fúló hangja volt.

– *Erről bezég nem szolt a jóslat* – gondolta elkínzottan Zugradig.

A Semmi Hajóját olyan ellenfázisú térinterferenciák alkották, melyek kölcsönösen kioltották egymást. Legalábbis a lászat és a szóbeszéd szerint. A különös láda belsejében valójában nem a tér szünetelt, csupán egyfajta időnkívülség uralkodott.

Awadi – akiből a megfelelő statisztikai módszerekkel többek között Hauk is levezethető – azért fonta nem sokkal az idők kezdete után, hogy átjárót nyisson a semmibe sanyarú börtönéből, ahová néhány különösen balszerencsés egybeesés folytán került. Ám minderről, beleértve viharos szabadulását és az azt követő ízléstelen felfordulást, kimerítően szólnak a Lét Örök Könyvének itt nem olvasható fejezetei. Awadi bús énekét, mellyel munkáját kísérte, elsősorban nem azért, hogy szívhez szóló témát kínáljon a krónikák kristályai számára, hanem, hogy nagy pontosságú rezgésforrást biztosítson az áramlások hihetetlenül aprólékos hasításához, máig zengik üdvforrásaik körül az eoltok, őszinte áhítattal, ám minden gyakorlati eredmény nélkül. Ezért aztán előszeretettel beszélnek a lélek semmijéről, mint Awadi Hajójának egyetlen igaz értelmezéséről. Különösen azóta, hogy Coronat rátette a kezét a Hajóra.

Coronatot hidegen hagyta Awadi kultusza. A Jóslat miatt cselekedett így.

Hogy aprólékosan előkészítve, majd kézben tartva a körülményeket a minimálisra csökkentse a reá nézve kedvezőtlen végkimenetelű megvalósulás valószínűségét.

16. fejezet

A POKOL KEREKEI

Athullámzik rajtam a világ.

Látom a sorjázó pillanatokat. Mintha mindig ugyanaz következne, oly csekély különbséggel, hogy mire észbe kapok, már egy alapvetően eltérő mindenség zúdul át rajtam. Ilyenkor hajlamos vagyok azt binni, hogy a mindenség saját magára emlékeztet a legkevésbé, én én vagyok az, aki a leginkább eltévedt benne.

Pedig én jelentem az állandóságot.

Én biztosítom a viszonyítás viszonylagosságát. Rajtam áll, hogy álmodik-e újabb léteket a lét.

Én vagyok a lesz és a volt.

Én vagyok a Tengeh.

Enyém a legvégtetesebben korlátozott, örökkévalóság.

Őszintén szólva én vagyok a dugó a mindenség léket kapott hajóján.

Néha az a gyanúm támad, hogy a lék is én magam vagyok.

Csekély élvezet a lét ebben a tudatban.

Zugradig száguldott. Nem olyanformán, mint amikor a nyalábok magukkal ragadták, inkább mintha egy mérhetetlen óriáskerék lendítené egy ismeretlen, mégis vágyva vágyott cél felé. Mintha vég nélkül zuhanna a Középpontba – noha nem tudott számot adni mnagának arról, minek a középpontjára gondol.

Látta a fényt.

Látta a fényt messze maga előtt felderengeni a semmi és a semmikor végtelen homályának mélyén.

A fény egyre közledett és egyre ragyogóbbá vált.

Zugradig meg-megpördült zuhantában, ám ez a legcsekélyebb félelmet sem ébresztette benne. Inkább igyekezett kihasználni helyzetének változásait, hogy minél több benyomást szerezzen a környezetéről.

És ahogy közeledett a középpont felé, egyre teljesebbé lett benne a kép a térről, a követhetetlen irányokba sugarasan széttartó roppant ezüstszozlopokról, és a középpont már-már elviselhetetlen tündökléséről.

Az egymásba ágyazott ragyogó kerek meg számlálhatatlan sokasága.

Egyetlen középpont köré szerkesztve rohamozzák a kiterjedések végtelenjét.

És számosat közülük szemmel nem látni, de tapasztalni lélekkel, és nem tapasztalni másokat, de meglátni őket az egész harmóniájában, ahol ott vannak, ahol lenniük kell, és ott kell lenniük, ahol éppen vannak.

Ritka összhang. Különösen adathiányos összegzések esetén.

Zugradig zuhanása lebegéssé szelídült.

Egy villanás, és magába fogadta a Középpont.

Zugradig behunyt szemmel lebegett egy érzékelhetetlen közegben és kezdett jólesően érzékelhetetlenné válni ön maga számára.

– Köszöntlek, fiam – hallotta.

Zugradig kinyitotta a szemét.

Bő lebernyegbe burkolt, idős embert látott, aki ölelésre tárt karokkal lebegett a padló fölött.

Zugradig tétován közelebb lépett. Különös lépés volt. Mintha pusztán szándékkal képes lett volna megszabni a gravitáció irányát. Akár a fizikailag legképtelenebb pózban is szilárdan állhatott bármely pontján a gömb alakú térnek, ami egyszerre mutatta magát végtelennek és kínosan szűkösnek.

Megtorpant.

A férfi nem ölelésre tárta a karját.

Megfeszítve függött a gömb alakú térben,

– Semmi baj – mondta az öreg. Teste mozdulatlanságához képest túlságosan is élénknek hatott az arcjátéka. – Én már megszoktam. *Neked* valamivel könnyebb lesz hozzászokni az *én* helyzetemhez.

Zugradig időközben felfedezte, hogy a jelenés nincs megfeszítve. Széttárt karja, enyhén szétvetett lába, a feszült moccanatlanság és a csapzott szakállba vesző veríték inkább azt a benyomást keltette, mintha szakadatlan erőfeszítésével az öreg tartaná a létben a gömböt.

Távolabb fiatal nő kuporgott a tér néhány láthatatlan pillérére támaszkodva. Hosszú, ezüstös hajának tincsei öncélú játékot játszva valamilyen követhetetlen rendszer szerint szikrázva fonódtak egymásba és bomlottak szét újra és újra, és ilyenkor kihívóan feltárták a karcsú test egy-egy táját. A lány Zugradigra függesztette sötéten ragyogó tekintetét, de olyan személytelen érdeklődéssel, hogy Zugradignak eszébe sem jutott megszólítania.

– Kérdezd meg, hogy mi ez – bízta az öreg.

– Mi ez? – kérdezte engedelmesen Zugradig.

Az öreg határozottan felélénkült. – Boldog vagyok, esküszöm, határtalanul boldog vagyok, hogy végre megkérdezi valaki. Nos, ez a pokol, édes fiam. Az ám, a pokol maga. Egyenes beszéd, igaz?

– Azt mondja, a pokol?

– Ha egyszer az.

– Miként értendő?

– Ahogy mondom. A szó legszorosabb értelmében.

Zugradig megfontoltan végigmérte a házigazdát. – Ezek szerint maga...

A férfi felkacagott. Ősz üstökét, szakállát, köpenyének ráncait vadul tépázta egy minden indokot nélkülöző légáramlat. Ruhája úgy dagadozott, mintha az öreg pillanatokon belül fel akarna röppenni, kitárt karokkal, éles fordulókkal, mint egy Wipp sportrepülőgép.

Vagy mintha éppen kidurranni készülne..

– Tulajdonképpen nem rossz ötlet. – Az iménti fékezhetetlen nevetés könnyeket csalt a szemébe, és most vadul pislogott, hogy visszanyerje a látását. – De hadd mutakozzam be, abból mindent megértesz. Walter Loewe vagyok.

Zugradig hasztalan kutatózott az agyában.

Walter Loewe lemondóan csóválta a fejét. – A hálás egykor – sóhajtott fel színpadias keserűséggel. – Akkor hát hallgasd, és tudd meg...

– O –

Walter Loewe, mert hozzászokott, hogy nem kell számon tartania az időt, és mert bizonyos lehetett benne, hogy hallgatója úgysem menekülhet el, beszélt Zugradignak *Az észlelés relativitásáról* és részletesen elmagyarázta az abban kifejtett egyetemes törvényerőségeket a jelentőségről, az észlelésről, a

létről és az egyidejűségről. Aztán elmesélte, hogyan ültette át a gyakorlatba eméleti következtetéseit, kezdetben megelégedve a valóság bizonyos vetületeinek leképezésével, mígnem kellőképp felkészültnek nem érezte magát az Eredet valósághű modellálására.

– És elhibázta – mondta vádlóan Zugradig.

Walter Loewét láthatóan érzékenyen érintette a feltételezés. – Hogy én elhibáztam volna? Nem ismersz te még engem, édes fiam! Tudd meg, hogy nem hibáztam el! A legcsekélyebb mértékben sem! Micsoda pimaszság! Mit képzelsz ez?

Hangja elhalkult és egyre érthetlenebbül mormolva fejtegette magában a sérelmet. Zugradig lopva körülnézett, de, mint várta, nem látott kiutat. A lány elmosolyodott, mintha egy elérhetetlenül távoli mókás jelenetet figyelne. Zugradig kísérletképpen visszamosolygott, de a lány arckifejezése nem változott meg. Láthatóan tudomást sem vett róla.

Zugradigban hirtelen tudatosult, mennyire vonzódik hozzá.

A bájához. A szépségéhez. Rezdülései összességéhez.

– Ne básméskodjál, ha hozzád beszélek! – csattant fel Walter Loewe. Majd higgadtan folytatta. – Tehát, mint mondtam, természetesen semmit nem hibáztam el. Csak egyetlen egy pontban tévedtem. Hogy azt hittem, lehetséges modellálni az Eredetet. – Várakozóan pislogott Zugradigra. – Kérdezz már valami kézenfekvőt, fiam. Egy örökkévalóság óta monologizálok itt, legalább csináljunk úgy, mintha társalognánk.

– Ezek szerint nem lehetséges modellálni az Eredetet – mondta félig kijelentve, félig kérdezve Zugradig.

– Dehogynem! – vágta rá diadalmasan Walter Loewe. – Nem is hinnéd, milyen nevetségesen egyszerű a megfelelő időtér szerkezet generálása! Szó szerint értelmezve viszont kétségkívül lehetetlen a modellálás.

Zugradig eltöprengett.

– Hogyan lehet feloldani ezt az ellenmondást? – kérdezte immár minden noszogtatás nélkül.

– Úgy, hogy *nincs modell*. Csak maga az Eredet. Ezúttal szerény személyemmel a fókuszában. És egyáltalán nem biztos, hogy nem

én vagyok az oka annak, hogy a világ olyan, amilyen. Meg kellett terveznem az alapszerkezetét. És attól kezdve végérvényesen olyanná is vált. Olyanná *is*. Bizonyára másféle bugyrai is léteznek. De nekünk ez jutott. És a pokolba! Egy csöpp lelkiismeret-furdalásom sincs! Végére is alapos büntetésben részesültem, nem igaz? Én vagyok a teremő és enyém a pokol. De nem ezért hívtalak. Egyébként pedig elkéstél, és fogadd érte rosszállásomat..

– Tessék?

– Régóta várlak. Túlságosan is régóta! De sebj. Lényeg, hogy most itt vagy. Bár meg kell mondanom, elég furcsán festesz. Nem egészen ilyennek képzeltelek. Úgy látszik, megint elhibáztam valamit. Azaz dehogy. *Tévedtem*.

– Hajlandó volna végre mindezt részletesebben kifejteni?

– Nos, ha már így alakult...Egyébként nyugodtan viselkedhetsz fesztelenebbül a társaságomban. Kár tagadni, hogy van egymáshoz némi közünk.

– Esküszöm, hogy nem emlékszem.

– Nem is neked kell emlékezned. Hanem nekem. Mutasd magad, hadd nézzelek meg még egyszer. – Gondterhelten hümmögött, miközben Zugradig egyetlen körbefordult. – Az az igazság, hogy nem vagyok túlságosan elégedett veled.

– De...

– Csak semmi mentegetőzés. – szakította félbe szigorúan Walter Loewe. – Az én hibám. Készséggel elismerem. Remélem, nem vonod kétségbe a jogomat, hogy legalább elégedetlenkedjek egy kicsit?

– Isten őrizz!

– Haha. Nagyon jó. Elég szokatlan a humorod. Még senki nem állapította meg? – Zugradig nem emlékezett ilyesmire. – Nem is fontos. Fő, hogy *vagy* és szerencsére segítség is akad.

– Nem tapasztaltam – mondta keserűen Zugradig.

– *Ezért* viszont nem vállalom a felelősséget. Esküszöm, hogy teljesen magadtól és önállóan vagy érzéketlen és vak minden segítő szándék iránt. Hát Artazalmaic? – És állával a lány felé bökött. – Bár lehet, hogy te nem így ismered. Mindenre én sem tudok figyelni. És nem is akarok, de mennyire hogy nem!

A lány felegyenesedett. Zugradigot lenyűgözte a szépsége. Ez a szépség kétségkívül nem volt teljesen emberi, annak ellenére, hogy láthatóan a megfelelő helyen volt valamennyi minőségi kivitelű tartozék és alkatrész, ami az emberi nem nőivarú egyedeit az első pillantásra megkülönböztethetővé teszi, és aminek általában tulajdonítják a típus közkedveltségét.

- Az hagyján, hogy érzéketlen, de a hálátlansága fáj a leginkább.
- A bársonyos alt ismerősen csengett.

A szilf volt az.

Zugradig igyekezett visszanyerni csekély méltóságát.

- Előnyödre változtál – mondta kimérten. – Legalábbis ami a megjelenésedet illeti. De ez nem menti a viselkedésedet.

– Ugyan, mi kifogásod van ellene? – csodálkozott a lány.

– Azt mondtad, bízzam rád magam!

- Azt nagyon helyesen tetted. Nélkülem már rég széthordták volna poraidat az áramlatok.

– Elárultál.

– Nevetséges.

– Coronat kezére adtál.

Kabóca kihúzta magát. – Magad is beláthatod, hogy az adott helyzetben az enyém volt az egyetlen értelmes magatartás. – Zugradig keményen küzdött, hogy elszakítsa a tekintetét az ágaskodó keblekről. Nem volt könnyű. – Meg kellett nyernem Coronat bizalmát. Különben az első pillanatban agyoncsaptak volna. Csakis nekem köszönheted az életedet.

Az érvelés sehol nem sántított, Zugradig mégis úgy érezte, van egy apró hibája

Hogy nem fedí teljes mértékben a valóságot.

– Jó, jó, elég az enyelgésből – szólt közbe Walter Loewe. – Kezdenek mesokasodni az események. Előbb-utóbb úgy összetorlódznak, hogy az isten sem ismeri ki magát közöttük. Az Odaát jelentősége rohamosan növekszik. A te világodból meríti, fiam. Szeretném, ha sürgősen tennél valamit ellene.

– Nem vagyok mindenható – vont vállat Zugradig.

– Hát persze, hogy nem – magyarázta türelmesen Walter Loewe. A mindenható én vagyok. Én vagyok a Tengely. Én, az

egykor volt Walter Loewe, a fizikai tudományok doktora. Mellesleg most már bármilyen címmel megadományozhatom magam. Ez a mindenhatóóság egyetlen szabadsága. Egyébként csak korlátai vannak. Beszélgetek a mindenséggel, ez a legtöbb, amit tehetek. Adatokat küldök a végtelenbe. Számtalan információt. *Az ég pepita* jellegű egyszerű kijelentésektől a *Thain Krónikájához* hasonló bonyolult adatsorokig. De képtelenség kiszámítani a pályájukat. Végtelen számú tényező befolyásolja a sorsukat. Hogy honnan hová verődnek, hogyan tükröződnek, milyen közegben miként alakulnak át, mely adathalmazhoz csatlakoznak vagy éppen melyiket semmisítik meg. A többségük pedig elenyészik az Odaátban. És a végén a teve lesz pepita, Thain pedig győzelemre született, izmos fickóból ilyen magadfajta emberkévé alakul át..

Zugradigban fellángoltak a bíbor emlékei. – Ismertem Thaint.

– Na tessék – nyugtázta Walter Loewe. – Ezek szerint még csak nem is Thain.

– Végül is ki vagyok én? – tette fel Zugradig a kérdést, ami már Noah Z. Greenfieldként is izgatta. Úgy vélte, ez az a pont, ahol találkozhat a szóban forgó a két lény.

Walter Loewe szótlanul legyintett.

– Magának tudnia kell.

– Ugyan, mit lovagolsz ilyen rögeszmésen néhány szón? Ráadásul ebbe a kérdésbe már másoknak is beletörött a bicskája. Hajjaj! Aprioni Theodosius püspök például, aki pedig igazán nem volt buta ember, hiszen ő írta azt a nevezetes művet, mely az Örök és Végtelen Létből vezeti le a teremtetést, egyáltalán abban látja minden dolgok végső okát és mozgatóját, természetesen szinte azonmód eretnek hírébe keveredve általa, és bár még évszázadokon át igen heves vitákat váltott ki illetékes körökben, az eretnekségében mindenki egyetértett. Nos, ő úgy vélte, mindannyian egyetlen lényeknek vagyunk a számunkra érzékelhető vetületei. Mintha egy kéz egészéből csak az ujjak végét látnánk.

– Érdekes elképzelés. De másra vagyok kíváncsi. – Zugradig érezte, hogy sosem sejtett energiák kezdenek lusta keringésbe az izmaiban és az idegeiben.

Walter Loewe figyelmét sem kerülte el a változás.

– Jó, jó, csak ne ilyen hevesen. – mondta gyorsan. – Hát ki vagy te? Sőt, ki vagyok én?

– Ne beszéljen mellé.

– Jaj, fiam, miért kell olyan nagy ügyet csinálni ebből?

– Válaszoljon! – Egy akaratlan energiakisülés nyomatékosította a szavait.

Zugradig felnőtt.

– Csak óvatosan, fiam, óvatosan! – csillapította Walter Loewe.

– Hát jó. Igaz, ami igaz...Én tettem. Szükség volt valakire, aki legalább lehetőségeiben képes helyreállítani az egyensúlyt. Aki egyaránt otthon van *Itt* és *Odaát*. Kitaláltalak. És elküldtem az információt. Beláthatod, hogy innen nem alkalmazhattam a hagyományos módszereket. De nyugodj meg, egészen tűrhetően sikerültél. Ahhoz képest különösen, hogy jóformán semmi gyakorlatom nem volt a dologban, és nem állt hatalmamban ellenőrizni, milyen egyéb adatok csapódnak le benned.. Ugyanezzel az eséllyel akár egy hosszú karú, agyaras szörnyeteg is lehetnél.

Zugradig alakja pulzáló fenykörbe burkolózott.

– És ne gondold, hogy egyáltalán nem törődtem veled – folytatta sietősen Walter Loewe.– Mindent megtettem...a lehetőségekhez képest. Kiköveztem az utadat, hogy úgy mondjam. Hogy melyik kő milyenre sikerült, hová esett illetve milyen pályán zuhan éppen, azt persze nem tudom megmondani. De ahogy elnézlek, eddig egyik sem ütött agyon, és ezzel máris elégedettek lehetünk mind a ketten.

– Mind a hárman – mondta halkan a szilf.

Zugradig vakítóan felfénylett.

– Köszöntlek, apám – mondta végül meghatottan.– Megtaláltam az apámat. A *szülő*apámat. Legalább egyet a lehetségesek közül.

Felindultságában hevesen magához húzta a meglepett szilfet és hosszan megcsókolta.

Képtelen volt jobb ürügyet találni. Szerencsére a szilf elegendőnek találta.

– De akárkinek is tekinted magad – emelte fel a hangját tapintatlanul Walter Loewe –, most nem szabad hibáznod. Az *Odaát* a mi valóságunkból táplálkozik, és úgy lesz egyre valóságosabb, ahogy csökken az *Itt* jelentősége. Rövidesen ezt az egész pillanatot kiiktatják a mindenségből.

Zugradig kibontakozott az ölelésből. Az ezüst hajtincsek vonakodva húzódtak vissza.

– Az imént mintha éppen azt bizonygattad volna, hogy az nem jelent valóságos megsemmisülést.

– De elvezethet a ténylegeshez. A létezés valósága természetesen ténykérdés. Csakhogy a *tény* nem feltétlenül valóság. Sokan vannak Itt, Odaát és az összes Tartományokban, akik azt hiszik, hogy csak egy elhanyagolhatóan apró műtétről van szó. Hogy úgylát helyrebillen minden. A mindenség megszabadul egy szemölcstől és a végtelenben hamar lecsendesülnek ennek az apró változásnak a hullámai. De én látom a következményeket! És látom, hogy úr keletkezik a lét szövetségében, igaz, mérhetetlenül kicsiny lyuk, de ebből a lyukból kiindulva felfeslik a lét egésze, mint egy ócska pulóver. Menj! Igyekezz! Lehet, hogy nekünk nincs szükségünk Istenre. De Istennek feltétlenül szüksége van ránk!

Walter Loewe hirtelen felüvöltött. Testét heves görcsök rázták. Aztán ugyanilyen váratlanul elhallgatott, behunyta homályos szemét és öntudatlanul figyelte a mindenségnek a testen áthömpölygő lüktetését. Feje lehorgadt, teste elernyedett, de szilárdan tartotta négy láthatatlan pont.

– Mi történt? – kérdezte borzadva Zugradig.

– Beszélget – mondta a szilf. – A mindenséggel. Előfordul, hogy nem ő kezdeményezi a társalgást. Ideje indulnunk.

Zugradig tanácstalanul körülnézett.

– Hol a hajó?

– Ez a hajó. A Semmi Hajója. Itt vagyunk a belsejében.

17. fejezet

ITT ÉS ODAÁT

Odaát a Coronat által kirendelt viyaha különítmény egy rezonancia-barlangba űzte Glezzent, ahol a már-már aggasztóan túlterjeszkedő Összrezgéslovag igen csendesen és észrevétlenül viselkedő fraktodonporrá omlott.

Itt összeomlott az egykor volt New White City tőzsdéje, romjai alá temetve számtalan ország gazdaságát.

Ezek többnyire olyan országok voltak, melyek polgárai nem is álmodtak arról, hogy bármi közük lehet New White City tőzsdéjéhez. Túlnyomó többségük azt sem tudta, hogy New White Citynek van tőzsdéje. Alig voltak kevesebben azok, akik New White Cityről sem hallottak. Akik pedig ismerték a város NWC rövidítését, azt gondolták, így hívják a futball ligát. A futballról pedig pontosan tudták, hogy az egy olyan csapatjáték, melynek során az egymással szemben felállított robotok minden eszközzel igyekeznek a kapuba juttatni egymást.

Nos, mindezek az eltérő nézetekkel rendelkező emberek egészen hasonlóképp vesztették el a jelentőségüket, miután több energiát fordítottak létezésük fenntartására, mint amennyi energiához sikerült hozzájutniuk.

– O –

Odaát Vilquar, a dulletán, magabiztosan uralta a rezgések egy érdektelen tartományát, ahonnan le-lecsapott a gyanútlan kóborlókra, és zsákmányával nyomban vissza is húzódott labirintusának felderíthetetlen járataiba. Egy nap azonban megigézte Hoa, akit a kámorita Dalohna hívott a létbe, egyesek szerint egymaga, ellenkező pólus igénybevétele nélkül, ami akkor is csodálatra méltó tett volna, ha csak egy kevésbé sikerült szilf keletkezett volna, nem pedig Dalohna csaknem pontos információs másolata. Vilquarban, akinek e rezgésre nem akadt ellenszere, heves vágyakozás ébredt és elhagyta rejtékét. Vakon száguldott az áramlatok szárnyán a tűnékeny kámoritamásolat nyomában, oly vakon, hogy végül messze hangzó csattanással egy szágornak ütközött. Többen állítják, hogy az a szágór egyáltalán nem véletlenül került az útjába, ha pedig így van, akkor csakis Odonok, a félcsattaba helyezhette Vilquár útjába, mert egyedül ő ismerte a szágorok mozgatásának fortélyát. E tudomány azóta elveszett – a szágorok *valamennyi* fortélyára még Odonok sem volt felkészülve.

A szágorok szinte tökéletesen hasonulnak a környezetükhöz, csak a legfigyelmesebb vizsgálódással lehet felfedezni őket. Altalánosságban összefoglalva úgy működnek – és ez mindenféle fajta szágorra érvényes –, hogy az őket érő legkisebb nyomás hatására becsukódnak egy végtelenül rövid másodpercre, legalábbis a látszat szerint. Valójában nem becsukódnak, inkább átfordulnak, afféle dimenzionális forgóajtókként.. Rejtély, hogy az ismeretlen oldal felől, ahová kivetik áldozatukat,

hasznalóképpen viselkednek-e. Még senki nem akadt, aki egy szágoron átlépve visszatalált volna.

Egyesek úgy tartják, hogy a szágorok nem öntudatlan képződmények, hanem maguk is a Lét Gyermekei, ha nem is a legokosabbak közül valók. Túlbecsüli őket, aki fortélyos csapdát lát bennük.

Egyszerűen csak táplálkoznak.

Az egykor volt Walter Loewe elméletileg kimutatta hasonló szerkezetek szükségszerűségét az egymásba ágyazott univerzumok sokasága között. Nézete szerint e szelekpek biztosítják a mindenség egyensúlyát.

Vilquar mögött mindenestre összechapódott a szágor, és azóta sem érkezett hír felőle. Odahagyott labirintusába. Hoa vette be magát, és új célt találva azon fáradozik, hogy lényével teljes mértékben betöltse a járatokat. Sokan az Aiádák közül azzal riogatják a többieket, hogy ha Hoa sikerrel jár, akkor kényéredvére rezonáltathatja majd az egész világot. Ami, egyébként, Hoa szándéka nélkül is épp elég kiszámíthatatlanul rezonál időnként. Úgyhogy, vonogatják a vállukat mások – vagy amijük van –, akár rezegtessen, ha számára ez a kéjmámor csúcsa. Azért pedig fölösleges pánikba esni, hogy egy kétes eredetű kámorita közöszlőni készül egyszerre az összes Tartománnyal

Itt a Kandolson öbölben néhány halász kifogott egy sellőt. Átkozott rossz fogás volt. A hírért is édeskeveset fizettek. Azt is az újságírónak, aki megírta az esetet, érthető tehát, hogy sokszor és sokfelé írta meg. A halászokat megtévesztette a nyilvánosság mértéke, és úgy döntöttek, hogy az általános kíváncsiságra való tekintettel érdemes mutogatni a sellőt.

Ám egyetlen tehetős műintézmény sem mutatott érdeklődést.

– Csalás – jelentette ki egy produkciók közvetítésével foglalkozó ügynök

– Arjnowoldra! – kiáltotta a legidősebb halász, és közben az Úrra gondolt, akivel népe már régóta azonosította az egykor volt Tengeristent. Olyannyira, hogy Tengeristenként már minden jelentőségét elveszítette. – Hiszen magunk fogtuk a minap! A hálónkba akadt.

– Nos, én nem vonom kétségbe a becsületességüket. De a közönség csalásról fog beszélni. Túlságosan...meggyőző. És mit tud még? – A halászok a vállukat vonogatták. – Mondjuk labdát egyensúlyozni az orrán, vagy ilyesmi – magyarázta az ügynök. – Nos?

– Nem hiszem – mondta az öreg halász. – Teljesen közönyös minden iránt. Egyedül a hínár érdekli.

– Hínár? – Az ügynök elképzelni sem tudta, mire lehet használni a hínárt egy revüben.

– Azt eszik. Hínárt.

– És milyen esetben, uramisten! Vigyék el egy állatkertbe.

– Nem hiszem, hogy különösebben élvezné. Mondom, hogy csak a hínár hozza lázba.

– Nem szórakoztatni, ember. Elhelyezni.

– A miénk! – mondta harciasan a halász. – Mi fogtuk!

Az ügynök vállat vont. – Ahogy gondolják. De innen vigyék el. És adhatok egy tanácsot. Sürgősen csináljanak valamit a szagával.

A halászok egy teknőben tartották a sellőt, míg egy rejtélyes járvány a falu valamennyi lakosát meg nem fosztotta a jelentőségétől. Különösképpen ugyanez a kór okozta egy ismert fővárosi művészeti ügynök végzetét is.

– O –

Odaát Coronat szemet vetett az infraviborok mindedig hozzáférhetetlen titkos tartományára.

Itt az Alcaan hosszan elnyúló dombjain élő emberek egyik csoportja atomtöltetű rakétát küldött a valamivel távolabb élő másik embercsoport élőhelyére.

A becsapódó rakéta felrobbant. Atomtöltettől teljesen szokatlan módon nagykereskedelmi mennyiségű, műgyanrtából öntött játék-dinoszaurusszal szórta tele a környéket. A nagy sebességgel szerterepülő dinoszauruszok számos ember létének egyensúlyát borították fel egyszer és mindenkorra.

A *Dinoszaurusz provokáció* néven ismertetett esetet követően az Alcaan lakosai mintegy varázsszóra egymás torkának ugrottak. Célfeladatra programozott robotokként minden leleményükkel arra törekedtek, hogy elvegyék egymás jelentőségét. Annak ellenére, hogy a megmaradtak jelentősége ettől a legcsekélyebb mértékben sem gyarapodik.

És napról-napra tömegével veszítették el minden érdeklődésüket az észlelés lehetősége iránt.

– O –

Odaát a Lét Gyermekei.

Itt a bábuk.

– O –

Félúton az *Itt* és az *Odaát* között Dolan, a hegy megrohamozta az általa ismert egyetlen átjárót, amelyen át egykor oly dicstelenül tuszkolták keresztül. Néhány vibor azonban, mint akik számítottak a felbukkanására, az átlépés kiszolgáltató pillanatában támadtak rá, így kénytelen volt őrijöngve visszavonulni.

Ezután történt, hogy óriások rohamozták meg Hamilcar városát.

18. fejezet

ÓPERENCIÁN INNEN ÉS TÚL

Az egykor volt Victoria Louriam szórakozottan félretolta a küldemények seregét, amit a kézbesítő, híven rossz szokásához, Victoria asztalára rakott le. Mintha épp az a néhány méter taszítaná végelgyengülésbe amit meg kellene tennie Susanne Wickhart szobájának e célra kijelölt fiókos szekrényéhez.

A vaskos és vékonyabb borítékokból álló torony, mint általában, ezúttal is ledőlt, mivel szokás szerint a terjedelmesebb és súlyosabb darabok kerültek a torony tetejére. Az egyik színes borítékon Victoria a *Louriam* nevet pillantotta meg, a feladó helyén egy feltehetőleg cégnevet jelentő semmitmondó betűszóval. és egy postafiókszámmal, ahogy a reklámküldeményeket szokták postázni. Victoriának ez a látvány

elegendő volt ahhoz, hogy lelohadjon az érdeklődése a küldemény iránt. Majd otthon kidobom, gondolta.

Alig egy perce beszélt telefonon Paullal, akit elfoglaltsága újfent a Mount Bankba szólított. Megkérte, vigye haza lapzártá után. Paul faggatózására röviden összefoglalta a Noah Greenfield és közte történeteket, mire Paul érezhetően idegesen a lelkére kötötte, hogy ne mozduljon el a helyéről, amíg érte nem megy.

– Ne keveredj bele, Vic – intette végezetül. – Igazán kár lenne egy ilyen csinos lányért. Nekem különösen rosszul esne. – Ám a vitathatatlan gyengédség mellett mintha fenyegetés is bújkált volna a hangjában.

Victoria felsóhajtott és rövid merengéséből visszatért a munkájához.

Óriások rohamozták meg Hamilcar városát, olvasta a képernyőn és nem hitt a szemének.

Az Okos Freddyben pedig nem bízott.

– O –

Az Okos Freddy elárulhatta volna neki – feltéve, hogy éppen olyan kedvében találja, és erre egyre ritkábban volt példa –, hogy a meghatározhatatlan témát ábrázoló, fonatokból, ívekből és lyukakból álló térplasztika egykor Hammilcar városának főterén állt és a következő megnevezés tartotta elérhető közelségben az észlelés számára: *Ügyelj a kiterjedéseidre, ha a teret öleled.*

A szobrot az egykor volt Walter Loewe. készítette. És nem szobor volt. Hanem az Észlelés n Dimenziós Szerkezetének Háromdimenziós Vetületi Vázlata. Ebből a szempontból már nemigen maradt jelentősége.

És amikor az óriások lerohanták Hammilcar városát, az egyikük éppen az észlelés modelljét találta a legalkalmasabbnak arra, hogy módszeres alapossággal laposra kalapálja Hamilcar lakosainak autóit. Akár ült bennük valaki, akár nem. Bizony, számosan

veszítették el a jelentőségüket az Észlelés Szerkezeti Vázlatával történt megrázó találkozás következtében.

A Do'ol nevű óriás a Cord Coronat típust különösen nem szenvedhette. Velük kezdte a sort, élvezettel kalapálva csaknem kétdimenziós torzított vetületté őket az Észlelés N Dimenziós Szerkezetének Háromdimenziós Vetületi Vázlatával. És amikor már nem talált több ép Coronatot, akkor kezdte válogatás nélkül egyengetni a járműveket.

Talán dühében.

– O –

Victoria előhívta a következő jelentést.

A Kormány elítélő nyilatkozatot adott ki az Óperenciai eseményekkel kapcsolatban. Az Elnök a beavatkozást fontolgatja.

Victoria még egyszer elolvasta a közleményt. Aztán szólt Susanne-nak, hogy el kell mennie egy pillanatra. Valaki üljön be a helyére, ha váratlanul megnövekednének az igények a hihetetlen hírek iránt.

A táskájába tette a borítékot. És elment.

Valójában fogalma sem lehetett a pillanat mértékéről.

– O –

Az egykor volt Victoria Louriam magányosan botladozott a pusztában. Oly magányos volt, mint soha még, bár emberek vették körül, és a puszta tele volt dobálva hajlékokkal és palotákkal és utakkal és járművekkel és telefonokkal és teli és üres jines üvegekkel, és csatornákkal, elektromos hálózattal és műholdas adásokkal, mintha Isten kacatosdobozja volna.

De Victoria Louriam egyedül volt és sejtette, hogy ez a kacatosdoboz már nem Istené. És nem akadt senki, aki

megtudakolta volna tőle: *Mi aggaszt téged, testvérem?* Akkor az egykor volt Victoria Louriam megmondta volna, hogy ez a föld nem Isten kacatosdoboz. És nem akadt volna senki, aki megérti őt. Vagy egyszerűen az égre mutatott volna, ahol könnyedén lebegett az acélsas és őt figyelte, mióta kilépett a szerkesztőség épületéből.

De senki nem kérdezte erről. Csak kattogtak, zörögtek, sípoltak, füttyögtek, jöttek és mentek a korszerűbb és elavultabb típusú robotok, és egyiknek a programjában sem szerepelt ehhez hasonló kérdés.

Victoria aggódva az égre pillantott, ahol egyre körözött az acélsas, és meggyorsította lépteit. Hívogató kapualj villant fel előtte. Victoria felnézett a homlokzatra, a barátságos, pirosló és kéklő virágokkal befuttatott erkélyekre, a zöldbe burkolt ablakokra, a szélben lebegő függönyökre, az vidám öregemberre, aki pajkosan kacsintott a lányra az egyik emeleti ablakból és integetett, nehogy Victoria azt higgye, mást tüntet ki a figyelmével. Victoria szája megvonaglott – az öreg talán mosolynak tekintheti – és betámolygott a kapun.

És a kihalt utcán találta magát.

Az Egykorban.

Mögötte ásított a kapu, ha hunyorogva benézett a lépcsőház homolyába, még a lépcsőfokok körvonalai is előderengtek, és a kapu körül változatlanul ott magasodott az épület, csak éppen az öregember tűnt el az ablakból.

És az acélsas ereszkedni kezdett.

Zuhanórepülésben közeledett, kecsesen és végzetesen. Arra termett, amit csinált, az egyedül lehetséges módon, ahogy tenni lehet.

Victoria lerogyott a kapuba, amiről nem tudta, hová vezette.

Az acélsas az utolsó pillanatban kitárta a szárnyát és könnyedén, kecsesen lehuppant az aszfaltra Victoria elé.

– Na félj – mondta.

Már kevésbé hasonlított madárra. Az észlelés korlátai, melyeket a gondolkodás kész mintákkal kénytelen áthidalni a folyamatos működés érdekében – a tárgyilagosság rovására – azt hazudták

Victoriának, hogy jól megtermett, acélszürke bőrű, férfi áll előtte, kinek arca hasonlatos a saséhoz, a mellét a három egybefonódó háromszöget ábrázoló tetoválás ékesíti, és enyhén kitarva lebegteti acéllemezekből álló szárnyát. Ebbe a Victoria készséggel belenyugodott. Az acélsas képzete csak kellő távolságból bizonyult elfogadhatónak.

– Nem félek – rázta a fejét Victoria. És valóban nem félt. Azon már túljutott. Nem törekedett az események után és nem kapálózott már ellenük; hagyta, hogy történjenek.

– Mindannyian féltek – jelentette ki. Zengő hangjában futó bosszúság csendült. – Zavarokat okoz. Nem jelentőseket, de fölöslegeseket. És én nem szeretem a fölösleges dolgokat. Akármilyen rövid ideig tartanak már.

– Én nem félek – ismételte meg Victoria és szembenézett a férfival.

És tetszett neki, amit látott, tetszett neki, miközben nem győzött csodálkozni az érzésein. De ha csodálkozott is, hagyta, hogy történjen.

– Nincs is miért félned – mondta lágyan az acélférfi és közelebb lépett. Majd még közelebb. Meglebbentette szárnyát és gyengéden magához vonta a lányt. A szürke fémtollak forrón lüktettek.

És Victoria hagyta, hogy megtörténjen. Igaz, nemigen akadt más választása. Továbbá magával ragadta, elsodorta és a leghatározottabban a kedvére való volt, ami történt...

Aztán fáradtan támaszkodott az acélóriás mellének.

– Madártól valahogy nem számítottam ilyesmire.

– Madártól?

– Mindegy. Régi történet. Tudsz mást is? – kérdezte a lány.

– Azt hiszem, egyszerűen határtalanok a képességeim – mondta tárgyilagosan a lény. – Mindenesetre igyekszem kitapasztalni.

– Ez is egy módja – mosolyodott el a lány.

A lény szórakozottan bólintott, de már egészen máshol járt az esze. – Hát igen. Érdekes lehet bábunak lenni. Még kitalálom, hogyan válhatnak a hasznomra. – Victoriára pillantott. Szeme vidáman csillogott. És tekintete egyáltalán nem volt híján egyéb

érzelmeknek sem, vette észre meglepetten Victoria. – *Másképpen* gondolom, persze. És köszönöm a tapasztalatot. Igazán szórakoztatónak találtam.

Kitárta szárnyát és felröppent.

Az acélsas tett egy kört a magasban és eltűnt Victoria látóteréből.

És Victoria kezdte olyannyira egykor voltnak érezni magát, mintha sose lett volna.

– O –

Megigazította a ruháját. Felvette, amit levetett, lehajtotta, amit felhajtott, egyenesre állította, ami félrecsúszott. Átlépett a csalóka kapun, miközben elfogta a rettegés, hogy a túloldalon is ugyanerre az oldalra érkezik vissza. Az utca azonban a szokásos képét nyújtotta, ami ugyan nem jelentett okot a megkönnyebbülésre, de Victoria legalább tudta, hová készült néhány korszakkal korábban.

Egyenesen az Óperenciás Parkba sietett, alig néhány sarokkal távolabb, a belvárost a lakónegyedektől elválasztó parkok egyikébe.

– O –

Tanácsstalanul állt meg a kicsi szélmalom mellett. A törpék bárgyún rávigyorogtak, Victoria meg szórakozottan üdvözölte őket. Szemközt emelkedett – valamivel Victoria feje fölé – az Óperenciás Park legnagyobb épülete, Barbra d’Aurgaiua síremléke, a Tündérkastély.

Hirtelen felpattant a Tündérkastély kapuja és összetéveszthetetlenül nyikló-nyakló hatalmas fejével előtámolgott az egykor volt Rongyos Milly nevű robot.

Alaposan megnőtt, mióta Victoria utoljára látta.

Igaz, ebben nincs semmi csodálatos. Victoria is alaposan megnőtt, mióta Rongyos Milly utoljára látta.

– Szervusz, drágám – mondta Rongyos Milly, ellentétben azokkal az időkkel, melyek során egyáltalán nem volt hajlandó megszólalni. – Ha van nálad animit, menj a nádashoz. Ha nincs, ki kell állnod három próbát, és azután harapom le a fejed.

Az óriási bábu imbolyogva állt Victoria előtt. A kilátásba helyezett eljárás semmivel sem volt valószínűtlenebb, mint a jelenléte. Victoria nem is kételkedett benne, hogy beváltja a fenyegetését.

Már csak azért sem, mert Rongyos Milly soha nem hazudott. Ilyennek volt megszerezkesztve. Egyszerűen képtelen volt rá.

Victoria tétován kutatott a zsebeiben. Kinyitotta a táskáját és becsukta.

– Gondolkozz, drágám – bízta Rongyos Milly. – Igaán boldogtalan lennék, ha meg kellene tennem. Szerintem találtál mostanában ilyesmit. Vagy kaptál. Esetleg nyertél. Nem lennék itt, ha nem így történt volna. A valószínűségi szint nem érné el a ténylegesség küszöbét.

Victoria szerint így sem érte el. Különéleménye azonban csöppet sem befolyásolta a valóságot. Kétségbeesésében ismét kinyitotta a táskáját. Tekintete megakadt a vastag borítékon.

– Na látod, csak egy picikét kell gondolkozni! – mondta boldogan Rongyos Milly, elismételve Rebecca egykori szavait, melyeket annak idején hűségesen továbbított hozzá Victoria. Közben veszedelmesen megingott, de sikerült visszanyernie az egyensúlyát.

Victoria kinyitotta a borítékot.

Egy nyomtatott kártya lapult benne, mely örömmel értesíti hihetetlen szerencséről Rebecca Louriamot. Ez a szerencse pedig abban áll, hogy a hölgy ezennel a tulajdonosa lett egy valódi, hamisítatlan érték-, kopás és nedvességálló animitnak. És ott volt természetesen a nyeremény, egy láncra fűzött, bonyolult mintázatú éjfékete ékszer, ami a talpuknál összeillesztett gúlákat formázott.

– Tévedés – mondta Victoria. – Nem az enyém. Ezt az anyám nyerte. A postán keverhették össze.

– Ne butáskodj! – mordult fel gorombán Rongyos Milly. – Kérdeztem én, hogy kié? Menj a nádashoz, ott lesz rá szükséged. Még hogy nem az övé! Micsoda ostobaság! – Rongyos Milly sarkon fordult és visszatántorgott a Tündéerkastélyba.

A nádas a Zúgó folyó keskeny és sekély medrében nőtt. Pontosan huszonnégy szál nádból állt. Ha híja volt újra ültették. A nádak közé fúrva orrát egy fekete láda feküdt a vízben, zátonyra futott hajóként.

Victoria belegázolt a bokáig érő vízbe. A láda tetején egy nyílásra bukkant, amibe, mint számított rá, beleillett az animit.

Meglehetősen obszcén műveletnek találta.

A láda kinyílt.

Noah Zugradig Greenfield felült.

– Melyik lehet a harmadik hegy? – kérdezte.

Victoria kimerülten leült a láda szélére. – A szerkesztőségben utánanézhethünk. Kérdezni sem kell, és áradnak a képtelenebbnél képtelenebb hírek. Válaszok, amikhez nincs kérdés. Kérdéssel bizonyára könnyebb.

– Összetorlódtak az események, igaz? – mondta Zugradig.

– Össze – bólintott Victoria.

– O –

Victoria Louriam Az Óprencián Innen És Túl Megmerítkezett
Az Egykorban

19. fejezet

A LÁTNOK

Egy őrült kapaszkodott a MAHAPUT, A LEGJOBB VIBOR neonfeliraton.

Ez a neonfelirat meggyőződéssel hitte, hogy ő maga Aia. Az őseredeti Aia intuitív lényének egy részét foglalta magában. Cseppet sem feszélyezte hogy éjjel-nappal Mahaputot hirdet. Az, hogy bizonyos vonalak hurkolódása történetesen milyen hangalaknak feleljen meg, pusztán megegyezés eredménye. Aia nem vett részt ebben a megegyezésben. Az ő saját megegyezése szerint törékeny testének vonalai a következőképp értelmezendők: *Aia, Aia, Aia, Aia*.

Az őrült kinyilatkozásokat harsogott. A Mount Bank előtt összeverődött báméskodók kórusban tettek különféle javaslatokat az elhangzottakkal kapcsolatban egymás mulattatására. Vidám robotok utánozták önmagukat.

Szívárványszínű felhő szikrázott fölöttük,

A kinyilatkoztatások természetesen Aiától származtak. Rezgéseit tolmácsolta híven az őrült, akinek néhány perccel korábban egyáltalán nem állt szándékában efféle látványosságot szolgáltatnia. Őrületségnek tartotta volna. Eredetileg azzal a józan és alaposan mérlegelt szándékkal mászott fel a toronyépületre, hogy komoly, értelmes emberhez méltó módon a mélybe vesse magát. Ám amint kapcsolatba került Aia rezgéseivel elvesztette önmagát és üvöltve tudatta az alatt egybegyűltekkal a mindenség összes Tartományából merített híreket.

– Riadó! Colonel! Larbol – ordította révülten..

– Nagy ég! – csapott a homlokára egy testes férfiú az egykor volt Ted Chizau és szaporán lökdösődve kifelé indult a tömegből. – Esküszöm, ez a hamilcari derby befutója!

– O –

Vele pedig az történt, hogy még idejében érkezett törzshelyére, a “Halihó!” kocsnába, hogy telefonon feladja a fogadását, és a tévé elé telepedjen.

– A szokásos? – kérdezte a csapos.

– A szokásos – nyugtázta Ted és a sorompó mögött toporgó lovakat figyelte.

– Tessék, egy Hauk – mondta a csapos, egyben az ivó tulajdonosa.

Ted felrezzent. – Bocsáss meg, hogy mondom?

– Eg yHauk. A kedvenc söröd.

– Életemben nem hallottam róla.

– Hát, ahhoz képest naponta azt rendeled.

– Mindjárt kezdődik a derby – mondta Ted és visszafordult a képernyő felé.

– Akkor itt a Haukod – makacskodott szakmai okokból a csapos.

Ted arca paprikavörössé vált. – Mindig, érted, mindig Glezzent ittam, és most sem kívánok új szokásokat felvenni. Csak az izgága széltoiók változtatgatják lépten-nyomon a szokásaikat

– Csöndesebben, cimborá! – figyelmeztették a szomszédos asztaltól, ahol a szóváltás miatt elmulasztottak néhány teljesen fölösleges szót a közvetítésből.

– Szóval – suttogta Ted, aki sosem volt különösebben harcias természetű és maga utálata a legjobban a jelenetet, amibe belekényszerült –, ide a Glezzenenemet és fátyol rá!

A csapos furcsálkodva nézett rá. – Talán jobb lenne, ha hazamennél, pajtás – ajánlotta.

– Nem megyek haza! – ordította Ted. – Ugyanannyi jogom van beülni ebbe a csehóba, mint bárki másnak, és ugyanolyan kiszolgálást is követelek!

– Mi bajd van, ember? – képedt el a tulaj. Szerette a munkáját. Szerette a vendégeit. És szerette, ha a vendégei jól érzik magukat a Halihóban, és nála költik el azt a pénzt amit különben egy másik kocsmában költenének el. És ezek a dolgok nemcsak nagyszerűen összefértek egymással, de egyenesen feltételezték is egymást. El sem tudta képzelni, hogy fordulhatott egyszerre minden a visszájára. – Bárki megmondhatja, hogy évek óta Haukot tartok.

Aztán kitört a tömegverekedés, és bár Riadó, Colonel és Larbo az ígért sorrendben célba is ért, Ted Chizau már nem volt olyan állapotban, hogy örvendezzen ennek az égből pottyant szerencsének. Többé-kevébé elveszítette a jelentőségét, és egy mentőautó száguldott vele a Hadduzita klinika felé, hogy valamennyit visszakapjon belőle.

A mentőautó azonban sohasem érte el a kórházat. A Crown úton elveszítette függőleges kiterjedését, mikor egészen mellékesen a mentőautóra zuhant egy lehengerlően hatalmas tömeg, amit, ha a valószínűtlenség nem szólna ellene, egy dinoszaursz lábának látott volna végő pillanataiban a sofőr.

Arról pedig úgysem szerezhetett volna tudomást a jó Ted Chizau, hogy mindennek, *egyebek mellett*, azért kellett így történnie, mert *Odaát* vibrantát játszott két infravibor.

A vibranta egyfajta, hátborzongatóan veszedelmes társasjáték, melynek lényege bizonyos áramlatnyalábok megfelelő formációba rendezése. Ezt a versenysportot csak a Lét legelszántabb Gyermekei szokták játszani. A kevésbé elszántak tömegével sereglenek össze bánéskodni és örömeiket lelteni a vibranta félelmetes szépségeiben, valamint abban a nagy valószínűséggel megjósolható tényben, hogy a mérkőzés végére ismét megfogytatkoznak valamelyest a náluknál elszántabbak.

A vibrantában ugyanis csak egyetlen egyszer lehet hibázni. Azután a vétő fél minden érdeklődését elveszíti a meccs, a Tartományok, egyáltalán, a Lét teljessége iránt.

Az egyik infravibor történetesen hibázott Odaát – és a Halihó! romhalmazzá vált.

Az *egyebek* pedig annyit jelentenek, hogy Ted Chizau másnap nem írt alá egy szerződést bizonyos mennyiségű animit szállítmányozásáról, melynek mibenlétéről ugyan fogalma sem volt, dehát egy szállítási szerződés aláírásához nem is kell efféle ismeretekkel rendelkezni. Ez a mulasztás számos áttételen keresztül oda vezetett, hogy a Mount Bank a birtokába jutott egy darab távoli őserdőnek.

Történetesen ott állt a Föld legnagyobb űrhajója.

Mellesleg az egyetlen irányított működésű szágor a mindenségben.

Ez a jármű nem a csillagok közötti fényévecskéken segíti át utasait, hanem az univerzumok között tátongó időtlen szakadékokon. Ezt tette például Ernest atyával, aki elszéledt nyája nyomába eredve bukkant rá. Belépett a kapuján és egy olyan világban lépett ki belőle, ahol rendszerint vad harrackok tépik a tobárokot és a bennszülött ghedek bő lebernnyegét.

Ernest atya reverendája ezúttal is jó szolgálatot tett gazdájának. Aki alapos okkal dícsérhette a gondviselést.

Mire Victoria és Zugradig a Mount Bank elé értek a tömeg ritmusosan óbégatott a gyönyörűségtől.

–Látlak, halál! Látlak! – rikácsolta az őrült a torony homlokzatán és a tömegre mutatott. A robotok, figyelemre méltó tanulékonytságot árulva el, fennhangon ismételték az elhangzottakat.

Akadtt valaki, aki pontosan tudta, hogy róla van szó. Karcsú fegyvert húzott elő a kabátja alá rejtett tokból. Körülötte sikoltozás támadt, az emberek tülekedtek és letaposták egymást, hogy minél távolabb lerüljenek a fegyverestől, miközben beleütköztek a távolabb állókba, akik viszont semmit nem értettek váratlan megtámadtatásuk okát, és visszafelé igyekeztek nyomni a menekülőket.

A fegyveres ügyet sem vetett rájuk. Célba vette a neonfeliraton kapaszkodó alakot, aki most maga is elhallgatott, csak mutatóujja szegeződött vádlón az egyre táguló körben álló magányos alakra.

Távoli, ám rohamosan közeledő morajlás hallatszott.

– Ne! – vélték kihallani többen is a robajból.

Ugyaanakkor lövés dörrent. Az őrült összerándult és megbillent. Fél kézzel még megmarkolt egy rudat, aztán gyengülő keze lecsúszott a vasról.

– Megállj! – zengett a város.

Mielőtt földet ért volna, újabb lövés dörrent.

És a következő pillanatban felrobbant a neonfelirat.

– O –

Kezdetben csak a lábdogogás hallatszott.

Aztán remegni kezdett a föld és töredezni az aszfalt.

A Fetcher sugárúton feltűnt a nehézkesen vágató Dolan.

Meglehetősen megváltozott, mióta kiszakították kényszerű álmából és visszatuszkolták száműzetése helyszínére. Oszlopszerű lábak lendítették előre háztömbnyi testét, feje

hosszú nyak végére ültetve lengedezett az ötödik emeleti ablakok magasságában.

– Ne! – bömbölte miközben szétlapuló járműveken gázolt keresztül. Letépte az elektromos vezetékeket, melyek a nyaka köré tekeredve lobogtak utána, mint valami különösen zilált, kócos sörény. – Aia! En vagyok az, Dolan!

A térre érve megtorpant. Kidülledő szemmel figyelte, hogyan kúszik végig a robbanássorozat a neonreklámon.

– Aia! Mahaput! – bődült el ismét. – Ne hagyj itt! Visszajöttem! És a neonreklám utoljára felvillant.

– *Én vagyok Aia.* – üzenté. – *Kövess, hogy újra kezdhessem. Tévedés nélkül.*

Egy minden eddiginél hatalmasabb robbanás tett pontot az üzenet végére. Üvegszilánkok és szikrák permeteztek szerte, meggyújtva egy-egy eldobott és most gyorsan elhamvadó parkolócédulát, és fekete foltokat égetve Dolan érzéketlen bőrébe. Eszelősen himbálta előre-hátra a nyakát, miközben a vak rombolás vágya viaskodott benne a hosszú szunnyadás csábításával. Feje körül újabb és újabb szilánkok robbantak petárdaként egyre érthetlenebb töredékeket idézve a Végtelen Lét csakis Aia által megpillantott Könyveiből. És Dolan tehetlenül bömbölt és csak bömbölt. Nem vette észre, hogy egy világos felöltös férfi elteszi a fegyverét, és könnyed, nyugodt léptekkel elsétál a Mount Bank felé.

– O –

A bank jóváírójának gyakorta változott a neve és az arca is, ezért ezekre fölösleges is szót vesztegetni. Hiába figyeltek, nem ismernétek meg az utcán. Jellemzőként legyen elég annyi, hogy igazi sportemberként mindig ügyelt a formájára, soha a legkisebb kilengést sem engedte meg magának.

Alig telik el néhány óra a téren oly mutatósan elvégzett jóváírás után, új feladatot kap. Történetesen egy távoli, jelentéktelen

országban, Quannatában, mely rövidesen az egyetlen jelentőségteljes helyé válik a számára.

A repülőtéren ugyanis mesebelien pompázatos egyenruhát viselő, hozzá hasonlóan lelkiismeretes alkalmazottak fogadták. Szerfelett mulatságosnak tartotta az öltözkűket, addig, míg az egykor volt emberek ki nem borítotak a bőröndjéből egy kis zacskó fehér port. Még aznap este tudatták vele, hogy elmarasztalták kábítószer birtoklásának vétkében, és édesmindegy, hogy az errefelé szokásosan hozzácsapott vádak – csempészet, kiskorúak megrontása, jövedelemeltagadás, tiltott devizakivitel, miegyéb – helytállók-e avagy sem, minthogy a kis zacskó negítélése önmagában sem elnézőbb, mint a felsoroltaké együttvéve. Így viszont számos, mindeddig gazdátlan bűn lesz egycsapásra kipipálhatóvá, ennyi figyelmet pedig akkor is illet tanúsítania a vendéglátó ország iránt, ha egy közismerten udvariatlan állam polgára is egyébként.

Még azon hajnalban fejt vették, átsegítván egy még távolibb és jelentéktlenebb tartományba. Azután persze már ennek sem volt különösebb jelentősége De ha e műtét következtében nem veszíti el oly végzetesen a jelentőségét, akkor sem lett volna rá sok esélye, hogy valaha is rájöjjön, miért éppen vele esett meg. Úgy azt se tudta volna meg soha, hogy a kis zacskó csupán gipszport tartalmazott, ami nem enyhítő körülmény, mivel az uralkodó történetesen éppen a gipszporra volt allergiás.

Arról még csak nem is álmodott volna, hogy Walter Loewe egyik adatbombája robbant alatta ekkorát.

Walter Loewe sem sejtette.

Az ő kis információcsomagja eredetileg a következőképp festett:

A Holdwell tornya éjjélkor kalapot emel.

Némileg megváltozott, mire különféle közegeken keresztül megérkezett megjósolhatatlan végállomására.

Loewe arra a tényre építette kísérletét, hogy az Aiádák egy vonatkozásban egészen biztosan alulmúlják az emberi teljesítőképességet. Nevezetesen, a kommunikációs rendszerük

többszintű működése lehetetlenné teszi a szándékosan hamis információ létrehozását.

Képtelenek hazudni.

– O –

Dolan végre döntésre jutott

– Zugradig! – bömbölte. – Hol vagy? Nem hagyatsz magamra! Megígérted, hogy a segítségemre leszel! Hé! Zugradig!

– Ne üvöls – ajánlotta Zugradig, aki Victoriát karon fogva átvágott a téren. Felnézett az összörnyeket idéző Dolanra. – Itt vagyok. Nem választhattál volna előnyösebb külsőt?

– Miért? Szerintem igazán felséges. – Szemügyre vette magát a Holdwell torony füstüveggel borított oldalában. Nagy megelégedettséggel töltötte el a látvány. – Úgy van, felséges! Nem gondolod, hogy ez a leghelyesebb kifejezés?

– Úgy értem, kevésbé feltűnőt.

– Hogyhogy? – Dolan őszintén nem értette a dolgot. – Miért kellene elrejtőznöm? Hát nem éppen te szólítottál elő?

Zugradig felsóhajtott. – Igaz – mondta keserűen. – Milyen igaz. Hiszen nincs itt senki, aki számít. Csak egy város lakossága.

– Nem értelek – rázta a fejét Dolan. Hirtelen feltámadt benne a tettvágy. Felkurjantott. – No de találkoztunk, és ez a lényeg! Vezess, Zugradig, teljesítsük be a jóslatot!

– Victoria! Gyere onnan! – hallatszott egy kiáltás.

Az egykor volt Paul Vieira állt a bank bejáratában. – Megőrlöttél? Mondtam, hogy maradj ki ezekből az ügyekből! Most magad is láthatod, milyen rossz társaságba keveredtél. A lehető legrosszabba: a vesztesekébe.

Dörrenés fojtotta belé a szót. Megvillant a háromszög a bank homlokzata fölött és egy villám sújtott belőle Dolanra. A szörny megvonaglott és rövidlátón hunyorogva forgott körbe, hogy szembenézhesen támadójával. Közben egész sorozat energiakisülés csapott le rá. Dolan elbődült és kurta lábain esetlen

vágtába fogott, de az újabb és újabb csapások visszalökték a torony elé, valósággal odaszegezték. Paul Vieira a szeme elé kapva karját visszahúzódott az épületbe. Victoria a tenyere mögé rejtette az arcát

Zugradig a vérvörösen izzó háromszögre pillantott.

– Az Első: a Bíbor Hegy. A Második: a Szent Hegy. És itt a Harmadik – mondta. Nem fért a fejébe, hogy nem jutott eszébe eddig ez a kézenfekvő megoldás.

Aztán villámok kezdtek cikázni körülöttük. Találomra csaptak le a tér különböző pontjaira, felszaggatva az aszfaltot és a földet. Dolan alaktalan kupaccá változva kezdte visszanyerni az előző találkozásuk során megismert formáját. Zugradig, maga után vonszolva Victoriát, fedezék után nézett.

Az Upland Life szerkesztősége felé futottak.

Az ereszekén, az ablakpárkányon és a vezetékeken várakozásteljesen figyeltek a ragyogó tollú chiamoák. Várták, mikor kezdhetik meg kegyeletteljes munkájukat. A téren már számos lélek várta szabadulását.

20. fejezet

A HARMADIK HEGY

Paul Viera nagy lendülettel belökte az üvegajtót.

A hírasztaltól várakozóan nézett rá Victoria Louriam és Zugradig. Az asztalon vészjóslóan zümmögött a Kabóca fantázianevet viselő rádió.

Az ajtó mennydörgésszerű csörömpöléssel robbant szét a falon.

– Ti? Ti? – ismételte döbbenet. Egyszerre cserbenhagyta híres talpraesettsége. – Ti éltek?

– Amint látod – mondta nyájasan Victoria.

– Lehetetlen! – tört ki Paul.

Zugradig felkacagott. – Ugyan. Miért éppen ez volna lehetetlen?

Paul vállat vont. – Igaz. Miért éppen ez? – Felderült. Kitérta a karját Victoria felé. – Kimondhatatlanul boldog vagyok, Vic, hogy sikerült megúsznod!

Zugradig közbevágott. – Nem rajta múlt. Most viszont rajta a sor. És ne tegyél úgy, mintha nem tudnád, hogy miről van szó.

Paul fesztelenül az asztal sakára telepedett.

– Akkor rajta, segítsetek. Tehát, miről van szó?

– A világ... – kezdte Zugradig.

– Az emberiség... – szólalt meg ugyanakkor Victoria.

Elhallgattak és egymásra pillantottak. A másiktól várták a folytatást.

– A Mount Bankról – közölte Kabóca..

– Nos, ami a Mount Bankot illeti – Paul három ujjával megtámasztotta az állát és a foltosszürkére mocskolódott álmennezyet felé. fordította a tekintetét –, véleményem szerint az egy kifogástalan hírnévnek örvendő sikeres bank.

– Ennyi a közlendő? – kérdezte csalódottan Victoria.

Paul széles mozdulattal széttárta a karját. – Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom. Talán forduljatok a bank igazgatótanácsához. És most, ha meg tudtok bocsátani...

– Khámrr! – hördült fel Zugradig és előrelendült. Paul, miközben igyekezett hátrébb húzódni, leesett az asztalról és meghemperedett az üvegcserepekben.

– Noah, ne! – sikította rémülten Victoria.

– Mit ne? – vetette oda ingerülten Zugradig és az ingénél fogva – a legfinomabb Breddon márka – felrántotta Pault a padlóról. – Majd én eldöntöm, hogy mit igen és mit nem!

– Na végre – szólt közbe elégedetten Kabóca.

Paul elkerekedett szemmel bámulta, hogyan sejlének át Noah ismerős arcán az Odaát erői – hogyan sugárzik át az emberen Zugradig nem egészen evilági lénye.

Cseppet sem volt megnyugtató látvány.

– Rendben, minden rendben, feladom – hadarta. Ahogy alkalmazkodott a megváltozott helyzethez, a magabiztossága is kezdett visszatérni. – Piszok ügy, így igaz. Hiszen én is tudom. Dehát a körülmények, ugye...Nos, legyen, ahogy akarjátok. Csak fogalmazzatok meg valamivel pontosabban, mire vagytok kíváncsiak.

– Most én jövök! Ez az én szövegem! – ujjongott Kabóca. – Hallgasd és tudd meg: kezdetben volt az...

Paul elkínzottan pillantott a szilfre. – Nem lehetne egy kicsivel későbből kezdeni?

– Nem – mondta bosszúsan Kabóca. – Egyszerűen nem értem, mi szokatlant talál abban minden bábu, hogy valami az elején kezdődik.

És az egykor volt Kabóca nevű szilf, aki, ha nem akar mindenáron visszatérni Zugradiggal, az időtlenség egyetlen pillanatán túl is birtokolhata volna Artazalmaic bájos alakját, beszámolt az Lét Gyermekeiről.

És az egykor volt Victoria Louriam elősorolta a következményeket.

És az egykor volt Noah Greenfield megvilágította az összefüggést az előbbiek és az utóbbiak között.

Csend telepedett a szobára.

– Ó, Paul, hogy vehettél részt ebben? Hogy állhattál az ő oldalukra? Hogy tehetél ilyent? – jajdult fel Victoria.

– Na, erre történetesen egyáltalán nem vagyunk kíváncsiak – vélekedett Kabóca.

– Hogy *én* mit tettem? Éppen én? – Paul kiszabadította az ingét Zugradig lankadó szorításából. Megigazította a nyakkendőjét. – Mit akartok számonkérni rajtam? Mit tettem oly bűnösen másképp, mint a többiek? Mint bárki? Az ember mindig magasabbra tör. Mindig többet akar. Tovább kell látni a jelen pillanatnál, nem igaz? Mindig a következő pillanatnak érdemes élni, amelyben nagyobbban leszünk, mint a jelenben. Hát nem ez teszi az embert emberré? És ti, ti talán nem ugyanezt teszitek? Ráadásul valami olyan hihetetlenül merész aránytévesztéssel, hogy az még engem is lenyűgöz. A világ, mondják álszentek. Az emberiség. Hát persze. Ilyen magasra valóban nem látok. De nem is veszem hozzá sem a bátorságot, sem a pökhendiséget. Amit teszek, azt magamért teszem. Mert az elől bármikor ki lehet térni. Akár le is köphettek. Bárki leköphet. De amit ti műveltek, az egyszerre mindent fenyeget, és senkinek nem áll módjában veletek tartani, vagy érvelni ellenetek. Ti vagytok a földrengés,

amelyik arról akar meggyőzni, hogy nemcsak erkölcsileg helyes, amit művel, de nincs is más értelmes lehetőség. És ha a körülmények éppen nem kedveznének, akkor súlyos és helyrehozhatatlan mulasztás volna nem földrengést előidézni, természetesen boldogan hozsannázva, és körültekintő sietséggel, hogy még mindenki idejében visszaérhessen a leszakadó házak alá. És most még egyszer megkérdezem: mit akartok tőlem éppen ti?

Karba font kézzel várta a választ, miközben egy-egy üvegszilánk pottyant le a zakójáról. Állát fölszegte, szája sarka megvetően és gúnyosan kunkorodott fölfelé, nem eltulozva, de határozottan érzékeltetve a szándékot, egészen úgy, mint...

– Megvan! – kiáltott fel Victoria. – Ramon Hernandez! A színész. – magyarázta Zugradignak. – Mindig ismerősnek találtam Paul néhány jellegzetes mozdulatát. A hatásos arcjátékát. A széles gesztusait. A hanghordozását. Az egész viselkedését, amit a társasági élet számára tart fenn. De most rájöttem. Ramon Hernandezről kölcsönözte. Gyerekkorunk idején másodosztályú vadnyugati filmek tömegében játszotta a hőst. Hát persze. Mondd Paul, ha már annyira másmilyen akartál lenni, mint amilyen eredendően vagy, miért nem igazodtál jobb minőségű példához.

Paul Vieira elsápadt.

Hallgatott.

És végül hűségesnek bizonyult önmagához. Legalábbis őszintén megpróbálta.

Visszatelepedett az asztal sarkára. – Miért, miért... Mert egyszerűen imádtam Ramon Hernandez filmjeit. Mindig győzött, megállíthatatlanul és kétségbevonhatatlanul. És én is győzni akartam.

– Micsoda szokás – zúgta rosszállóan Kabóca.

Paul ügyet sem vetett rá. – De sose sikerült.

– Ó, ó – szörnyülködött csúfondárosan a szilf.

– Legkevésbé annál az egyetlen embernél – emelte fel a hangját Paul –, akit igazán szerettem volna elkápráztatni. Igaz, Victoria?

Pfuj, pfuj és még egyszer pfuj, Ramon Hernandez. Semmire nem tanított meg. Nos, mit kívántok tőlem?

– Egy időpontot. Hogy mikor nyílik meg legközelebb az átjáró Mount Bankban – felelte Zugradig.

Paul érdeklődve végigmérte. – Gondolhattam volna, hogy te vagy az. Úgy értesültem, szép kis kavarodást okoztál. Jobb ha tudod, hogy nagyon fenik rád a fogukat.

Zugradig a Bíborszörnyre gondolt és legyintett. – Fogak? Az a legkevesebb.

– Képletesen értettem.

– Én is – biztosította Zugradig.

Paul az órájára pillantott. – Egy órán belül kezdődik a szertartás. Ha úgy döntesz, hogy jössz, máris indulhatunk. De jobb lenne, ha vigyáznál magadra. Sose bocsátom meg magamnak, ha valami baj történik.

– Pedig nemcsak odaviszel, de a te feladatod lesz felhívni rám a figyelmet – nyugtatta meg nyájasan Zugradig.

21. fejezet

A HARMADIK HEGY SZENTÉLYE

Ünnepélyes hangulatú tömeg hullámozott a Mount Bank kupolacsarnokában és körülfolyta a középben emelkedő csonka gúla alakú emelvényt. A kupola úgy függött az emelvény fölött, mint a gúla csúcsban végződő darabja, amit egykor tréfásan lekaptak róla, aztán egyszer és mindenkorra elfelejtették visszatenni.

Az emelvény halványan fénylett. Az ugyancsak vörösen derengő kupolával együtt bármely oldaláról szemlélve a bank jelképéül választott háromszög volt a vetületi képe.

Az igazgatótanács az emelvényre állított hosszú asztalnál foglalt helyett. Megannyi tekintélyes, köztiszteletben álló személy, mint amilyen a Cord Művek vezére, az Upland Life főszerkesztője vagy a bank különféle jelzőkkel ellátott igazgatói.

A köztisztelet nem finnyás.

Csak válogat.

Az asztalon sorba rakott poharak és folyadékkal teli palackok azt voltak hivatva bizonyítani, hogy az igazgatótanács tagjai nem valamiféle természetfölötti robotok, hanem ugyanolyan hétköznapi robotok, mint az alatt várakozók. A látszattal ellentétben, amit a magasabb szférába emeltetésük sugall, és amit természetesen mindannyian maradéktalanul kiérdemeltek, ugyanolyan szükségletek és vágyak működtetik őket is.

Számosan voltak ezek a kivételesek. Valósággal ellepték az emelvényt. A szemlélődők úgy érezhették, mintha egy túlnépesedett mennyországot látnának..

Csak az asztal középső szakasza mögött elhelyezett, a többinél terjedelmesebb karosszék maradt üresen.

Az egyik köztisztelőben álló személy, felemelkedett a helyéről.

– Tisztelt Ügyfelek. Testvéreim – zengte. Hangját mikrofon erősítette mennyei szózáttá. A legtávolabbi sarokba szorult résztvevő is könnyekig hatódhatott azon, hogy az egeknek ez a kiválasztottja a testvérének tekinti őt, ami könnyen értelmezhető az emelkedés kézzel fogható ígéretetének. A jelenlévők többsége pontosan így akarta értelmezni. – Elérkezett az idő. A Mérlegkészítés ünnepélyes pillanata. Az Igazgatótanács Elnöke rövidesen megjelenik körünkben.

Áhítatos moraj hullámozott végig csarnokon. Aztán tiszteletre méltó lármával működésbe lépett a Holdwell torony robotja és a maga körülményes módján közhírré tette, amiről kevésbé körülményesen is tudomást szerezhet bárki, aki egy órára pillant.

Az igazgatótanács tagjai felálltak.

A tömeg elcsendesedett.

Felragyogott az emelvény és a kupola. Egyre vakítóbb lett a fénye. Néhány fénysugár, mintha nem lenné a helyét a fénynek ebben a hihetetlen telítettségében, cikázva száguldozott a bíbor hegy körül.

Aztán hirtelen elhalványodtak a fények és hunyorogva helyreállt az eredeti megvilágítás.

A középső karosszék már nem állt üresen.

Megérkezett az elnök.

Victoria felsikoltott, amint megpillantotta az emelvényen Coronatot.

– O –

A tömeg jeladásnak tekintette Victoria önkéntelen kiáltását, és zajos ünneplésbe kezdett. Coronat moccanatlan arccal, az érdeklődés leghalványabb jele nélkül tekintett végig a gyülekezeten. Roppant termete betöltötte a teret a az emelvény és a kupola között, fémes tagjain megcsillant a reflektorok fénye.

Mondhatni, színpadias belépő, de nem kellett megrendeznie. *Itt* ilyennek lehetett észlelni

Aztán megszólalt. Hangja lágyan csengett, ugyanakkor ellenállhatatlanul és mindent betöltően, mint a mennydörgés, és nem lehetett meghallani rajta kívül mást.

– Közületek jöttem egykor – mondta egyszerűen, hogy mindenki pontosan értse, és módjában álljon dönten. Coronat kedve szerint. – És tudom, mennyit értek. Páratlan lehetőséget kínálok nektek. Minden szerződések legelőnyösebbikét. Ilyen ajánlatot soha életetekben nem kaptatok. És nem is lesz rá több lehetőség. Ismeritek-e a vágyaitokat? Nos, általam minden vágatok valóra válhat. Biztosak lehetetek-e abban valaha is, hogy mit hoz a holnap? Én mindenkor tudatni fogom veletek. Mindenki azt kapja, ami megilleti. Növekvő kamat. Növekvő hozam. Befektetés nélkül! És nincs többé esetlegesség. Sem kiszámíthatatlanság. Sem céltalanság. Sem fölöslegesség. Aki csatlakozik hozzám, az a Léthez csatlakozik. Mit akarhattok még?

A tömeg, amennyire sokaságuk és az emelvény lehetővé tette, közelebb nyomult. Rajongva nyújtogatták a kezüket Coronat felé.

A köztisztelőben álló személyek egyike megragadta a mikrofont.

– Tisztelt ügyfeleink, bizvást állíthatjuk, hogy ezzel a tervezett új korszak veheti kezdetét. Nyilvánvaló, hogy nem utasíthatjuk vissza az egyesülésnek ezt a rendkívül vonzó és beláthatatlan

haszonnal kecsegtető formáját. Mint látom, szakétóink már előkészítették az okmányokat, úgyhogy nincs más hátra...

– Bizonyosságot előbb! – kiáltotta egy hang. – Bizonyosságot!

Az igazgatótanács tagjai, mint egy több alegységből álló, központi vezérlésű robotcsoport, megbotránkozva fordították a fejüket a szentségtörő közbeszóló irányába, aki lendületesen tört utat magának az emelvény felé.

Az egyik robot szemében a felismerés fénye villant.

– Paul! – kiáltotta. – Hogy merészeli? Ezért számolunk, arra mérget vehet!

– Nem eszik olyan forrón a kását, igaz-e, Mr. Adams? – vigyorgott Paul. Karba font kézzel állt meg az emelvény tövében és kihívóan farkasszemet nézett Coronattal.

És nem Coronat hunyta be előbb a szemét. De ebből Paul semmilyen következtetést nem volt hajlandó levonni. Észrevette ugyanis, hogy Coronat egyáltalán nem pislog.

– Nos? – kérdezte Coronat. Egy pillanatra elálmélkodott, hogy az egyformán jelentéktelen bábuk egyike miként képes a többiektől eltérően viselkedni.

– Mi a biztosíték, hogy teljesít a szerződés reád vonatkozó részét? – kérdezte Paul, és legyőzve a belsejében sikoltózó ismeretlent, aki megszakítás nélkül arra bízta, hogy hanyatt-homlok rohanjon el, ismét Coronatra emelte a tekintetét.

– A szerződés természetéből következik, hogy ti nem veszíthettek rajta. – zengte Coronat. – Hiszen nem támasztottam feltételeket. Milyen helyzet állhat elő, ami biztosítékot igényelne?

Paul megrázta a fejét. – Nem túlságosan olcsó az árud?

– Mondjuk inkább jutányosnak – javasolta Coronat.

– De valóban a hatalmadban áll teljesíteni a vállalt kötelezettségeket? – firtatta Paul. A közelben állók közül többen bólogatni kezdtek, és suttogva továbbították a hátrébb állóknak Paul szavait.

Coronat elmosolyodott. Meglebbentette acélszárnyát. Süvítve fűtült a fémlapok között áttóduló levegő. – Nézz meg jól. És mondd meg, ha úgy találsz, hogy nem áll hatalmamban teljesíteni *bármilyen* kötelezettséget!

Akik az imént Paulhoz pártoltak, most egyetlen pillantással felmérhették Coronat igazát, és egyetértően bólogottak.

Paulnak kiszáradt a torka. Ám nem tartozott a kivételesek közé, akiknek előre odakészített italok hivatottak igazolni, hogy van folyadékszükségletük, így neki egyáltalán nem jutott.

De nem szokott meghátrálni és ígéret is kötötte. Az első ígéret életében, amit elég fontosnak érzett ahhoz, hogy megtartsa.

A legkevésbé sem értett egyet Mr. Adams-szal abban, hogy minden egyformán fontos. Akár a műgyanta, akár Isten.

Hol a műgyanta, hol Isten, vallotta az egykor volt Paul Vieira.

Elszántan szembenézett a fölé tornyosuló lénnel.

– Nincs okom kételkedni a szzavaidban – ismerte el. – Csak szeretnék minden körülményt mérlegelni. Ugyanis kaptam jobb ajánlatot.

Az emberek közelebb húzódtak, nehogy lemaradjanak a vetélytárs megnevezéséről. Hátha olcsóbban is hozzájuthatnak ugyanahhoz a minőséghez.

Coronat felemelkedett.

– Valóban? Az enyémnél jobb ajánlatot? – zúgta. – *Kitől?*

Paul vonakodott. – Nem kívánok vizsályt szítani. És nem is tartanám tisztességesnek, ha elárulnám. Egyszerűen csak mérlegelni szeretném, melyik javaslat felel meg jobban az érdekeimnek. Hogy módom legyen minden befolyás nélkül, tárgyilagosan, higgadtan dönteni.

És felrobbant az asztal.

Az igazgatótanács tagjai közül a szerencsésebbek leugráltak az emelvényről. A kevésbé szerencsések a robbanás pillanatában lezuhantak. Egy csapásra jelentőségét veszítette minden igyekezetük, hogy hangsúlyozzák a közönséges halandókhoz való hasonlóságukat. Kifejezetten halandóknak látszottak.

– *Kitől?* – dörögte Coronat. Villámlott a tekintete. Egyelőre ártalmatlan, de máris jelentőségteljes kis villámokat szórt.

Paul feladta az ellenállást. – Megmutatom neked, nagyúr. – Paulnak megremegett a hangja. – Akit megcsókolok, az a te vetélytársad..

Coronat az emelvény szélére lépett és ugrásra készen várakozott.

Az egykor volt Paul Vieira előtt szétnyílt az emberekből álló fal. Riadtan hőköltek vissza, hogy még véletlenül se vetüljön rájuk a gyanú árnyéka.

Paul megtalálta, akit keresett.

– Ezt igazán mellőzhettük volna – suttogta Zugradig fülébe, mikor megcsókolta. – Sokkal életrevalóbb volt az én ötletem. Hogy rád mutatok, aztán megcsókolom Victoriát. Legalábbis jobban megfelelt volna az ízléseinek.

– Tekintsd vezeklésnek – javasolta Zugradig.

– Esküszöm, nem vétkezem többet – sóhajtott fel tragikusan Paul.

– Igyekeztek mielőbb kijutni innen Victoriával – figyelmeztette Zugradig és előlépett. A zsebéből messzezcseggőn szárnyalt Kabóca hangja:

– *Ha kétszer érkezett, aki kapja, egy mellékes csók is megszábbatja a jövőndőt.*

– Ismerem – vicsorgott Coronat. – De az értelmezése vitatott.

– Nem sokáig – kuncogott a szilf.

– Talán tagadod, hogy kétszer érkeztem? – kérdezte Zugradig és könnyed léptekkel az emelvény felé indult. – Te magad gondokodtál róla, hogy lehetőségem legyen másodszor is felbukkanni.

– *Végső vibranta idéz utat, létet és egykort* – szavalta mámorosan a szilf. A saját krónikájából. Erről azonban Coronatnak nem lehetett tudomása, és mintha valóságos kihívást kapott volna, habozás nélkül rávágta a vibranta végzetes szertartásának hagyományos szavait:

– Csak magadat hibáztathatod!

És elrugaszkodott. Ragadozó madáréhoz hasonló karmos lába alatt recsegtve szakadt be az emelvény.

A tömeg üvöltve, egymásta taposva tódult a kapuk felé.

– *Khámrr!* – mordult fel Zugradig.

Érzékelése kiteljesedett.

Érzékelt az áramlatokat, mint *Odaát*. Láttá és érezte az energia csóváit, melyek a levegőt hasító Coronat felől záporoztak rá. Érzékelt, látta és nyomban értelmezte is az adatok végeláthatatlan seregét, amint száguldottak a végtelenből a végtelenbe vezető útjukon. A pillanat egyik töredékéről a másikra megtudta például, hogy a Daquarr rendszer ikernapjainak negyedik bolygóján a csöndes szavú bölcselők között végeláthatatlan polgárháborúhoz vezetett a Si-Tuadan és a Xi-Tuado elsőbbségéről folytatott vita. Ezalatt az e neveken tisztelt ikernapok békésen tépték és szaggaták egymást iszonyatos gravitációjuk szorításában.

Megtudta továbbá a pillanatnak ugyanabban a töredékében, hogy a Do'ol nevű óriás kimerülten letelepedett Hamilcar városának parkolóháza elé és töprengve forgatta kezében az Észlelés N Dimenziós Szerkezetének Háromdimenziós Vetületi Vázlatát. Addig szemlélte, míg a lényegébe hatolván saját, alacsonyabb dimenziójú poklának foglyává nem konvertálódott. Így elkerülte társai sorsát, akiket egy hadduzita különítmény egy-egy, mindaddig gazdátlan pillanat megkülönböztető adatsorává redukált, Hamilcar életben maradt lakosaival együtt.

És számtalan egyéb tudnivaló mellett látta Zugradig az önmaga zártságában terebélyesedő Okos Freddy rendszert, látta a rendszert meglelkesítő Frederick Row-t és H.A.D.D.U.Z.-t, amint képregényszerű mindenségük középpontjában türelmetlenül várták a szabadulás pillanatát.

Csupa fontos információra tett szert. Egyformán fontos információkra.

Ezek közül azonban csak egyetlen egy volt hatással a jövőjére. Az viszont az egészen közeli jövőjére vonatkozott.

Látta Coronatot, amint megragadja az ezüstös nyalábokat. Egyidejűleg Kabóca irányított közlése hatolt el a tudatába. A szilf kiterjesztette bámulatos érzékelését a soron következő pillanatra

és mindig egy gondolattal korábban tudósította Zugradigot ellenfele mozdulatairól, mint ahogy megtette volna azokat.

Zugradig térült-fordult a süvöltő nyalábkorbácsok között. Meglovagolt egy-egy áramlatot, hogy aztán éppen a megfelelő pillanatban nyergeljen át egy eltérő irányúra. Alábukott és felröppent, kitért és megelőzött.

És elképzelése sem volt róla, hogyan kerekedhetne felül Coronaton.

Egy alkalommal megpróbálkozott az elhárítás-támadás egykor már bevált kombinációjával, de az elhárításnál nem jutott tovább. Coronat olyan hihetetlen sűrűségű és erejeű köteget irányított rá, hogy Zugradig az első adandó alkalommal kénytelen volt a kitérést választani. És szerencsésnek mondhatta magát, hogy adódott egyáltalán ilyen alkalom.

Szikrázott a tér. Irtózatossá energiák szabadultak fel, melyek hol Odaátra vetették, hol visszarántották a küdőket.

– Add fel – ajánlotta Coronat. – Fordulj meg és tűnj el. Nem foglak üldözni.

Kabóca előrelátásának köszönhetően Zugradig kivédte a teste különböző pontjaira egyidejűleg kilőtt energiacsóvakat.

– Ez nem az a hősiesség, amiről érdemes lesz megemlékezni – folytatta Coronat. – Valóban nem fogom erőltetni.

Zugradignak ekkor sikerült hirtelen felgyorsítania az ellenfele lába alatt sikló áramlatot, egy másikat pedig utána küldeni. Coronat az utolsó pillanatban hemperedett oldalra a váratlan támadás elől.

– Ez ügyes volt – állapította meg elismerően, és átmeneti védelmül négy csillogó nyalábot rántott maga elé. – Mégis hátrányban vagy. Kevés a végtagod, *testvér*. – Azzal mind a négy nyalábot Zugradig felé hajította, aki két kézre fogva egy ötödiket elhárította a csapást.

– Egyáltalán, mi a célod? A helyemre pályazol? – faggatta Coronat. – Vagy csak a bábukat akarod kedvedre rángatni? Mit tudnál megtenni az én hatalmam nélkül? – Gyors mozdulattal egyetlen fonattá csavarított egy sereg nyalábot, és ravaszul

megcsavarva Zugradighoz vágta. – Én még mindig nem tudom, hol a határa a hatalmamnak. Magamtól fogom átadni a helyem, ha egy nap képtelen leszek megtenni valamit.

Zugradig a magasba rakétázott az összpontosított köteg elől.

– Akkor máris visszavonulhatsz – mondta, és néhány látványos, bár nem túl veszélyes sziporkával körülbombázta Coronatot.

– Nocsak! – hördült fel Coronat. – Elárulnád, miben vallottam kudarcot?

– Az egész léted egyetlen folyamatos kudarc – mondta Zugradig és átugrott egy alattomosan kígyózó áramlatot. – Mert nem azzal mérhető a hatalom, hogy mit tehetsz meg. Hanem azzal, hogy mit nem teszel meg, noha a hatalmadban állna. Ez a hatalom. És semmi más.

Coronat elővigyázatosan védekező állásba húzódott.

– Sajátos felfogás – dünnyögte. Őszintén meglepődött.

Fény villant.

Egy adatcsoport halványkék fénye. Egy végtelenül kurta pillanatra mindkét küzdő kénytelen volt figyelni rá.

Az adatcsoport a következő ünetetet tartalmazta:

A beteljesedett jóslat mindörökké érvénytelenné lesz.

Coronat egy alig érzékelhetően rövid pillanattal tovább küszködött az információval, mint ellenfele. Erre az időre magával ragadta a Lét Gyermekei számára elfogadhatatlan paradoxon, hogy miként válhat érvénytelenné, ami beteljesedik, ezáltal éppen hogy mindörökké érvényesnek kellene lennie.

Zugradigban felmerült az egykor volt üzenet, amit a jobb sorsra kismemelt Thain vitt el hozzá ablakokba zárt pillanatok hosszú során keresztül.

A villanás a Harmadik Hegy Szentélyében.

Ez volt Walter Loewe segítségével. A legnagyobb segítség, ami kitelt szerény mindenhatóságától. De idejében érkezett.

És Zugradig nem habozott kihasználni Coronat elmélázását. Összeszedte minden erejét, és ezúttal nem az áramlatokra koncentrált. *Az áramlatok csak következmények*, magyarázta egykor Walter Loewe. *Az energia megnyilvánulásának a következményei.*

Zugradig egyenesen a forráshoz nyúlt.

Magához az időtlen térhez. Elmozdította, amennyire a képességeiből futotta.

Százalmasan csekély elmozdulás volt.

Coronat megsejtett valamit, mert hirtelen sugárzó nyalábokkal övezte magát, valósággal begömbölyödött az áramlatok közé.

A tér elmozdított darabja borzalmas energiával törekedett vissza a helyére. Felkapta az áramlatokba burkolózott Coronatot, és a kupolába vágta.

Mellesleg, ez a kupola volt a Tartományok egyik legnagyobb méretű szágora. Hatalmas, egykorba süllyedő zseb az idő-tér kontinuumban.

Lyukas zseb. Ahonnan csak elveszni lehet.

– O –

– Ezt megúsztuk – mondta Zugradig. Kivette a zsebéből a szilfet.

– Ahogy vesszük – válaszolta erőtlenül Kabóca.

– Mit veszítettünk? – kérdezte Zugradig.

– Észlelés kérdése. Én például magamat.

– Veled megyek – mondta ijedten Zugradig.

– Lehetetlen.

– Szükséged van rám!

– Lehet. De nincs jelentősége. Indulnom kell.

– A pokolba is utánad megyek.

– Ha Walter Loewe személyes poklára gondolsz, akkor azt kell hinnem, hogy túlságosan is ragaszkodsz bizonyos fizikai formákhoz – állapította meg az ismerős csípősséggel Kabóca. – Nem gondolod, hogy felül kellene emelkedned ezeken az állati csökevényeken?

Zugradig szeme előtt megjelent Artazalmaic tündöklő és kíváncsi alakja. És a legkevésbé sem kívánt felülemelkedni állatinak bélyegzett ösztönein.

– Megkereslek – ígérte.

– Mérhetetlen az Egykor – figyelmeztette Kabóca.
– Az elszántságom is – bizonykodott Zugradig.
– Köszönet és hála. Örülök. Igazán örülök – suttogetta Kabóca.
Egy pillanatra felélénkült. – Mondd, hősöm, meddig jutsz, ha nem leszek melletted?

Elhallgatott.

Zugradig a hangszóróra tapasztotta a fülét. Aztán tétován tekergette előre és vissza a hangerő-szabályozót. Végül megpróbálkozott az állomáskeresővel.

Példátlan dolog történt.

A Kabóca márkájú zsebrádió létezése során először hűségesen tolmácsolta egy állomás adását. Az már a sors sajátos szükségszerűsége, hogy erre éppen akkor került sor, amikor sikerült elveszítenie a jelentőségét.

- Ne keresd az utat, mert elveszíted a célt - zengte éppen egy kántáló hang.

Hulawarótól idézték.

És Zugradig úgy vélte, felfedezte az azonosságot.

– O –

Ferderick Row ujjongva szárnyalt az ő hadduzita mindenségében.

Nem érdekelte, hogy hívják a világot, ahová került. *Hadduznak, Egykornak, Ittnak, Odaátnak, Pokolnak* vagy éppen a *Pusztai Földnek*. Életében először megszabadult minden fájdalmas kötöttségtől.

– Nézd, bufencezem! – kiáltotta.

– Látom – mondta csekély érdeklődéssel H.A.D.D.U.Z.

– Most ugrálok! – jelentette ki Frederick Row.

– Azt hiszem, valóban ez a pontos meghatározása a tevékenységednek – állapította meg H.A.D.D.U.Z.

– És ha akarom, beléd is rúghatok – folytatta mámorosan Frederick Row.

– Attól tartok, értelmetlen cselekedet volna. Különös tekintettel arra a hullámhosszra, amelyikbe áthelyeződött a létünk – mutatott rá H.A.D.D.U.Z.

– Lét, csupa nagy betűvel! – harsogta Frederick Row.

– Figyelem, a rendszer megkülönbözteti a kis- és nagybetűket – hadarta gépiesen H.A.D.D.U.Z.

H.A.D.D.U.Z. leginkább a képzelőerővel állt hadilábon.

El sem tudta képzelni, mit érez Frederick Row, hogy megszabadult a tolószékétől.

Még kevésbé tartozott az érdeklődési körébe, mi történt a hadduzita hívek tömegével.

Tudjátok meg, hogy ők a pillanat egyik töredékéről másokra összecsuklottak, mint egy-egy rongybaba. Attól kezdve agyuk információtartalma tekintetében is nagyfokú hasonlóságot mutattak ezzel a különösen egyszerű szerkezetű robottal.

Egyszercsak szükség lett azokra az adattéglákra, amiket ott őriztek.

Így igaz.

22. fejezet

A PUSZTA FÖLD

Victoria Louriam a számítógép előtt ült.

A képernyőn peregtek az események. Szinte egymásba értek. Tömör, lényegretörő jelentések mindarról, ami számít. Ami fontos, bárhol történjék is.

És minden egyaránt fontos volt.

Paul a válla fölött áthajolva követte a képernyő ablakába zárt pillanatokat.

– Semmi. Mintha semmi sem történt volna – állapította meg nyújtózkodott.

– És mi történhetett Noah-val? – kérdezte Victoria immár sokadszor.

– Nem tudom, nem tudom és nem tudom. És az elmúlt három percben sem lettem okosabb – mondta enyhe bosszúsággal a hangjában Paul. – A bankban hiába kerestem. Kijönni nem

láttuk. Ez nem jelenti azt, hogy nem távozhatott számtalan helyen és módon. Ráadásul még a kocsid is nála van.

Victoria felsóhajtott. – Csak aggódom. Megérthetnéd.

Paul megsimogatta a lány haját. – Megértem. Hazaviszlek, jó?

Hirtelen kivágódott az ajtó és dörrenve a falnak vágódott.

– Bocsánat...Nem gondoltam volna, hogy *ennyire* erős vagyok.

– Edwin Z. Orogénosz szánalmas zavarban nézegette az üvegcserepeket.

A szemközti ajtó mögül előbukkant Susanne.

– Isten hozta, már *úgy* vártam magát! Elhozta?

– Természetesen. – Edwin Z. Orogénosz egyetlen maga elé tartotta a diplomataataskáját. – Itt van benne. Zugradig, a Rettenthetetlen. Személyesen.

Victoria felkapta a fejét. – Hogy mondta?

– Hogy itt van benne – ismételve Edwin Z Orogénosz. Nem értette a váratlanul támadt érdeklődést. – Tudja, mindig elámulok, ha arra gondolok, hogy csak úgy berámolok a táskámba egy egész világmindenséget. Elismerem, nem tökéletes világmindenség, de...

– Milyen nevet mondott? – vágott közbe Victoria.

– Hogy mi a nevem? – Edwin teljesen összezavarodott.

– Nem a magáé, hanem a képregénye hőséé! – üvöltötte magából kikelve Victoria. Paul csillapítóan a karjára tette a kezét.

Edwin megtörölte a homlokát. – Vagy úgy. Hirtelenjében nem egészen értettem.

Susanne összeapta a kezét. – Te nem olvasod a mellékletet, Vic? Hiszen Zugradig a mi legnépszerűbb hősünk! Szoktam is mondani, ha nem lenne Zugradig, csődöt jelenthetne az egész Upland Life.

– Milyen tapintatos vagy ma – morogta Paul.

– Nahát, ez azért biztosan túlzás – szerénykedett Edwin.

– O –

Paul hazavitte Victoriát. És ott maradt éjszakára.

Reggel erőteljes kopogásra ébredtek.

A tarka kandúr ült az ablakpárkányon.

Vic felült az ágyban. Megrázta Pault. – Nézd, itt a macska!

– Elég rossz modorú állat – dörmögte álmosan a férfi.

Victoria kinyitotta az ablakot. A kandúr peckesen beljebb sétált, aztán hátat fordítva leült az éjjeliszekrényre.

Nem volt ellenére, hogy ismét összetalálkoztak. De szükségesnek érezte kifejezésre juttatni tartós neheztelését a világ iránt.

Victoriát elfogta a balsejtelem. – Te, csak nem zabáltad meg éjjel a májkrémet?

– Isten őrizz! – Paul az égnek emelte a tekintetét. – Hogy feltételezhetsz rólam ilyen alávalóságot? Ha éppen tudni akarod, egyenesen gyűlölöm a májkrémet. Ha jól belegondolok, a macskát is.

Victoria megdermedt.

– Azért nem kell úgy nézned rám, mint egy dulletánra – folytatta gyorsan Paul. – Úgy értettem, hogy a macskát sem eszem meg.

Victoria felengedett. – Mi az a dulletán? – kérdezte mellékesen.

Paul eltűnődött, aztán tanácstalanul vállat vont. – Fogalmam sincs. Valahogy ez jött a számra. Ígérem, máskor jobban figyelek.

– O –

Miután a macska elvonult, Victoria Paulra nézett.

– És *most* hogyan lesz? – kérdezte nem minden él nélkül.

– Tulajdonképpen számos ötletem akad.

– Szerinted lehet előlről kezdeni?

– Akár a pusztá földről is. Sőt, csak onnan! – Paul megrázta a fejét. – Bár az ágy ellen sincs kifogásom.

– Az én véleményemre nem is vagy kíváncsi?

– Nos, istennőm, mi a véleményed?

– Vannak bizonyos fenntartásaim – jelentette ki Victoria.

– Ki vele! Hátha meg lehet szabadulni tőlük – javasolta Paul.

Victoria hozzábújt.

– Ha mindig ugyanúgy történik...

Paul közbevágott. – Nem, nem ugyanúgy!

– Hadd mondjam végig. Tehát, ha szabad akaratomból úgy döntök, hogy próbáljuk meg ismét, akkor ebben a döntésben hol nyilvánul meg a szabad akarat?

– *Ez* a szabad akarat. – mondta Paul.

– Nem érted? Ha hagyom, hogy befolyásoljanak egyes emlékek, ösztönök, érzések...

– Teljesen világos – nyugtatta meg Paul.

– Akkor én nem értem – sóhajtott fel Victoria.

– Pedig egyszerű. Az akarat szabadsága azt jelenti, hogy az embernek szabadságában áll rosszul dönteni. Akárhányszor.

23. fejezet

ÉS ÍGY TOVÁBB

*A világ megmerítkezett az egykorban.
És már soha többé nem lesz az, ami annak előtte volt.*

ÉS ÍGY TOVÁBB.